

ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΡΥΪΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ & ΚΟΝΙΤΣΗΣ

440 02 Δελβινάκιον / 440 02 DELVINAKION, GR
www.imdpk.gr, e-mail: imdpk@imdpk.eu, Τηλ. Κέντρο / Tel. +302657022203, Fax
+302657022344

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ακτή Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ / 190 Themistokleous coast, 18539 Piraeus, GR
www.imp.gr, e-mail: impireos@hotmail.com, Τηλ. Κέντρο / Tel. +30210 4514833, Fax
+30210 4518476

Τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 2014

Τῷ Ἐκλαμπροτάτῳ κ. Φραγκίσκῳ,
ἀρχηγῷ τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ.

Ρώμη – Βατικανό

Ἐκλαμπρότατε,

Μετά τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καί εἰλικρινοῦς ἀγάπης, Σᾶς στέλνουμε τήν παρούσα ἐπισκοπική ἐπιστολή, ὁ σκοπός τῆς ὁποίας δέν προέρχεται ἀπό κανένα ἄλλο ἰδιοτελές κίνητρο, παρὰ μόνο ἀπό καθαρή, ἄδολη καί ἀνιδιοτελεῖ χριστιανική ἀγάπη, ἀπό χριστιανικό καθῆκον, ἀπό ἐντολή ἐπιβεβλημένη ἀπό τόν Σωτήρα μας Χριστό, ὁ ὁποῖος «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»¹, καί τέλος ἀπό θερμή καί σφοδρή ἐπιθυμία γιά τήν σωτηρία Σας. Γι' αὐτό θεωροῦμε καθῆκον μας ἱερό καί ἐπιβεβλημένο, ὡς μέλη τοῦ Παναγίου καί Παναχράντου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί δῆ ὡς Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, πού ὑπαγόμαστε τόσο στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἀγιωτάτης καί Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστική μας Ἀρχή, ὅσο καί στήν καθόλου καί Ἀδιαίρετο Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, νά φροντίσουμε παντί σθένει νά Σᾶς ἐπαναφέρουμε στήν Μητέρα Καθολική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, ἀπό τήν ὁποία ἀποχωρήσατε καί ἀποκοπήκατε, ἔργο τό ὁποῖο ἐλπίζουμε, συνεργούσης τῆς ἀκτίστου Θείας Χάριτος τοῦ Κυρίου, νά κατορθωθῇ. Τό ἱερό αὐτό χρέος τῆς ἐπιστροφῆς τῶν αἰρετικῶν στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει βεβαίως ἱεροκανονικό ἔρεισμα καί βάση καί στηρίζεται στούς 131^ο, 132^ο καί 133^ο ἱεροῦς Κανόνες τῆς ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συνόδου (418 ἢ 419 μ.Χ.)².

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς θά πρέπη νά διευκρινισθῇ ὅτι τὰ ὅσα θά λεχθοῦν στή συνέχεια, γράφονται μέ πόνο καρδίας καί ὄχι ἀπό κάποια προσωπική ἐμπάθεια καί μῖσος πρὸς τό σεβαστό πρόσωπό σας. Σκοπός μας δέν εἶναι νά θιγεῖ τό πρόσωπό σας, ἀλλά νά ἀποκαλύψουμε, στηλιτεύσουμε, ἐλέγξουμε καί ἀνασκευάσουμε πλανεμένες καί αἰρετικές ἀπόψεις, θεωρίες, πράξεις καί ἐνέργειές σας. Βασικός κανόνας μας εἶναι ὅτι πρέπει νά ἀγαπᾶμε τὰ πρόσωπα τῶν αἰρετικῶν, ἀλλά νά ἐλέγχουμε καί νά ἀποστρεφόμεστε τήν πλάνη καί τήν αἵρεσή τους. Μοναδικό ἐνδιαφέρον μας εἶναι ἡ Ἁγία Ὁρθοδοξία μας, μέσα στήν ὁποία μόνο ἔχει ὁ ἄνθρωπος σωτηρία. Πάντοτε προσευχόμεστε, ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐπισυναγάγῃ τόν πλανεμένο «πάπα» καί τούς παπικούς, διὰ τῆς μετανοίας καί τῆς ἀποκηρύξεως τῆς πλάνης καί αἰρέσεώς σας, στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική, Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἀναλάβῃ ὡς Ὁρθόδοξος πάπας κατὰ τὰ πρεσβεῖα τιμῆς τῆς Πενταρχίας καί δυνάμει τῶν Θείων καί Ἀγίων καί Ἱερῶν Κανόνων τήν τιμητικήν προεδρίαν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὡς «primus inter pares».

Ἕνας ἐπιπρόσθετος λόγος, πού ἀναδεικνύει τήν ἐπικαιρότητα καί τήν σημαντικότητα τῆς παρούσης ἐπισκοπικῆς ἐπιστολῆς μας, εἶναι τὰ τεκταινόμενα στά πλαίσια τῆς συγχρόνου αἰρετικῆς οἰκουμενι(στι)κῆς κινήσεως μέ τούς οἰκουμενι(στι)κοὺς θεολογικοὺς διμερεῖς διαλόγους μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν, ὅπου οἱ ἐκπρόσωποι ἀπό πλευρᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐμφороούμενοι δυστυχῶς ἀπό τό παναιρετικό πνεῦμα τοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί μεταχειριζόμενοι τήν ψευδῆ οἰκουμενιστική ἀγάπη ἄνευ τῆς ἀληθείας καί τῆς ἐνότητος ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ πίστει, σᾶς φανακίζουν, Ἐκλαμπρότατε, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ὁ Παπισμός εἶναι δῆθεν «Ἐκκλησία», καί μάλιστα «ἀδελφὴ Ἐκκλησία», μέ ἐγκυρά μυστήρια, βάπτισμα, ἱερωσύνη καί Χάρι, ὅτι Παπισμός καί Ὁρθοδοξία ἀποτελοῦν δῆθεν τούς «δύο πνεύμονες», μέ τούς ὁποίους ἀναπνέει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἐσεῖς, ὁ αἰρετικός «πάπας», εἴστε κανονικός ἐπίσκοπος, διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καί βικάριος τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ γῆς, ὅτι κατέχετε τό ἀποστολικῶς, ἅγιο-

1. Α' Τιμ. 2, 4.

2. ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, σσ. 533-535.

γραφικῶς, ἀγιοπατερικῶς ἀνυπόστατο καὶ ἀνύπαρκτο «πετρίναιο» πρωτεῖο ἐξουσίας ἐπὶ τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας καὶ τὸ ἀλάθητο, ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς πρωτείου τιμῆς «διὰ τὸ εἶναι τὴν Ρώμην πρωτεύουσαν», ὡς διακελεύονται οἱ ἱεροὶ Κανόνες τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῆς πρώτης χιλιετίας τὸ ὁποῖο δικαιούται ὁ Ὁρθόδοξος πάπας Ρώμης καὶ πατριάρχης τῆς Δύσεως. Οἱ θεωρίες αὐτές εἶναι παντελῶς ἄγνωστες, ἀμαρτύρητες, ἀβάσιμες στὴν ἐν γένει Παράδοση τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν δέκα πρώτων αἰώνων καὶ τῶν ἁγίων ὁκτῶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀποτελοῦν ξεκάθαρη βλασφημία πρὸς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα καὶ ἀναδεικνύουν τὴν θεολογικὴ ἐκτροπὴ σας καὶ τὸν ἐωσφορικὸ ἐγωϊσμό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο διακατέχεσθε. Τρανὴ ἀπόδειξη τῆς φαιδρότητος τῶν Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἀποδίδουν τίτλους ἐκκλησιαστικότητος σ' Ἑσᾶς, τοὺς πρόδηλα κακοδόξους αἰρετικούς, δὲν τολμοῦν, συνεπεῖς πρὸς τίς διακηρύξεις τους, τὴν μαζὶ σας μυστηριακὴ διακοινωνία, γιατί γνωρίζουν ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή θὰ ἀπολέσουν ἅμεσα τὴν ἐκκλησιαστικὴν τους ιδιότητα. Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ τὴν πλέον κραυγαλέα ἀπόδειξη τῆς κακοδοξίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Ἄν πράγματι πιστεύουν τίς ἀπαράδεκτες καὶ προκλητικὰς τους διακηρύξεις, ἅς τὸ τολμήσουν, λοιπόν, γιατί ἀλλιῶς ἀποδεικνύουν μὲ τὴν στάση τους αὐτὴ τὴν ἀνυπαρξία τῶν τίτλων ἐκκλησιαστικότητος, πού ἀποδίδουν σ' Ἑσᾶς, τοὺς ψευδεπισκόπους τῶν κακοδόξων. Τρανὴ ἐπιβεβαίωση τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἡ ἀκύρωση τὴν τελευταία στιγμή τῆς προσωπικῆς σας παρουσίας στοὺς ἐορτασμοὺς γιὰ τὰ 1700 χρόνια ἀπὸ τὴν ὑπογραφή τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων στὴν Νίς τῆς Σερβίας στίς 6/10/2013¹ καὶ ἡ ἀκύρωση τῆς ἐπισκέψεώς σας στὸ Ἅγιον Ὅρος τὸν ἴδιο μῆνα², ὅπως φημολογεῖται.

Ἐπικοινωνοῦντες, λοιπόν, μαζὶ σας, διὰ τοῦ παρόντος ἐπισκοπικοῦ γράμματος, ἐπιθυμοῦμε νὰ σᾶς καταστήσουμε γνωστὸ ὅτι, κατὰ τὴν Ἀγιογραφικὴ, Ἱεροκανονικὴ καὶ Ἀγιοπατερικὴ διαχρονικὴ Ἱερά Παράδοση καὶ τὴν ἀλάνθαστη συνειδηση τοῦ πληρώματος τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Παπισμός, τοῦ ὁποῖου ἡγεῖσθε, Ἐκλαμπρότατε, δὲν εἶναι «Ἐκκλησία», ἀλλὰ θρησκευτικὴ κοινότης, αἰρετικὴ παρασυναγωγή, αἵρεσις, ἀναιρέσις, καθαιρέσις καὶ πλήρης διαστροφή τῆς ἀληθείας, δηλ. τοῦ ἰδίου τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Πλήθος Ὁρθοδόξων Συνόδων ἔχουν καταδικάσει τὸν Παπισμὸ ὡς αἵρεση. Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικὰ ὀρισμένες: Τὴν Σύνοδο τοῦ 879-880 στὴν Κωνσταντινούπολη, ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Νέας Ρώμης, Ἰσαποστόλου Μεγάλου Φωτίου. Ἡ Σύνοδος αὕτη, πού στή συνειδηση τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται ὡς ἡ Ὁ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐπειδὴ σ' αὕτη συμμετεῖχαν ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν Πατριαρχείων καὶ τοῦ τότε Ὁρθοδόξου πάπα τῆς Ρώμης Ἰωάννου τοῦ Η' καὶ οἱ ἀποφάσεις της ἔγιναν ὁμόφωνα ἀποδεκτές, καὶ κατεδίκασε ὡς αἰρετικὴ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Filioque. Ἡ διδασκαλία αὕτη ἐπεκράτησε δυστυχῶς ὡς ἐπίσημη διδασκαλία σας, ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ 11ου αἰῶνος (1014) μέχρι σήμερα. Ἑσεῖς, ὁ Παπισμός, ἀποδεχόμενος ἐκ τῶν ὑστέρων, μετὰ ἀπὸ ἓνα αἰῶνα καὶ πλέον, μία αἰρετικὴ διδασκαλία, πού εἵχατε ἤδη καταδικάσει μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα, αὐτοαναιρεῖσθε καὶ αὐτοκαταδικάζεστε ὡς αἵρεση. Πέραν τούτου, ὅλες οἱ ἐπόμενες Ὁρθόδοξοι Σύνοδοι, ὅπως οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδοι τοῦ 1170, 1341, 1450, 1722, 1838, 1895, ἀπεριφράστως καταδικάζουν τὸν παπισμὸ ὡς αἵρεση³. Ἐπίσης, ἐκτός ἀπὸ τὸν Μέγα Φώτιο, ὅλοι οἱ μετὰ τὸ σχίσμα τοῦ 1054 ἅγιοι, ὅπως ὁ ἅγιος Γερμανὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως, ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς κ.ἄ.⁴, ὁμοφώνως καταδικάζουν τὸν Παπισμὸ ὡς αἵρεση. Ὁ Παπισμὸς δὲν εἶστε «Ἐκκλησία», ἀλλὰ κράτος, τὸ Βατικανόν, μὲ κρατικὴ ὑπόσταση, μὲ κυβέρνησι, μὲ ἀρχηγὸ Ἑσᾶς, τὸν «πάπα», μὲ ὑπουργοὺς τοὺς καρδινάλιους καὶ μὲ τράπεζες τοῦ «Ἁγίου Πνεύματος». Οὔτε εἶστε «Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία». Δὲν εἶστε οὔτε

1. «Ἐματαίωσαν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Σερβίαν αἱ ἀντιδράσεις κλήρου-λαοῦ», *Ὁρθόδοξος Τύπος* (4-10-2013) 1, 7 καὶ <http://romfea.gr/patriarxeia/tapatriarxeia/patriarxeio-servias/19373-2013-09-28-19-18-16>.

2. «Φοβερόν: Ὁ Πάπας “ἔβαλεν πλώρη” διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος!» *Ὁρθόδοξος Τύπος* 9-8-2013, «Ἀντιπαπικὰ λάβαρα ὑπὸ διπλῆς συνάξεως τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἥχηρόν μῆνυμα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους πρὸς τὸ Φανάριον καὶ τὸν Πάπαν» *Ὁρθόδοξος Τύπος* (6-9-2013) 1, 7.

3. Πρεσβ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΚΟΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἡ συμπροσευχὴ μὲ αἰρετικούς. Προσεγγίζοντας τὴν κανονικὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας*, ἐκδ. Θεοδρομία, Θεσσαλονίκη 2009, σσ. 40-42.

4. Ὁ.π., σσ. 33-36.

Ρωμαϊκή, ούτε Καθολική, ούτε Έκκλησία. Δεν έχετε σχέση με την Ρωμαιοσύνη, ούτε με τη Ρωμανία. Δεν είστε Καθολική, αφού χωρισθήκατε μόνοι σας από την Καθολική Όρθοδοξη Έκκλησία το 1054 μ.Χ. και έκτοτε δεν κατέχετε την ολοκληρία της πατροπαράδοτης Όρθοδόξου πίστεως, την οποία έχετε διαστρεβλώσει. Δεν είστε Έκκλησία, αφού γίνετε κράτος, υποκύπτοντας στον τρίτο πειρασμό του Χριστού¹. Δεχθήκατε την πρόταση του Διαβόλου να τον προσκυνήσετε και να σας κάνει κοσμικό παντοκράτορα της γης. Έμεις οι Όρθόδοξοι είμαστε η όρθη Ρωμαιοκαθολική Έκκλησία. Έμεις οι Όρθόδοξοι είμαστε οι Ρωμιοί, σε μās ανήκει η Ρωμανία, η Ρωμαιοσύνη. Η Όρθοδοξία είναι η Μία, Αγία, ΚΑΘΟΛΙΚΗ και Αποστολική Έκκλησία, η αληθής Ρωμαιοκαθολική Έκκλησία, όπως ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως.

Τό ότι ο Παπισμός είστε αίρεση φαίνεται από τις φοβερές και τρομερές αίρέσεις, που πρεσβεύετε. Αυτές είναι: α) η κρατική υπόσταση και δομή του Βατικανού με ύπουργεία και ύπουργούς και τράπεζες, β) τό Filioque (ή έκπόρευση του Αγίου Πνεύματος και έκ του Υιού), γ) η κτιστή Θεία Χάρις, δ) τό πρωτείο έξουσίας, ε) η κατοχή τόσο της κοσμικής όσο και της πνευματικής έξουσίας από τόν Πάπα, στ) τό αλάθητο, ζ) οι θεωρίες περί έσχάτου κριτού της Έκκλησίας, περί αύθεντίας, περί μοναρχικού αξιώματος, έκκληήτου και άναμαρτησίας, περί άκρου Αρχιερέως, του πάπα, η) τό διά ραντισμού «βάπτισμα» και η άποκοπή του από τό μυστήριο του Χρίσματος, θ) τά άζυμα (όστια), ι) η μεταβολή του άρτου και οίνου σε Σώμα και Αίμα Χριστού με τά ίδρυτικά λόγια και όχι με την έπίκληση του Αγίου Πνεύματος και η θεωρία της μετουσίωσης, ια) η στέρηση της κοινωνίας του Αίματος του Χριστού στους λαϊκούς και η παροχή σε αυτούς μόνο του Σώματος, ιβ) η στέρηση της Θείας Κοινωνίας από τά νήπια, ιγ) η Μαριολατρεία, ιδ) η άσπιλος σύλληψη και η ένσώματη άνάληψη της Θεοτόκου, ιε) τό καθαρτήριο πύρ, ιστ) τά λυσίποινα, ιζ) η περίσσεια άξιομισθία του Χριστού, ιη) η περίσσεια τών έργων τών Αγίων, ιθ) η άξιομισθία τών έργων του ανθρώπου, κ) τά άγάλματα και γενικά η θρησκευτική ζωγραφική αντί της Όρθοδόξου εικονογραφίας, κα) η ύποχρεωτική άγαμία του κλήρου, κβ) η άναγνώριση σφαγών (βλ. Στέπινατς) ως «άγίων», κγ) η θεωρία περί προσβολής και ίκανοποίησεως της θείας δικαιοσύνης, λόγω του προπατορικού άμαρτήματος και γενικά τό δικανικό πνεύμα, από τό όποίο κυριαρχείται ο Παπισμός, κδ) η άπόρριψη της Ίερās Παραδόσεως και η έκμετάλλευσή της ως όργάνου της παπικής διδακτικής έξουσίας (ό πάπας είναι η Παράδοση), κε) η άποψη ότι ο αλάθητος πάπας είναι ο μοναδικός φύλακας, κριτής και έρμηνευτής της Θείας Άποκαλύψεως, κστ) η θεώρηση της άρχέγονης δικαιοσύνης ως ύπερφυσικού δώρου της Θείας Χάριτος, που προστέθηκε 'κατά συμβεβηκόσ' στο 'κατ'είκόνα', τό όποίο νοείται μέσα σε πλαίσια αύτάρκειας και στατικότητας, κζ) η άπώλεια της άρχέγονης δικαιοσύνης και η διατήρηση άλωβήτου και σώου του κατ'είκόνα, κη) η «πάσχουσα έκκλησία», η όποία άποτελείται από τούς πιστούς, που βρίσκονται στο καθαρτήριο πύρ, κθ) η άπόρριψη της ισότητος τών έπισκόπων, λ) τό συγκεντρωτικό και άπολυταρχικό διοικητικό σύστημα με άπόλυτο μονάρχη τόν πάπα, που είσήγαγε τόν παποκαϊσαρισμό, λα) τά μοναχικά τάγματα και ο όργανωτικός-κοινωνικός χαρακτήρας του μοναχισμού, λβ) ο άπρόσωπος και δικανικός χαρακτήρας του μυστηρίου της έξομολόγησεως, λγ) η επάρατη Ούνία, δούρειος ίππος του Παπισμού².

1. Η κρίση του Βατικανού

Άφού, λοιπόν, έσείς, Έκλαμπρότατε, και ο Παπισμός άποκοπήκατε από την Όρθόδοξη Καθολική Έκκλησία, χάσατε την Όρθόδοξη πίστη και άνεπτύξατε τις άνωτέρω αίρέσεις, είναι φυσικό να βρίσκεσθε σε μιά συνεχή και διαχρονική κρίση, η όποία φάνηκε και φαίνεται άκόμη άπροκάλυπτα τό τελευταίο διάστημα. *«Η κρίση στο Βατικανό είναι κρίση του Παπισμού. Ένας παρατηρητής σχολίασε ότι ο νέος ποντίφικας πρέπει να εφαρμόσει "θεραπεία-σόκ" στην "Έκκλησία", άλλος ότι ο Παπισμός άντιμετωπίζει τή χειρότερη κρίση από τή Γαλλική Έπανάσταση, ενώ τρίτος συνέκρινε τόν τωρινό κλονισμό με τή Μεταρρύθμιση, τόν Καλβίνο και τόν Λούθηρο. Ώς ένα σημείο, τό λεξιλόγιο της κρίσης είναι δικαιολογημένο. Στίς τάσεις που άδυνατίζουν την πίστη στον δυτικό κόσμο –τήν άνοδο του πνευματικού άτομισμού, την επίδραση της άθείας, τό χάσμα άνάμεσα στην παραδοσιακή χριστιανική ήθική και τή*

1. Ματθ. 4, 8-10.

2. Ημέτερον βιβλίον, Αί αίρέσεις του Παπισμού, Αθήνα 2009, σσ 175-233.

σύγχρονη πραγματικότητα— ό Παπισμός έχει προσθέσει σκάνδαλα, σκλήρυνση και μία επικοινωνιακή στρατηγική προσανατολισμένη στα μέσα ενημέρωσης του 1848»¹.

2. Η έκκοσμίκευση και η πνευματική κατάνπτωση του Βατικανού

Είναι γενικό συμπέρασμα και καθολικό αξίωμα ότι τα πονηρά και διεφθαρμένα δόγματα γεννούν πονηρό και διεφθαρμένο βίο, καθώς και αντίστροφως ό πονηρός και διεφθαρμένος βίος γεννά πονηρά και διεφθαρμένα δόγματα. Υπάρχει άρρηκτη σχέση μεταξύ δόγματος και βίου, δόγματος και ήθους ή, όπως λέγεται στην θεολογική γλώσσα, Όρθοδοξίας και όρθοπραξίας. Τό ίδιο κακό είναι τα πονηρά δόγματα και ή πονηρή ζωή και αντίστροφως ή πονηρή ζωή και τα πονηρά δόγματα. Γιατί τό ένα είναι γεννητικό του άλλου, και όποιος έχει τό ένα, καταντά και στο άλλο. Αυτό, βεβαίως, τό αξίωμα μαρτυρείται από την Άγία Γραφή και την όλη Ίερά Παράδοση.

Δέν είναι μία, δέν είναι δύο, αλλά άπειρες οι παρεκτροπές και οι άντιχριστιανικές πρακτικές τής παπικής σας αίρέσεως! Μία από αυτές είναι οι κατ' έτος «σταυρώσεις» παπικών πιστών κατά την Μ. Παρασκευή, κυρίως στις Φιλιππίνες. Έφέτος ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο οι σταυρώσεις στην άσιατική αυτή χώρα. «Πάσχα στις Φιλιππίνες, μία χώρα τής όποίας τό 80% των 94 εκατομμυρίων κατοίκων είναι παπικοί. Χιλιάδες πιστοί και τουρίστες έφτασαν στην πόλη Σάν Φερνάντο τής έπαρχίας Παμπάνια, 60 χιλιόμετρα βόρεια τής Μανίλας, όπου περισσότεροι από 30 άντρες σταυρώθηκαν. Ό 57χρονος Βιλφρέντο Σαλβαντόρ δήλωσε πώς για πρώτη φορά σταυρώθηκε πριν από έπτά χρόνια, για να εύχαριστήσει τον Χριστό για όλα τα θαύματα στη ζωή του, αλλά και για να έξιλεωθεί για τις άμαρτίες του»². Άπίστευτη πνευματική ρηχότητα, την όποία έμπνέετε στους άβουλους όπαδούς σας. Διδάσκετε, κατά κανόνα, αντίθετα από αυτά που διδάσκει τό Εύαγγέλιο και φτάνετε να έξυπηρετήσετε την πλήρη ύποταγή των όπαδών σας στις επιδιώξεις σας! Αναφέρουμε για παράδειγμα τις άπίστευτες μαγικές τελετουργίες, που γίνονται μέσα στους παπικούς ναούς τής Λατινικής Άμερικής, για τις όποιες ζηλεύουν και αυτοί οι ίδιοι οι νεοπαγανιστές, έπειδή δέν μπορούν να άναβιώσουν τις άρχαίες παγανιστικές τελετουργίες με τέτοια άκρίβεια και τέτοιο πάθος! Έν προκειμένω, ό Χριστός σταυρώθηκε στη θέση μας, και ζητά από μάς νοητή σταύρωση των παθών μας και του κακού, παλαιοϋ, διεφθαρμένου έαυτοϋ μας³!

Οι «κληρικοί» σας, Έκλαμπρότατε, τά βράδια βλέπουν αισθησιακού περιεχομένου ταινίες! Αυτό τουλάχιστον ύποστηρίζει ή ίστοσελίδα TorrentFreak, ή όποία άποκαλύπτει πώς «πειρατεία ύφίσταται ακόμα και στο Βατικανό, δίνοντας στη δημοσιότητα την πλήρη λίστα με τις ταινίες και τις τηλεοπτικές σειρές, που κατέβασαν τό τελευταίο διάστημα. Οι μόλις 800 ιερείς, μοναχοί και λοιποί πιστοί, που διαμένουν στο Βατικανό, δείχνουν μία προτίμηση στις τηλεοπτικές σειρές (Chicago Fire, LightfieldsLightfields, The Neighbours και Touch), τις ρομαντικές ταινίες (Love Actually)... αλλά και αυτές με περιεχόμενο άκατάλληλο για άνηλικους». Η ίστοσελίδα, έδωσε στη δημοσιότητα στοιχεία για τις ταινίες, που "κατέβηκαν" τό 2012 μέσα από τό Βατικανό, ταινίες με σκληρό-άνώμαλο πορνό! Έτσι, για παράδειγμα, κατέβασαν τό "TS Pussy Hunters", με τρανσέξουαλ πορνοστάρ, τό λεσβιακό "Whipped Ass" και τό σαδομαζοχιστικό "Russian Slaves"⁴! Φρικτή είδηση! Δέν μάς έκπλησσουν ιδιαίτερα τέτοια δημοσιεύματα, τά όποια έρχονται να προστεθούν στις χιλιάδες περιπτώσεις παιδεραστίας και παιδοφθορίας από «ιερείς» τής «Άγίας Έδρας», ή όποία έμφανίζεται ως «έκκλησία»! Όταν λείπουν ή ύγιής πνευματικότητα, ή άσκηση και ή Χάρις του Θεοϋ και περισσεύουν ή χλιδή, οι άνέσεις, οι πολυτέλειες και ή έξουσιομανία, γεννιούνται κατ' ανάγκην τέτοια φαινόμενα⁵!

Ό έπικεφαλής τής διάσκεψης των Ίταλών «έπισκόπων» καρδινάλιος Angelo Bagnasco, έμφανίστηκε σέ βίντεο στο διαδίκτυο να δίνει παπική όστια («Θεία Κοινωνία») σέ ένα διάσημο «τρανσέξουαλ» όμοφυλόφιλο, πολιτικό άκτιβιστή, ό όποιος φοροϋσε γυναικεία ροϋχα! Η «παράσταση» δόθηκε στην κηδεία ενός άλλου «ιερατικοϋ μπουμπουκιοϋ», του άμφιλεγόμενου παπικοϋ Γενουάτη «ιερέα» Fr. Andrea Gallo, ό όποιος δήλωνε μαρξιστής και φίλος των

1. Η κρίση στο Βατικανό κρίση του Καθολικισμού, The New York Times - από την έφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ της Κυριακής 10 Ματίου 2013, http://news.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_world_2_10/03/2013_513899, <http://www.amen.gr/article12799>

2. Ιστολόγιο ΤΟ ΒΗΜΑ.

3. «Η πνευματική ρηχότης του Παπισμοϋ», Όρθόδοξος Τύπος 26-4-2013.

4. Ιστοσελίδα ΧΑΙΡΕΤΕ.

5. «Έξεχείλισεν ή ήθική βρωμία του Βατικανοϋ»! Όρθόδοξος Τύπος 17-5-2013.

όμοφυλόφιλων και τήν περασμένη χρονιά είχε βραβευτή ως «gay χαρακτήρας της χρονιάς» από όμοφυλόφιλους άκτιβιστές! Μάλιστα κατά την έκλογή σας, είχε ταχθῆ ὑπέρ τῆς ἐκλογῆς δεδηλωμένου όμοφυλόφιλου πάπα! Επίσης, είχε ταχθῆ ὑπέρ τῶν όμοφυλόφιλων σχέσεων τῶν παπικῶν «κληρικῶν», μέ σκοπό τόν περιορισμό τῶν παιδεραστιῶν τοῦ παπικοῦ «κλήρου»! Ἀλλά, στήν τελετή δόθηκε καί ὁ λόγος στόν «τραβεστί», ὁ όποῖος ἀπό τοῦ ἄμβωνος ἐπαίνεσε τόν ἐκλιπόντα ὡς ἐξῆς: *«Μᾶς ἄνοιξες τίς πόρτες τῆς ἐκκλησίας σου καί τήν καρδιά σου. Σᾶς εὐχαριστῶ πού ἐμᾶς, τά τρανσέξουαλ πλάσματα, μᾶς ἔκανες νά αἰσθανόμαστε ὅτι ἦταν αὐτό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὅτι ἀγαπηθήκαμε ἀπό τόν Θεό. Ἐλπίζουμε ὅτι πολλοί θά ἀκολουθήσουν τό παράδειγμά σας καί κάποιος θά ζητήσῃ συγγνώμη»!* Φρικτό καί ἀνήκουστο: ὁ θρασύς κιναιδός «όμολογοῦσε» μέσα στόν παπικό ναό καί ἐνώπιον τοῦ παπικοῦ «κλήρου» ὅτι ὁ σοδομισμός εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὁ ἄθλιος «ἀρχιεπίσκοπος» ὄχι μόνο δέν τόν πέταξε ἔξω ἀπό τό ναό, ἀλλά τόν «μετάλαβε» κιόλας! Κι ἀκόμα: τό Βατικανό «κωφεύει» προκλητικά στίς διαμαρτυρίες πιστῶν, οἱ όποῖοι χαρακτήρισαν τήν τελετή «πορνοκηδεία»¹!

Ἡ ἐκκοσμίκευση τῆς «Ἀγίας Ἐδρας» δέν ἔχει ὄριο. Καί γιατί νά ἔχη, ἀφοῦ πρόκειται γιά καθαρά κοσμικό ὄργανισμό, ὁ όποῖος ἐνδιαφέρεται γιά τά τοῦ κόσμου καί ἀδιαφορεῖ γιά τήν πνευματικότητα; Τό ἀκόλουθο περιστατικό εἶναι ἀντιπροσωπευτικό δείγμα τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος, τό όποῖο διέπει τό Βατικανό καί προσωπικά ἐσᾶς, Ἐκλαμπρότατε, πού όνομάζετε τόν ἑαυτό σας «πάπα». Ἐσεῖς «εὐλογήσατε» χιλιάδες μηχανές Harley Davidson καί τούς ἰδιοκτῆτες τους μέ τήν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 110 χρόνων ἀπό τήν ἴδρυση τῆς Harley Davidson! Ἡ πλατεῖα τοῦ Ἀγίου Πέτρου στό Βατικανό γέμισε μέ μηχανές Harley καί ὁ θόρυβος κάλυψε μέχρι καί τή φωνή σας, ὁ όποῖος μετά τήν ὀλοκλήρωση τῆς τελετῆς τῆς Θείας Μετάληψης τήν Κυριακή «εὐλογήσατε» ὅλους τούς πιστούς, πού εἶχαν συγκεντρωθῆ στήν πλατεῖα τοῦ Ἀγ. Πέτρου. *«Ἐπειδή εἴμαστε μοτοσυκλετιστές δέ σημαίνει ὅτι δέν εἴμαστε καθολικοί»*, ἀνέφερε ἕνας μοτοσυκλετιστής. Πρίν ἀπό μερικές μέρες, ὁ πρόεδρος τῆς Harley Davidson, σᾶς δώρισε δύο μηχανές Harley Davidson, ἀλλά καί ἕνα δερμάτινο μπουφάν! Ἡ ἀπουσία πνευματικότητας στήν δυτική αἵρεση τήν ἐξωθεῖ σέ τέτοιες φαιδρότητες, τίς όποῖες κάποιοι τίς «βαπτίζουν» «λαϊκό προφίλ» τοῦ νέου «πάπα»²!

Ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι ὑπάρχει παντελής ἀπουσία πνευματικότητας στόν Παπισμό. Δέν πρόκειται γιά «ἐκκλησία», ἀλλά γιά κοσμικό ὄργανισμό καί στήν καλλίτερη περίπτωση γιά θρησκεία, μία ἀπό τίς πολλές τοῦ κόσμου, ἡ όποία ἐνδιαφέρεται γιά τήν «θεραπεία» τῆς θρησκευτικότητας τῶν ὁπαδῶν της, ὅπως τήν ἀντιλαμβάνονται καί τή βιώνουν οἱ κοσμικοί. Ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, οὔτε κοσμικός ὄργανισμός μπορεῖ νά εἶναι, οὔτε θρησκεία, μέ τήν ψυχολογική ἔννοια τοῦ ὅρου, ἀλλά *«καινή κτίσις»*³, ἡ νέα ἀνακαινισμένη κοινωρία τῶν ἐν Χριστῷ ἀναγεννημένων ἀνθρωπίνων προσώπων, ἡ «μαγιά», ἡ όποία «ζυμῶνει» τόν πτωτικό κόσμο, μεταμορφώνοντάς τον σέ κοινωρία ἀγάπης, στά πρότυπα τῆς ἀγαπητικῆς ὑπάρξεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Τό θεῖο ἐργαστήρι, πού θεώνει τά ἀνθρώπινα πρόσωπα. Ὁ Παπισμός, ὅμως, δέν εἶναι κάτι τέτοιο, τό ἀπέδειξε ἡ χιλιόχρονη ὡς τώρα «πολιτεία» του. Τό ἀποδείξατε κι ἐσεῖς ὁ ἴδιος, Ἐκλαμπρότατε, στό πρόσφατο ταξίδι σας στή Βραζιλία. Γιά νά προσελκύσετε τά χαμένα ἑκατομμύρια τῶν βραζιλιάνων ὁπαδῶν σας χρησιμοποίησατε λεκτικούς «ὄρους» τοῦ ποδοσφαίρου, τούς όποῖους χρησιμοποιοῦν τά φανατισμένα στίφη τῶν χούλιγκανς τῶν γηπέδων, οἱ όποῖοι «ἀγωνίζονται» νά ὀδηγήσουν στήν ἔσχατη ταπείνωση τούς ἀντιπάλους τους. Μόνο ὡς σατανική κατάσταση θά μπορούσε νά χαρακτηρισθεῖ τό «ἀθλητικό» αὐτό ἀβυσσαλέο μῖσος, τό όποῖο φθάνει καί ὡς τή φυσική ἐξόντωση τῶν ἀντιπάλων τους! Ἀπό αὐτόν, λοιπόν, τό συρφετό τοῦ ἀθλητικοῦ ὑπόκοσμου ἀντλήσατε, κ. Φραγκίσκε, τήν ὀρολογία τοῦ καλέσμάτός σας στούς «ἀποστατημένους» πρῶν ὁπαδούς σας, δίκην προέδρου ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος! Ἄλλωστε, δέν εἶναι τυχαῖο πῶς κι ἐσεῖς ὁ ἴδιος εἴστε φανατικός ποδοσφαιρόφιλος! Ἀφοῦ δέν ἔχει ὁ Παπισμός (διότι τά ἀπεμπόλησε) τά γνήσια ἀγιοπατερικά πνευματικά μέσα, γιά νά μιλήσῃ στόν σύγχρονο ἄνθρωπο, χρησιμοποιεῖ αὐτά πού ἔχει, τά πεζοδρομιακά! Ἀντί ἡ Ἐκκλησία νά μεταμορφώσῃ τόν κόσμο, κατάπῃ ἐκεῖνος τή δυτική «ἐκκλησία»! Αὐτός εἶναι δυστυχῶς ὁ Παπισμός, χωρίς ἵχνος πνευματικότητας, κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωση τῶν ποδοσφαιρικῶν συλλόγων⁴!

1. «Πνευματικότης μηδέν διά τήν «Ἀγίαν Ἐδραν»! Ὁρθόδοξος Τύπος 21-6-2013.

2. «Πάπας ὁ μηχανόβιος»! Ὁρθόδοξος Τύπος 19-7-2013

3. Γαλ. 6, 15.

4. «Ἡ ὀρολογία τῶν γηπέδων τοῦ Πάπα Φραγκίσκου»! Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 2.

Δέν μπορούμε κυριολεκτικά νά παρακολουθήσουμε τήν απόλυτη έκκοσμίκευση τῆς παπικῆς αἵρέσεως. Σύμφωνα με τήν ἀκόλουθη εἶδηση: «*Περίεργη αἴσθηση γιά τό πῶς μπορούν νά προσεγγίσουν τούς πιστούς καί νά τούς φέρουν στήν Ἐκκλησία φαίνεται πῶς ἔχουν ὀρισμένοι παπικοί "κληρικοί", πού κατὰ καιρούς προκαλοῦν τουλάχιστον τό γέλιο μέ τά καμώματά τους. Μετά τόν ἱερέα ἀπό τό Μεξικό πού ἔραψε μορφές σοῦπερ ἡρώων στά ἄμφιά του, λειτουργώντας "μαζί" μέ τόν Μπάτμαν καί τόν Σούπερμαν καί μοιράζοντας τόν ἀγιασμό μέ νεροπίστολο, ἦρθε ἕνας ἀκόμη ἀπό τήν Ἰταλία αὐτή τή φορά, ὁ ὁποῖος φαίνεται πῶς μπέρδεψε τό ἱερό μέ τήν πίστα. Στό βίντεο πού κάνει, ὅπως εἶναι φυσικό, τόν γύρο τοῦ κόσμου, ὁ ἱερέας ἀπό τό Μιλᾶνο ἄφησε ἄφωνους τούς παριστάμενους σέ ἕνα γάμο, ἐνώνοντας τό μυστήριό μέ τό γλέντι. Ἔβαλε λοιπόν ἕνα κασετόφωνο στήν Ἁγία Τράπεζα, καί μόλις τελείωσε ὁ γάμος, ἔβαλε τό ἀγαπημένο του τραγούδι»¹! Κάποιοι ἴσως ποῦν ὅτι αὐτά εἶναι «μεμονωμένα» γεγονότα καί δέν ἐκφράζουν συνολικά τόν Παπισμό. Ἀγνοοῦν, ὅμως, πῶς οὐδεμία ἀντίδραση ἐγέρθηκε ποτέ ἀπό τήν «Ἁγία Ἔδρα», ὄχι μόνο γι' αὐτά, ἀλλά καί γιά ὅλα τά ἄλλα, πού «βγαίνουν στό φῶς» καθημερινά! Ἡ κατάπτωση τοῦ Παπισμοῦ εἶναι τό πρῶτιστο γεγονός καί ἔπονται τά συνακόλουθα²!*

Στήν παπική ἐνορία τοῦ Ἁγίου Antonio Abate στή Messina στίς 3-9-2013 ἔγιναν παπικές «λειτουργίες» μέ ποτήρια (γυάλινα καί πλαστικά) καί σαλατιέρες. Βέβαια δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού συμβαίνει κάτι τέτοιο. Τελευταῖα στήν Παγκόσμια Ἡμέρα Νεολαίας 2013 στό Ρίο ντέ Τζανέιρο χρησιμοποιήθηκαν γιά τήν παπική «κοινωνία» πλαστικά ποτήρια³.

Φορώντας ράσα, πού φέρουν πάνω τους τόν Σούπερμαν καί τόν Μπάτμαν, καί κρατώντας στό χέρι ἕνα πολύχρωμο νεροπίστολο, ὁ παπικός «ιερέας» Οὐμπέρτο ἐτοιμάζεται νά κάνῃ τήν καθιερωμένη «λειτουργία» στό ναό Ὁχο ντέ Ἀγουα στήν Κοαουίλα τοῦ Μεξικό. Στό ναό μπαίνουν χαρούμενα παιδάκια μέ τούς γονεῖς τους, τά ὁποῖα περιμένουν πῶς καί πῶς γιά τή στιγμή πού ὁ «ιερέας» θά τά καταβρέξῃ μέ τόν ἀγιασμό. Ἄλλωστε, ἡ εὐφάνταστη ἰδέα τοῦ Μεξικανοῦ «ιερέα» πέρα ἀπό διασκεδαστική εἶναι καί ἀποτελεσματική, καθῶς ἔχει καταφέρει μέ αὐτό τόν τρόπο νά προσεγγίσῃ τά παιδιά ἀλλά καί νεώτερους πιστούς. Ἐξάλλου ἡ ἀνατρεπτική ἐμφάνισή του, μέ τό σῆμα κατατεθέν τοῦ ἀνθρώπου-νυχτερίδα, ἀλλά καί τοῦ Σούπερμαν, προκαλεῖ τουλάχιστον περίεργεια, καί ἐπομένως ὁλοένα περισσότερος κόσμος πηγαίνει στίς λειτουργίες του⁴. Ἡ παπική «λειτουργική» ἀναγέννηση συνεχίζεται μέ μπῦρες, λουκάνικα καί τραγούδια⁵.

Σύμφωνα μέ εἶδηση ἀπό τό ἐλληνικό ἱστολόγιο ΔΟΓΜΑ, Παπικός καπουτσιῖνος «μοναχός» τραγουδᾷ heavy metal! «*Μέ μία πρώτη ματιά βλέπεις τόν Cesare Bonizzi, ὡς μοναχό τῶν καπουτσιῖνων, μέ σανδάλια καί τήν εἰδική ἐνδυμασία καί μέ μία ὑπέροχη γενειάδα. Ὁ πρῶν ἱεραπόστολος τῆς Ἀκτῆς τοῦ Ἐλεφαντοστοῦ ζεῖ κοντά στό Μιλᾶνο καί εἶναι ὁπαδός καί βασικός τραγουδιστής τῆς μουσικῆς heavy metal. Αὐτό ξεκίνησε, ὅταν παρακολούθησε μία συναυλία τῶν Metallica πρὶν 15 χρόνια περίπου. Ἄν καί ὁ ἴδιος εἶναι "θρησκός", ὅπως ἀναφέρει, θέλει νά στείλῃ τό μήνυμα, ὥστε νά κινήσῃ τούς ἀνθρώπους γιά τήν ζωή, γιά τήν κατανόηση τῆς ζωῆς, γιά τήν ἀπόλαυσή της. Ὅπως ἔχει δηλώσει ὁ ἴδιος, δέν εἶχε κανένα πρόβλημα μέ τούς ἀνωτέρους του ποτέ. Μία ἔνδειξη τῆς δισκογραφικῆς του δουλειᾶς εἶναι cd μέ τραγούδια ἀφιερωμένα στήν Παναγία σέ μουσική metal. Πάντως, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ περισσότεροι ἀνθρωποι, πού γνωρίζουν τήν ἀποστολή ἐνός μοναχοῦ, ἡ μουσική heavy metal δέν μπορεῖ νά εἶναι "ἐργόχειρο" γιά ἕνα μοναχό. Ξεφεύγει ἀπό τόν ἀσκητικό ἀγῶνα καί τήν προσευχή»! Ἐμεῖς ἔχουμε ἀπλῶς νά παρατηρήσουμε ὅτι α) μέ τή μουσική heavy metal ἐκφράζεται καί διαδίδεται ὁ σατανισμός, β) ὁ χέβι μέταλ «μοναχός» ὁμιλεῖ γιά «ἀπόλαυση τῆς ζωῆς», τήν ὁποία δέν γνωρίζει ἡ χριστιανική διδασκαλία, καί γ) ὅτι «δέν εἶχε κανένα πρόβλημα μέ τούς ἀνωτέρους του ποτέ», οὔτε καί θά ἔχει, διότι τό Βατικανό δέν ἐνδιαφέρεται γιά κάτι τέτοιες «λεπτομέρειες», ὅπως εἶναι ἡ πνευματικότητα⁶!*

1. Ἰστολόγιο dogma.gr

2. «Ἡ γενική κατάπτωση τοῦ Παπισμοῦ εἶναι ἐμφανής»! Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 2.

3. 3-9-2013, Παπικές «λειτουργίες» μέ ποτήρια (γυάλινα καί πλαστικά) καί σαλατιέρες, http://aktines.blogspot.gr/2013/09/blog-post_7400.html

4. 19-2-2013 Παπικός «ιερέας» ψεκάζει «ἀγιασμό» μέ νεροπίστολο, http://aktines.blogspot.gr/2013/02/blog-post_3191.html

5. 19-2-2013 Συνεχίζεται ἡ παπική «λειτουργική» ἀναγέννηση, http://aktines.blogspot.gr/2013/02/blog-post_1767.html

6. «Παπικός καπουτσιῖνος "μοναχός" τραγουδᾷ heavy metal»! Ὁρθόδοξος Τύπος (4-10-2013) 2.

Τέλος, Έκλαμπρότατε, πράξατε τό ἐξῆς ἀπίστευτο καί ὁμως ἀληθινό! Ἀναβιώσατε τὰ μεσαιωνικά «συγχωροχάρτια» μέσω τοῦ διαδικτύου! Αὐτή τή φορά δέν τὰ πουλάτε, ἀλλά τὰ διαθέτετε, μέσω τῆς κοινωνικῆς δικτύωσης twitter. Αὐτή τήν παράδοση εἶδηση ἔφερε στή δημοσιότητα ἡ ἱστοσελίδα ΤΑ ΝΕΑ: «*"Συγχωροχάρτια" προσφέρει ὁ πάπας Φραγκίσκος σέ ὅσους τόν ἀκολουθοῦν στό twitter. Σέ μία προσπάθειά του νά συμβαδίσει μέ τή σύγχρονη ἐποχή, τό Βατικανό ἀποφάσισε νά παντρέψει μία ἀπό τίς παλαιότερες παραδόσεις του μέ τόν κόσμο τῶν κοινωνικῶν δικτύων προσφέροντας "συγχωροχάρτια" σέ ὅσους ἀκολουθοῦν στό twitter τόν πάπα Φραγκίσκο κατά τή διάρκεια τῆς Παγκόσμιας Ἡμέρας Νεολαίας τοῦ παπισμοῦ. Τό Βατικανό δίνει τό προνόμιο αὐτό μέ ἓνα κλίκ. Οἱ πιστοί ἐξασφαλίζουν μέ αὐτό τή μείωση τοῦ χρόνου, πού θά πρέπει νά περάσουν στό καθαρτήριο, ἀφοῦ ἔχουν ὁμολογήσει τίς ἀμαρτίες τους. Σύμφωνα μέ δημοσίευμα στή βρετανική ἐφημερίδα Guardian, "συγχωροχάρτια" μπορεῖ κανεῖς νά ἀποκτήσει, συμμετέχοντας στήν Παγκόσμια Ἡμέρα Νεολαίας τοῦ Παπισμοῦ στό Ρίο ντέ Τζανέιρο. Ὅσοι δέν μποροῦν νά βρίσκονται ἐκεῖ, ἔχουν τή δυνατότητα νά παρακολουθοῦν ὅσα συμβαίνουν μέσα ἀπό τὰ μηνύματα τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στό twitter»!* Έκλαμπρότατε, βάλτε τό χέρι στήν καρδιά καί πεῖτε εἰλικρινά: Ὑπάρχει περίπτωση νά εἶστε «ἐκκλησία» καί μάλιστα νά μπορούμε νά ἐνωθοῦμε μαζί σας; Ἐμεῖς πάντως δέν βλέπουμε κάποια ἀλλαγή τοῦ μεσαιωνικοῦ Παπισμοῦ¹, πού γέννησε τήν Ἱερά Ἐξέταση, τοὺς θρησκευτικούς πολέμους, τίς Σταυροφορίες, τόν Οὐμανισμό, τήν διαμαρτύρηση, τόν ἀθεϊσμό καί τήν ἀποχριστιάνιση τῆς Εὐρώπης.

3. Ἡ παραίτηση τοῦ ἐκλαμπροτάτου κ. Βενεδίκτου

Ἀκόμα δέν «στέγνωσε τό μελάνι» ἀπό τή «συνταρακτική» εἶδηση τῆς παραίτησης τοῦ ἐκλαμπροτάτου κ. Βενεδίκτου ΙΣΤ' καί δέ «στέρεψαν τὰ δάκρυα» ἀπό τό ἄκουσμά της, καί «ἔσκασε» ἡ πρώτη «βόμβα», ἡ ὁποία πιθανότατα σχετίζεται μέ τήν «αὐθόρμητη» παραίτησή του. Πρόκειται γιά εἶδηση μέ ξεχωριστό ἐνδιαφέρον, τήν ὁποία ἔφερε στή δημοσιότητα τό ἀποκαλυπτικό ἐλληνικό ἱστολόγιο «ΞΥΠΝΗΣΤΕ ΡΕ»: «*Ένας γερμανός πάπας ἐγκαταλείπει τό Βατικανό, ἓνας γερμανός τραπεζίτης ἔρχεται. Ὁ Ernst von Freyberg, 54 ἐτῶν, θά ἀναλάβει σήμερα τὰ ἡνία μιᾶς Τράπεζας μέ 6 δισ. εὐρώ καί 44.000 μυστικούς λογαριασμούς, ἀνάμεσα στούς ὁποίους βρίσκεται καί αὐτός τοῦ Ποντίφικα. Ἡ ἀνάληψη τῆς διοίκησης τῆς Τράπεζας τοῦ Βατικανοῦ ἀπό τόν γερμανό τραπεζίτη ἀναμένεται ἀπό τίς 24 Μαΐου 2012, ὅταν ὁ προκάτοχός του Ettore Gotti Tedeschi ἐξεδιώχθη, διότι θέλησε νά γίνουν περισσότερο διαφανή τὰ οἰκονομικά τοῦ Βατικανοῦ. Στό διάστημα αὐτοῦ τοῦ ἔτους ἡ Τράπεζα ἔμεινε χωρίς ἐπικεφαλῆς, γεγονός πού διόγκωσε τίς φήμες γιά τὰ ἀδιαφανή οἰκονομικά τοῦ Πάπα»!* Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη ἀπάντηση σέ ὅσους ἔσπευσαν νά δοῦν πίσω ἀπό τήν παραίτηση «ἀγνά ἐλατήρια»! Ὅσο γιά τίς «ἱερές μπιζνες» τῆς «Ἀγίας Ἐδρας», τῶν «διαδόχων τοῦ ἀγίου Πέτρου», δέ μάς ξενίζουν διόλου, διότι τό Βατικανό εἶναι κράτος καί ὄχι Ἐκκλησία²;

4. Ἡ ἐκλογή σας, Έκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε

Ἡ ἐκλογή σας, Έκλαμπρότατε, δέν εἶναι τυχαῖο γεγονός. Τά Παγκόσμια Κέντρα ἀποφάσεων τοῦ πλανήτη, διαπιστώνοντας τήν ἄνοδο τῶν οἰκονομιῶν πολλῶν κρατῶν τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς ἀποφάσισαν νά σᾶς προωθήσουν στήν ἡγεσία τοῦ Βατικανοῦ, γιά νά χρησιμοποιήσουν ἐν συνεχείᾳ τίς παρεμβάσεις σας ὑπέρ τῶν συμφερόντων τους. Αὐτό προκύπτει ἀπό τίς ἀναλύσεις εἰδικῶν ἐπιστημόνων, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μέ τήν ἐπιστήμη τῆς γεωπολιτικῆς καί τῆς γεωστρατηγικῆς (περισσότερον τῆς πρώτης). Οἱ ἀναλυτές ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ «Παγκόσμια κέντρα λήψεως ἀποφάσεων» καθώρισαν τόν νέο ρόλο σας, δηλ. νά «ἀπαρνηθῆτε» τόν βασικό τίτλο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Κρατιδίου τοῦ Βατικανοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνοχλεῖ τοὺς πιστοὺς ἄλλων «χριστιανικῶν ὁμολογιῶν» καί νά ἀποδεχθῆτε τόν τίτλο τοῦ ἐπισκόπου ἢ τοῦ πατριάρχου τῆς Δύσεως, ἐνῶ βρίσκεστε ἐκτός τῆς Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας (Ὁρθοδοξίας) καί νά συμπεριφερθῆτε περισσότερο ὡς πνευματικός πατέρας καί λιγώτερο ὡς Ἀρχηγός τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ. Δέν εἶναι ἄλλωστε τυχαῖες οἱ δηλώσεις τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ ΟΗΕ κ. Μπάν Κί Μούν, ὁ ὁποῖος σᾶς χαιρέτησε ὡς «ἐνα πνευματικό ἡγέτη τοῦ κόσμου (23^η Ἀπριλίου)». Οἱ δηλώσεις ἐγιναν κατά τήν συνάντησή Σας, κατά τήν διάρκειαν τῆς ὁποίας, Έκλαμπρότατε, ζητήσατε ἀπό τό κράτος Σας νά κάνει φιланθρωπία καί νά «προσεγγίσει ἀνθρώπους διαφορετικῶν θρησκειῶν καί μή πιστοὺς». Αὐτό σημαίνει ὅτι στό Βατικανό θά ἐκπονήσετε σύγχρονο ἐπικοινωνιακό προπαγανδιστικό σχεδιασμό, γιά νά κάνετε προσηλυτισμό στίς χῶρες, τίς ὁποῖες θά στοχοποιήσετε. Ὀφείλουμε νά ἐπισημάνουμε ὅτι στό

1. «Ἡλεκτρονική διάθεσις "συγχωροχαρτιῶν" ἀπό τόν Πάπαν»! Ὁρθόδοξος Τύπος (13-9-2013) 2.

2. «Ἀρχίζουν αἱ ἀποκαλύψεις διά τήν παραίτησιν τοῦ Πάπα»! Ὁρθόδοξος Τύπος 29-3-2013.

πλαίσιο του σχεδιασμού να εμφανισθίτε ως πνευματικός και... φιλορθόδοξος, την 23^η Απριλίου 2013, έορτή του Αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, την οποία εμείς οι Όρθόδοξοι εορτάζουμε μετά το Πάσχα, έσεϊς, Έκλαμπρότατε, την εορτάσατε υποστηρίζοντας ότι το πραγματικό σας όνομα είναι Γεώργιος. Το μήνυμα, όμως, δεν προβλήθηκε όσο θά έπρεπε υπό των ΜΜΕ, που έλέγχονται από το Βατικανό¹.

Ο μακαριστός, όμως, πανοσιολογιάτος Αρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος στον πρόλογο του βιβλίου του, «Ο Άγιος Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος», γράφει ότι ο Παπισμός έχει αποκηρύξει τον Άγιο Γεώργιο, όπως και πολλούς άλλους Αγίους της Όρθόδοξης Εκκλησίας μας. Γράφει ο μακαριστός Αρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, ιδρυτής της Π.Ο.Ε. και του «Ο.Τ.» τα ακόλουθα: «Τό 1968 ο Πάπας προέβη εις μίαν άσεβή ένέργειαν, πού κατέπληξε τόν κόσμον και προκάλεσε θέλλαν διαμαρτυριών εις όλόκληρον τήν χριστιανοσύνην. Ο Πάπας διέγραψεν από τό Αγιολόγιον τόν Άγιον Γεώργιον τόν Μεγαλομάρτυρα! Διέγραψε δέ μαζί μέ αυτόν και άλλους τριάντα Αγίους, όπως τόν Άγιο Νικόλαο, τόν Άγιο Χριστοφόρο, τήν Αγία Βαρβάρα, τήν Αγία Αίκατερίνη κ.λπ. Φαίνεται νά τόν ένοχλοῦσε πολύ τό γεγονός ότι οι περισσότεροι από αυτούς τούς Αγίους τιμώνται πολύ υπό των Όρθοδόξων. Είναι αυτοί, ως επί τό πλείστον, οι άγαπημένοι Άγιοι του Όρθοδόξου λαού· είναι κατ' έξοχήν Άγιοι της Όρθοδοξίας. Ιδιαίτέρως δέ ο Μεγαλομάρτυς και τροπαιοφόρος Γεώργιος αγαπάται και τιμάται από όλόκληρον τήν Όρθοδοξίαν. Η βέβηλος όμως αυτή και άσεβής ένέργεια του Πάπα έλύπησε βαθύτατα κάθε πραγματικό Όρθόδοξο χριστιανό. Πολλοί μάλιστα είπαν: "Τόν Άγιο Γεώργιο δέν μόρσεσε νά τόν καθαιρέση ο πιό αίμοβόρος και αίμοδιψής άνθρωπος της ίστορίας, ο Διοκλητιανός. Και όμως έρχεται τώρα ο Πάπας νά τόν διαγράψη από τόν κατάλογο των Αγίων μέ μιά μονοκονδυλιά"! Έπειτα μάς λένε νά ένωθοῦμε μέ τόν Πάπα! Άφοῦ τούς Αγίους δέν σεβάστηκε, πώς θά σεβασθῇ τήν Όρθοδοξία; Δέν αποκλείεται μάλιστα ή ένέργειά του αυτή νά είναι και ή αίτία της κρίσεως του παπισμοῦ, νά είναι ή αίτία, πού συγκλονίζεται σήμερα έκ θεμελίων τό πανίσχυρο Βατικανό. Η παπική αυτή ένέργεια έλύπησε κι έμένα, αγαπητέ άναγνώστα, και έγινε άφορμή νά γράψω τόν βίον του Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Έδω, στο βιβλιαράκι αυτό, θά διαβάσης τήν ένδοξη σταδιοδρομία του Αγίου, τήν χριστιανική του πίστη, τά φρικτά και όδυνηρά Μαρτύριά του, τά θαύματα πού έκανε ο Θεός, για νά τιμήση τόν ήρωισμό του Αγίου στα Μαρτύρια και τά θαύματα, πού συνεχίζονται μετά τόν θάνατό του και μέχρι σήμερα. Τόν βίον του Αγίου Γεωργίου, έχει ψυχικήν ώφέλειαν νά τόν διαβάξη κάθε χριστιανός, ιδιαίτέρως όμως όσοι φέρουν τό όνομά του. Έχομε, τέλος, καθήκον όλοι οι Όρθόδοξοι, έφ' όσον ο Πάπας προσπαθεῖ νά σβήση τήν μνήμη του Αγίου, νά φροντίσωμε νά γίνουν γνωστά, ο βίος και τά θαύματά του εύρύτερα. Δέν πρέπει νά υπάρχει Όρθόδοξο σπίτι χωρίς νά έχη τόν βίον του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου. Μέ τήν άνάγνωση του βιβλίου αυτού, θά καταλάβουν όλοι, ποιόν Άγιον διαγράφει ο Πάπας»².

Εάν, Έκλαμπρότατε, επιθυμείτε νά διαφέρετε από τούς άλλους έκλαμπροτάτους και νά κάνετε μικρά βήματα προς τήν Όρθοδοξία, ως άποκαταστήσετε σε πρώτη φάση τόν Άγιο Γεώργιο και τούς άλλους Αγίους, πού αναφέρει στον πρόλογο του βιβλίου του ο μακαριστός Αρχιμανδρίτης π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος και ως τούς πιστεύετε³.

5. Οι σχέσεις σας, Έκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τήν δικτατορία της Αργεντινής και τήν Αμερική

Ο όρος «Ιησουίτης», πού κατά τόν Έλληνα Καθηγητή Γλωσσολογίας Γ. Μπαμπινιώτη είναι συνώνυμο του «ύποκριτής και тартоῦφος», για τά μέλη της Αδιαρέτου και άκαινοτομήτου Όρθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας άφορα στα μέλη του μοναστικού τάγματος του Παπισμοῦ, τό όποιο ίδρυσαν τό 1534 ο Ισπανός Ιγνάτιος Λογιόλα και ο Βάσκος Φραγκίσκος Ξαβιέ για τήν άντιμετώπιση της Μεταρρυθμίσεως και της έπαναστάσεως των λαών της Εύρώπης κατά της έκτροπής του παποκαισαρισμοῦ. Βαρύνεται δέ μέ τήν άγρια πολεμική και τις ύπουλες ένέργειες εις βάρος του μαρτυρικού και Αγίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Λουκάρεως, πού δολοφονήθηκε τελικά μέ φρικώδη τρόπο τό 1638. Ο

1. «Δέν ήτο τυχαία ή έκλογή του νέου Πάπα κ. Φραγκίσκου», Όρθόδοξος Τύπος 17-5-2013

2 Αρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Ο Άγιος Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος, Αθήναι, Απρίλιος 1975.

3 «Οι Πάπαι έχουν αποκηρύξει τόν Άγιον Γεώργιον τόν Τροπαιοφόρον και άλλους Αγίους της Εκκλησίας μας, Ο σημερινός Πάπας ύποκρίνεται πώς τιμά τόν Άγ. Γεώργιον», Όρθόδοξος Τύπος 24-5-2013.

Ἅγιος Κύριλλος Λούκαρις ἦταν ἰκανώτατος καί μεμορφωμένος καί ἀγωνίστηκε ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Γένους, τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορική συνέχεια ἔβλεπε συνυφασμένη μὲ τὴν ἀδιαίρετη Ὁρθόδοξη πίστη. Γι' αὐτό καί μέ ὅλες του τίς δυνάμεις ὑπεράσπιζε τὴν ἀκαινοτόμητο καί ἀποστολοπαράδοτη ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ Ἑλλογιμωτάτη Καθηγήτρια κ. Ἑλένη Κούκου¹ γράφει: «*Τό προνομιακό καθεστῶς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας πρὸς τὴν Γαλλία εὐνόησε τὴν ἐγκατάσταση στὴν Ὁρθόδοξη Ἀνατολή ἐνός μεγάλου ἀριθμοῦ Γάλλων μισσιοναρίων κυρίως Ἰησουϊτῶν καί Καπουκίνων, κυρία ἀποστολή τῶν ὁποίων ὑπῆρξε, ἐκτός γιὰ τὴν χρησιμοποίησή τους γιὰ τὴν προώθηση τοῦ Γαλλικοῦ ἐμπορίου καί τῆς Γαλλικῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς μέσα στὴν Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία, ὁ μέ κάθε τρόπο προσηλυτισμός τῶν "σχισματικῶν" Ἑλλήνων στὸν παπισμό καί ἰδιαίτερα μέσα ἀπ' τὴ διάδοση τῆς Γαλλικῆς κουλτούρας καί τοῦ Γαλλικοῦ πολιτισμοῦ*». Τό ὑπὸ δεινὴ κατάληψη τῶν Φράγκων καί Γερμανῶν εὐρισκόμενο πρεσβυγενές Πατριαρχεῖο τῆς Δύσεως στὴν παλαιὰ Ρώμη καί τὰ ὄργανά του οἱ Ἰησουῖτες διέβαλαν μέ κάθε μέσο τὸν μαρτυρικό πατριάρχη στὸν Κλῆρο καί τὸν λαό καί μέ συκοφαντίες ἀνείπωτες, μυθεύματα καί ψεύδη, χρηματίζοντας τοὺς Ὀθωμανοὺς καί διαφθείροντας συνειδήσεις, κατόρθωσαν νὰ προκαλέσουν τὴν μῆνιν τῆς Ὑψηλῆς Πύλης κατὰ τοῦ πατριάρχου τοῦ Γένους Κυρίλλου Λουκάρεως καί νὰ ὀδηγήσουν στὴν ἀποτρόπαια καί φρικώδη δολοφονία του, καθιστώντας τὸν μάρτυρα τῆς ἀδαιρέτου καί ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας.

Στις 5-3-2013 στὸ Μπουένος Ἀίρες τῆς Ἀργεντινῆς ξεκίνησε μιὰ πολὺ σημαντικὴ δίκη, ἡ ὁποία ἔχει σὰν ἀντικείμενο νὰ διερευνήσῃ τὸ σύνολο τῶν ἐγκλημάτων, πού διαπράχθηκαν μὲ τὴν γνωστὴ ἐπιχείρηση Operation Condor, πού σκοπὸ εἶχε, μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν ΗΠΑ, τὴν ἐγκαθίδρυση λατινοαμερικανικῶν δικτατοριῶν, τὴν ἐξόντωση καί τὴν δολοφονία χιλιάδων ἀντιφρονούντων. Εἶναι ἐκπληκτικὰ ἐπίκαιρη ἡ παλαιότερη σκληρὴ ἀνακοίνωση, πού εἶχαν ἐκδώσει «οἱ μητέρες τῆς πλατείας τοῦ Μάη», συγγενεῖς τῶν χιλιάδων ἐξαφανισθέντων στὴν διάρκεια τῆς δικτατορίας τῆς Ἀργεντινῆς, μὲ τὴν ὁποία κατήγγειλαν ὅτι «*Ἡ "Ἐκκλησία" σιῶπῃσε μπροστὰ στὰ ἐγκλήματα καί συμμετεῖχε ἐνεργὰ στὰ βασανιστήρια τῶν παιδιῶν μας. Αὐτοὶ πού συνεργάστηκαν, πού μᾶς εἶπαν ψέμματα, πού μᾶς γύρισαν τὴν πλάτη, ἦταν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Μπεργκόλιο*». Στὸ βιβλίο «*Ἐκκλησία καί Δικτατορία· ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸ φῶς τῶν σχέσεών της μέ τὸ στρατιωτικὸ καθεστῶς*», πού κυκλοφορήθηκε ἀπὸ τὴν ΜΚΟ CELS τοῦ Μπουένος Ἀίρες, ἀναφέρεται ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ὁ τότε «ἐπαρχος» Ἀργεντινῆς γιὰ τὴν Societas Jesu (Τάγμα Ἰησουϊτῶν) Χόρχε Μάριο Μπεργκόλιο καί σήμερα Φραγκίσκος Α' σχετιζόσασταν ἄμεσα μὲ τὴν ἀπαγωγή καί τὰ βασανιστήρια τῶν Ἰησουϊτῶν Ὁρλάντο Γιόριο καί Φρανσίσκο Γιάλικς ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ χούντα τὸν Μάϊο τοῦ 1976. Τό ἴδιο θέμα ἀνέφερε καί ἡ γνωστὴ ἐφημερίδα Los Angeles Times τὴν 1/4/2005, ὅπου περιεχόταν καί ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Ἰησουϊτης Ὁρλάντο Γιόριο σᾶς κατηγοροῦσε εὐθέως, τὸν τότε ἐπαρχο τοῦ Τάγματος Χόρχε Μπεργκόλιο, ὅτι κυριολεκτικὰ τὸν παραδῶσατε στὰ τάγματα θανάτου τῆς Χούντας, ἀρνούμενος νὰ προσφέρετε κάλυψη στὸν ἴδιο καί στὸν Ἰησουϊτὴ Γιάλικς ἐνώπιον τοῦ καθεστώτος γιὰ τὸ κήρυγμά τους στὶς φτωχογειτονιές τοῦ Μπουένος Ἀίρες. Τὸν ἴδιο χρόνο ἡ γνωστὴ δικηγόρος Μύριαμ Μπρέγκμαν κατέθεσε μήνυση ἐναντίον σας, τοῦ Καρδινάλιου Χόρχε Μπεργκόλιο καί νῦν Φραγκίσκου, μὲ τὴν κατηγορία τῆς συνωμοσίας μὲ τὴν ἐγκληματικὴ χούντα τοῦ στρατηγοῦ Βιντέλα, κατηγορία πού ἐπανέλαβαν τὸ 2010 οἱ ἐπιζῶντες τοῦ βρώμικου πολέμου τῆς στρατιωτικῆς χούντας τῆς Ἀργεντινῆς, ὅπως προβλήθηκε στὴν Ἐφημερίδα El Mundo. Κατὰ τὴν πορεία τῆς δίκης, πού ξεκίνησε μετὰ τὴν μήνυση τῆς Μύριαμ Μπρέγκμαν, ἐσεῖς, ὁ Καρδινάλιος Μπεργκόλιο, ἀρνηθήκατε νὰ παραστήτε σὲ ἀνοικτὴ δίκη καί οἱ ἀπαντήσεις σας, ὅταν τελικὰ καταθέσατε, ἦταν γεμᾶτες ὑπεκφυγές καί ἀοριστίες. Τὴν δικτατορία τῆς Ἀργεντινῆς «ἔστησε» ὁ τότε Ἀμερικανὸς ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν Χένρυ Κίσινγκερ μὲ τὸν ἀναπληρωτὴ του γιὰ τὴν Λατινικὴ Ἀμερικὴ Οὐίλιαμ Ρότζερς, ὁ ὁποῖος, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἀποχαρακτηρισμένα ἀρχεῖα ἐθνικῆς ἀσφαλείας τῶν ΗΠΑ, πού δημοσιεύθηκαν στὶς 23/3/2006, εἶχε τότε δηλώσει ὅτι στὴν Ἀργεντινὴ «θὰ χυθῇ πολὺ μὰ πολὺ αἷμα...». Στις 24-3-1976 ἡ ἀνατροπὴ ἀπὸ τὴν CIA τῆς δημοκρατικῆς κυβερνήσεως τῆς Ἰζαμπέλ Περόν ἀπὸ τὸν στρατηγὸ Βιντέλα, πού καταδικάστηκε σὲ ισόβια κάθειρξη γιὰ ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἔγινε μὲ τὴν στήριξη τῶν χρηματιστηριακῶν συμφερόντων τῆς Wall Street καί μὲ τὴν ὑπόδειξη τοῦ γνωστοῦ κυρίου Ντέιβιντ Ροκφέλερ, ὁ ὁποῖος ἐπέβαλε ὡς Ὑπουργὸ Οἰκονομίας τῆς χούντας τὸν στενὸ του φίλο Χοσέ Ἀλφρέντο Μαρτίνες ντέ Χόζ, πού

1. ΕΛΕΝΗ ΚΟΥΚΟΥ, *Αἱ Διομολογήσεις καί ἡ Γαλλικὴ προστασία εἰς τὴν Ἀνατολήν 1535-1789*, Ἀθῆναι 1967.

οδήγησε την Αργεντινή στην ύφεση, την φτώχεια και την δυστυχία, παραδίδοντας την Κεντρική Τραπεζική και Νομισματική πολιτική της χώρας στα golden boys της Wall street και του ΔΝΤ, κρατώντας το έθνικό νόμισμα σκόπιμα υπερτιμημένο και δημιουργώντας εξαιρετικά υψηλό έξωτερο χρέος, που οδήγησε την εθνική οικονομία της πλουσιωτάτης σε πρώτες ύλες Αργεντινής σε άτακτη χρεωκοπία. Ο κ. David Rockefeller είναι ο γνωστός ιδρυτής του όμωνύμου Μουσείου του Τέλ Άβιβ με τις αντίχριστες παραγωγές, που επί διετία πρόβαλλε την Μ. Έβδομάδα ο τηλεοπτικός ΣΚΑΪ, και της γνωστής Τριμερούς Επιτροπής, που αποτελεί συγχωνοούν δοχείον της επίσης γνωστής Λέσχης Μπίλντεμπεργκ.

Τό 2006 ο Αργεντινός δημοσιογράφος Όρασιο Βερμπίτσκι στό βιβλίο του «Σιωπή» σās καταγγέλει, τόν Χόρχε Μάριο Μπεργκόλιο και νύν Φραγκίσκο Α΄, ως άμεσο συνεργάτη της χούντας του Βιντέλα, βασιζόμενος στις προσωπικές μαρτυρίες πέντε παπικών «κληρικών», από τούς όποιους αφαιρέσατε ως ο τότε «έπισκοπος» Μπουένος Άϊρες και «έπαρχος» Αργεντινής της «Έταιρείας του Ίησου» Μπεργκόλιο, τήν άδεια γιά άσκηση ιεραποστολικού έργου στις παραγκουπόλεις του Μπουένος Άϊρες, δίνοντας έτσι τήν δυνατότητα στην χούντα του Βιντέλα νά τούς συλλάβουν. Είναι σημαντική ή πληροφορία, που δίνει ή γνωστή δικηγόρος γιά τά ανθρώπινα δικαιώματα Μύριαμ Μπρέγκμαν και που στηρίζεται στις καταθέσεις τών Ίησουϊτών Γιόριο και Γιάλικς, ότι, μετά τά βασανιστήρια στις φυλακές της χούντας, τούς έρριξαν από έλικόπτερο, γιά νά τούς δολοφονήσουν, αλλά αυτοί επέζησαν γιά νά διηγούνται τά κατορθώματα και τήν «άγάπη» σας, του έμφανιζομένου ως ανθρωπιστου κ. Χόρχε Μάριο Μπεργκόλιο και νύν Φραγκίσκου Α΄.

Η γνωστή έφημερίδα του Μπουένος Άϊρες Pagina 12 κυκλοφορήθηκε στό άκουσμα της έκλογής σας μέ τόν τίτλο "i Dios mio" (Θεέ μου) και καταγράφει τήν μαρτυρία της αδελφής του Όρλάντο Γιόριο, Κρασιέλας Γιόριο, ή όποια σās καθιστά, τόν τότε «Έπισκοπο του Μπουένος Άϊρες» Χόρχε Μπεργκόλιο, υπεύθυνο της άπαγωγής από τήν χούντα του αδελφού της. Στην διάρκεια της δίκης του ΕΣΜΑ, μεγαλυτέρου κέντρου βασανισμών της δικτατορίας της Αργεντινής, έσείς, ο τότε πρόεδρος της παπικής «έπισκοπικής συνόδου» της Αργεντινής, Χόρχε Μπεργκόλιο, άρνηθήκατε έγγραφως ότι γνωρίζατε γιά τις άπαγωγές και τις δολοφονίες, ωστόσο ο αντικαταστάτης σας απέστειλε στό δικαστήριο αντίγραφο κειμένου, που πιστοποιεί ότι έσείς, ο Μπεργκόλιο, συσκεφθήκατε μέ τόν δικτάτορα Βιντέλα και τρεις έπισκόπους πρό της δίκης, γιά νά καταρτίσετε κοινό σχέδιο υπερασπίσεως¹.

Η ήμερήσια έφημερίδα «Η Ελλάδα αύριο» της 15^{ης} έως και 17^{ης} Μαρτίου 2013 κατέρριψε τήν προπαγάνδα του Βατικανού γιά σās, Έκλαμπρότατε, μέ πρωτοσέλιδο κύριο θέμα της, τό όποιο τεκμηρίωνε μέ φωτογραφίες, έγγραφα και πολυσέλιδο ρεπορτάζ ότι έσείς, Έκλαμπρότατε, ήσαστε ο αγαπημένος της μυστικής Αμερικανικής ύπηρεσίας CIA και του άνθελ-ληνος ύπουργού Έξωτερικών τών ΗΠΑ Χένρυ Κίσσινγκερ κατά τήν έποχή, τήν όποια κηρύχθηκε δικτατορία στην Αργεντινή κατά τήν δεκαετία του 1970, υπό τόν στρατηγό Χόρχε Βιντέλα, ο όποιος τό 1985 καταδικάσθηκε σέ ισόβια κάθειρξη. Έσείς, Έκλαμπρότατε, μέ τήν ιδιότητα του Καρδινάλιου της Αργεντινής στηρίζατε τό στρατιωτικό καθεστώς, όπως γράφει ή έφημερίδα: «Ο "Βρώμικος Πόλεμος" και ο καρδινάλιος Μπεργκόλιο».

Τό 2010 οί έπιζώντες του "Βρώμικου Πολέμου" της στρατιωτικής χούντας της Αργεντινής σās κατηγορήσαν ως συνένοχο στην άπαγωγή δύο μελών της Έταιρείας του Ίησου και ή έφημερίδα "El Mundo" έδωσε έκτενή δημοσιότητα σ' αυτό τό γεγονός, στό φύλλο της 8^{ης} Νοεμβρίου 2010.

Κατά τήν πορεία της δίκης, που ξεκίνησε τό 2005 γιά τή διερεύνηση τών έγκλημάτων της άργεντινικής χούντας, έπικαλεστήκατε δύο φορές τό δικαίωμα, που σās δίνει τό Δίκαιο της Αργεντινής νά άρνηθήτε νά παραστήτε σέ άνοιχτή δίκη και όταν τελικά καταθέσατε, τό 2010, οί άπαντήσεις σας ήταν γεμάτες υπεκφυγές και άοριστίες.

Η έφημερίδα "Los Angeles Times", τήν 1η Απριλίου 2005, έγραψε σχετικά τά εξής: "Ο Μπεργκόλιο ένέχεται σέ τουλάχιστον δύο ύποθέσεις. Η μία άφορā τή διερεύνηση του βασανισμού δύο Ίησουϊτών ιερέων, του Όρλάντο Πάριο (Orlando Yario) και του Φρανσίσκο Γιάλικς (Francisco Jalics), οί όποιοι άπήχθησαν τό 1976 από τις φτωχογειτονίες όπου κήρυσσαν τή θεολογία της άπελευθέρωσης. Ο Γιόριο κατηγορήσε τόν Μπεργκόλιο ότι κυριο-λεκτικά τόν παρέδωσε στά τάγματα θανάτου... άρνούμενος νά τούς προσφέρει κάλυψη ένώπιον του καθεστώτος. Ο Γιάλικς άρνήθηκε νά συζητήσει τό θέμα μετά τόν έγκλεισμό του σέ ένα μοναστήρι στη Γερμανία".

1. Ημέτερον Ανακοινωθέν, Οί σχέσεις του Πάπα μέ τήν Δικτατορία της Αργεντινής, 22-3-2013.

Γενικότερα η έλίτ του Παπισμού είχε υποστηρίξει τη στρατιωτική χούντα της Αργεντινής. Η δικηγόρος Μύριαμ Μπρέγκμαν είπε σχετικά στην έφημερίδα "Los Angeles Times" την 1η Απριλίου 2005 τα εξής: *"Οί ίδιες οι δηλώσεις του Μπεργκόλιο απέδειξαν πώς έκκλησιαστικοί αξιωματούχοι γνώριζαν εξ αρχής ότι η χούντα βασάνιζε και δολοφονούσε πολίτες της, και παρ' όλα αυτά δημόσια υποστήριζαν τους δικτάτορες. Η δικτατορία δεν θα μπορούσε να είχε λειτουργήσει κατ' αυτόν τον τρόπο χωρίς αυτήν την κρίσιμη σημασίας υποστήριξη".* Έσείς ήσασταν συνειδητός χουντικός και άνθρωπος της CIA, διότι όχι μόνο συμβιβάσατε τον Παπισμό με την αργεντινική χούντα, αλλά και αρνηθήκατε να ακολουθήσετε το παράδειγμα άλλων παπικών «άρχιερέων», οι οποίοι αντιτάχθηκαν στις χούντες, που φύτευαν η CIA και η Wall Street στη Λατινική Αμερική εκείνα τα χρόνια. Σέ αντίθεση με τη γραμμή σας, μετά την εκδήλωση του χιλανού πραξικοπήματος της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 1973 έναντι της κυβέρνησης Αλιέντε, ο καρδινάλιος του Σαντιάγκο Ραούλ Σίλβα Χενρίκεζ (Raul Silva Henriquez) καταδίκασε ανοιχτά τη χούντα του Πινοσέτ. Η κριτική στάση του Παπισμού στη Χιλή απέναντι στη χούντα του Πινοσέτ έπαιξε σημαντικό ρόλο στο να περιοριστή το κύμα πολιτικών δολοφονιών αντιφρονούντων και παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αν είχατε ακολουθήσει την πολιτική του χιλανού Παπισμού, θά είχαν σωθί πολλές ζωές Αργεντινών αντιφρονούντων.

Η έφημερίδα σε σχόλιό της υποστηρίζει ότι έσείς, Έκλαμπρότατε, *«έρχεστε ως προστάτης του Βατικανού απέναντι στη Δικαιοσύνη της Αργεντινής και απέναντι στα έπιζώντα θύματα της αργεντινικής χούντας. Επιπλέον, η έκλογή σας έχει σημαντικό γεωπολιτικό αντίκτυπο για την Λατινική Αμερική. Τη δεκαετία του 1970 στην Αργεντινή, ήσασταν βασικός υποστηρικτής της υποκινούμενης από τις ΗΠΑ αργεντινικής χούντας, όπως ο χουντικός υπουργός Οικονομίας Μαρτίνεζ ντέ Χόζ ηταν ο άνθρωπος των συμφερόντων της Wall Street στην Αργεντινή. Ο παπισμός άσκει μεγάλη πολιτική έπιρροή στην Λατινική Αμερική. Αυτό το γεγονός είναι γνωστό στους αρχιτέκτονες της έξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ, οι οποίοι Σας αξιοποιούν μεθοδικά. Σήμερα, στη Λατινική Αμερική, αρκετές Κυβερνήσεις άμφισβητούν την ήγεμονία των ΗΠΑ. Μέσα σε αυτά τα δεδομένα, η έκλογή σας δίνει σημαντικές δυνατότητες στην Ούάσινγκτον -μέσω του Βατικανού- να ύπονομεύσει και να άποσταθεροποιήσει τις πολιτικές δυνάμεις-κυβερνήσεις της Λατινικής Αμερικής, που δεν είναι άρεστές στον Λευκό Οίκο. Η προοδευτική κυβέρνηση της Κριστίνα Κίρσνερ (Cristina Kirschner) στην Αργεντινή, καθώς και οι κυβερνήσεις της Βενεζουέλας, του Έκουαδόρ και της Βολιβίας, μετά τον θάνατο του Τσάβες και την έκλογή σας, μπορούν να πιεστούν πιο άποτελεσματικά, για να συμμορφωθούν με τις έπιταγές των ΗΠΑ. Έσείς δεν είστε ο Φραγκίσκος της Αιζίης, δεν είστε ο "πάπας" των φτωχών, αλλά ο "πάπας" των χρηματοοικονομικών έλίτ, ο "πάπας" ενός σκληρού ούάσινγκτόνιου κατεστημένου και βεβαίως ο "πάπας" των έχόντων φασιστικά ή φασίζοντα φρονήματα»*¹.

Άλλο σκάνδαλο του «Κράτους του Θεού» βγήκε στην έπιφάνεια τελευταία. Η βρώμικη στάση της παπικής αίρέσεως στη Χιλή, κατά την δικτατορία του αίμοσταγούς Πινοσέτ. *«Τό Βατικανό έπιχειρούσε να ύποβαθμίσει τα έγκλήματα, που διέπραττε κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του στη Χιλή ο Άουγκούστο Πινοσέτ, χαρακτηρίζοντάς τα «κομμουνιστική προπαγάνδα», σύμφωνα με άμερικανικά διπλωματικά έγγραφα, που χρονολογούνται από τη δεκαετία του '70 και τα όποια έδωσε σήμερα στην δημοσιότητα ο ίστότοπος WikiLeaks. Ένα τηλεγράφημα, που είχε σταλεϊ στην άμερικανική πρεσβεία από την Άγία Έδρα στις 18 Οκτωβρίου 1973, αναφέρεται σε μία συνομιλία, που είχε ο τότε δεύτερος στην ήεραρχία του Βατικανού Τζοβάνι Μπενέλι. Τό τηλεγράφημα, με παραλήπτη τον τότε ύπουργό Έξωτερικών των ΗΠΑ Χένρι Κίσσιγκερ, άφηγεϊται πώς ο καρδινάλιος Μπενέλι εξέφρασε την άνησυχία του, όπως και αυτήν του Ποντίφικα, απέναντι στην έπιτυχημένη διεθνή έκστρατεία της Άριστερεάς, που παρουσιάζει μία όλωσδιόλου ψευδή άποψη της πραγματικότητας στη Χιλή»*². Δεν μās ξενίζει διόλου ή άποκάλυψη, ότι τό βρώμικο «Κράτος του Θεού» ήταν «σφιχταγκαλιασμένο» με όλα τα άυταρχικά και φασιστικά καθεστώτα του 20ού αιώνα, διότι τους ένωναν τα κοινά συμφέροντα! Άς μη ξεχνάμε πώς τό σύνολο των ναζιστών και φασιστών έγκληματιών, μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, βρήκαν καταφύγιο στο σκοτεινό Βατικανό και από εκεί φυγαδεύτηκαν από τους «πατέρες» στη Λατινική Αμερική! Κλασσικό παράδειγμα ο στυγνός

1. «Ο Οικουμενικός Πατριάρχης ίσοπεδώνει τά πάντα εις τό όνομα της ψευδοενώσεως. Συμπεριφέρεται ως Πάπας της Όρθοδοξίας και παρέστη εις την ενθρόνισιν του αίρεσιάρχου», Όρθόδοξος Τύπος 22-3-2013.

2. Ιστολόγιο ΕΥΠΙΝΗΣΤΕ ΡΕ.

έγκληματίας πολέμου Άντε Πάβελιτς που δολοφόνησε με τούς Κροάτες Ούστασι 800.000 Σέρβους Ορθοδόξους υπό τις εντολές του ψευδοαγίου του Βατικανού Καρδινάλιου Άλουϊσίου Στέπινιτς. *Η τραγωδία είναι πως αυτό το "πράμα" το αποκαλούν "Εκκλησία" και "δεύτερο πνεύμόν της"»!*¹

6. Η Β΄ Βατικανή Σύνοδος (1965)

Στις ημέρες μας επιδιώκεται να εμφανισθῇ τὸ ληστρικό ψευδοσυνέδριο τοῦ Βατικανοῦ (1962-1965), που ἐπικαιροποίησε καὶ ἀνέπτυξε στὰ χρόνια μας τίς αἱρέσεις καὶ κακοδοξίες τοῦ ἐκπεσόντος πατριαρχείου τῆς Δύσεως με τούς 16 ὅρους καὶ διατάγματα του, ἐκκοσμικεύοντας πλήρως τὸν Παπισμό, ὡς δῆθεν πνευματικό ἐφαλτήριο γιὰ τὴν κατανόηση τοῦ συγχρόνου κόσμου καὶ ὡς δῆθεν ἔκφραση τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ παραπάνω γεγονός, ὅμως, ἀποκρύπτει τὴν πραγματικότητα ὅτι ἡ Ἀλήθεια δὲν εἶναι ἰδεοληψία ἢ ὑποκειμενικὴ προσέγγιση ἢ ζήτημα ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς, ἀλλὰ ἔνσαρκος πραγματικότητα, που ὀντοποιεῖται στὸ πρόσωπο τοῦ τελείου Θεοῦ καὶ τελείου ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπομένως καθίσταται αὐταπόδεικτο τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἀλήθεια-πρόσωπο Ἰησοῦς Χριστός καὶ εἷς ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφία, ἔστω καὶ ἂν ἀπέναντι βρῖσκονται πολυεκατομμύρια ἄλλων, ὅπως συμβαίνει με τὴν παρασυναγωγή τοῦ Παπισμοῦ καὶ τὴν ληστρική ψευδοσύνοδο τοῦ Βατικανοῦ με τούς 2.500 συνέδρους της. Ἐπίσης, ἐν Συνόδῳ βρισκόμαστε μόνο ἐντὸς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, κοινωνώντας με τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, διότι «*ἡ ζωὴ καὶ ὁδὸς Χριστός*», ὅπως ψάλλει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καὶ ὅπως ὁ ἴδιος διεσάλπισε «*ἐγὼ εἰμί ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ*»². Ἐπομένως, ἐν τῇ Ὁδῷ βρισκόμαστε μόνο κοινωνώντας με τὴν Ἀλήθεια, που εἶναι ὁ Χριστός, καὶ ὄχι με τὴν αἵρεση, που εἶναι ὁ Διάβολος³.

Γνωρίζουμε πολὺ καλά, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι εἴστε προσηλωμένος στὶς ἀποφάσεις τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου (1965), οἱ ὁποῖες προβλέπουν τὴν βελτίωση τῶν σχέσεων τοῦ Παπισμοῦ με ἄλλες χριστιανικὲς ἐκκλησίες καὶ ἄλλες θρησκείες. Τί ἦταν ὅμως ἡ Β΄ Βατικανή Σύνοδος, ἡ ὁποία ἔθεσε τὰ θεμέλια γιὰ τὴν ἔνωση τοῦ Παπισμοῦ ἰδιαίτερως με τούς Ὁρθοδόξους, με ἐμπροσθοφυλακὴ τὸν Οἰκουμενισμό; Θὰ ἀφήσουμε νὰ τὸ περιγράψει ὁ σύγχρονος ἅγιος γέρων τῆς ἀδελφῆς Ἀγιοσαββιτικῆς Σερβικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ καθηγητῆς τῆς Δογματικῆς καὶ Οἰκουμενικὸς Διδάσκαλος Ὁσιος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Ἰουστίνος Πόποβιτς μέσα ἀπὸ τὰ κείμενά του.

«Εἰδῶ, λέει ὁ ἀοίδιμος, πρόκειται γιὰ ἀποφασιστικό δίλημμα καὶ ἐκλογή: ἢ ὁ Θεάνθρωπος ἢ ὁ ἄνθρωπος! Ἀπέναντί μας ἔχουμε ἓνα γέννημα τοῦ διαβόλου, που λέγεται εὐρωπαϊκὸς οὐμανισμός. Κορύφωμα τοῦ διαβολοποιημένου οὐμανισμοῦ, εἶναι τὸ νὰ θέλει κανεὶς νὰ γίνῃ καλὸς διὰ τοῦ κακοῦ, νὰ γίνῃ Θεὸς διὰ τοῦ διαβόλου. Ἡ Β΄ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ ἀναγέννηση ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν, ἀναγέννησι πτωμάτων. Διότι ἀπὸ τότε, που ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι παρὼν στὸν γήινο κόσμον, ὁ κάθε οὐμανισμὸς εἶναι πτῶμα. Τὸ ἴδιο τὸ δόγμα τοῦ ἀλαλήτου τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ ἀνατριχιαστικὴ κηδεὶα τοῦ κάθε οὐμανισμοῦ, ἀπὸ τοῦ Βατικανοῦ, που ἀνυψώθηκε σὲ δόγμα, μέχρι τοῦ σατανικοῦ οὐμανισμοῦ τοῦ Σάρτρ. Μέσα στὸ οὐμανιστικὸ πάνθεο τῆς Εὐρώπης, ὅλοι οἱ θεοὶ εἶναι νεκροί, με ἐπὶ κεφαλῇ τὸν εὐρωπαϊκὸν Δία (τὸν πάπα).

Θεμέλιο κάθε οὐμανισμοῦ, ἀκόμη καὶ τοῦ Βατικανοῦ, εἶναι ἡ ὑψηλοφροσύνη, ἡ πίστη στὸν λόγο τοῦ ἀνθρώπου, στὸ νοῦ καὶ τὴ λογικὴ του. Ὅλοι οἱ οὐμανισμοὶ ἐπαναφέρουν τὸν ἄνθρωπον στὴν εἰδωλολατρία, στὸν διπλὸ θάνατον, πνευματικὸ καὶ φυσικόν. Καθὼς ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπον, ὁ κάθε οὐμανισμὸς μετατρέπεται σιγά-σιγά σὲ μηδενισμό. Ἔτσι, στὴν εὐρωπαϊκὴ Δύση ὁ Χριστιανισμὸς μεταβλήθηκε βαθμιαίως σὲ οὐμανισμό.

Μακρόχρονα καὶ ἐπίμονα στένεναν τὸν Θεάνθρωπον καὶ στὸ τέλος τὸν μίκρυναν σὲ ἄνθρωπον, στὸν ἀλάθητον ἄνθρωπον τῆς Ρώμης καὶ τὸν ὄχι λιγώτερον ἀλάθητον ἄνθρωπον τοῦ Βερολίνου. Με τὴν μετατροπὴ αὐτῇ, ἐμφανίσθηκε ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὁ δυτικὸς χριστιανο-οὐμανιστικὸς μαξιμαλισμὸς (ὁ παπισμὸς) καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ δυτικὸς χριστιανο-οὐμανιστικὸς μινιμαλισμὸς (ὁ προτεσταντισμὸς), ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸν Χριστὸ ζητεῖ τὸ ἐλάχιστον, συχνὰ δὲ καὶ

1. «Τὸ σφίχταγκάλιασμα Βατικανοῦ καὶ δικτατόρων τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς»! Ὁρθόδοξος Τύπος 17-5-2013.

2. Ἰω. 14, 6.

3. Ἡμέτερον Ἀνακοινωθέν γιὰ τὴν ἡμερίδα γιὰ τὴν Β΄ Βατικανή Σύνοδο, 5-11-2013, <http://www.impantokratoros.gr/BC5632ED.el.aspx>.

τίποτε. Καί στους δύο σάν ὑψιστή ἀξία καί ἔσχατο κριτήριο τοποθετεῖται ὁ ἄνθρωπος στήν θέση τοῦ Θεανθρώπου, μέ συνέπεια, ὁ δυτικός Χριστιανισμός νά μεταβληθῇ σέ οὐμανισμό. Αὐτή ἡ ἀντικατάσταση τοῦ Θεανθρώπου ἀπό τόν ἄνθρωπο ἐκδηλώθηκε πρακτικά στήν προφανή ἀντικατάσταση τῆς χριστιανικῆς θεανθρωπίνης μεθοδολογίας ἀπό τήν ἀνθρώπινη μεθοδολογία.

Ἀπό ἐδῶ ἐκπηγάζουν τό ἀριστοτελικό φιλοσοφικό πρωτεῖο στόν σχολαστικισμό, ἡ καζουϊστική μέθοδος καί ἡ ἱερά ἐξέτασις στήν ἠθική, ἡ παπική διπλωματία στίς διεθνεῖς σχέσεις, τό παπικό κράτος κ.λπ. Ἡ φυσική συνέχεια εἶναι νά σκέπτονται σήμερα στήν Εὐρώπη νά ἀντικαταστήσουν τόν οὐμανιστικό χριστιανισμό μέ τήν παλαιά πολυθεϊστική θρησκεία, πράγμα πού ἔχει ἀρχίσει ἤδη νά γίνεται.

Σέ μία εὐρεῖα ἱστορική προοπτική, τό δυτικό δόγμα τοῦ ἀλαθήτου δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία προσπάθεια νά ἀναζωογονηθεῖ καί διαιωισθεῖ ὁ θνήσκων εὐρωπαϊκός οὐμανισμός — καί κατ' ἐπέκτασιν ὁ πολιτισμός. Κάθε προσπάθεια καί ἀπόπειρα νά ἐξισωθεῖ ὁ Χριστιανισμός μέ τό πνεῦμα τοῦ παρόντος αἰῶνος, μέ τίς φευγαλέες κινήσεις κάποιων ἱστορικῶν ἐποχῶν, καί ἐπὶ πλέον μέ πολιτικά κόμματα ἢ καθεστώτα, ἀφαιρεῖ ἀπό τόν Χριστιανισμό ἐκείνη τήν εἰδοποιό ἀξία, πού τόν καθιστᾷ μοναδική θεανθρωπίνη θρησκεία μέσα στόν κόσμο.

Διά μέσου πολλῶν καί διαφόρων ἀνθρώπων μάχεται ὁ Σατανᾶς κατά τοῦ Χριστοῦ: διά τοῦ Ἡρώδου, καί τοῦ Νέρωνος, ἀλλά πολύ φοβερώτερα ἀπό τόν Νέρωνα διά τοῦ Ἀρείου. Βγαίνοντας ἀπό τόν θεοκτόνο καί αὐτοκτόνο Ἰούδα ὁ Σατανᾶς, εἰσῆλθε στόν Ἀρειο! Τί εἶναι στήν πραγματικότητα ὁ Ἀρειανισμός; Ἀπό ποῦ κατάγεται; Μέ τό μεταφυσικό εἶναι του ριζώνει στόν σατανισμό καί μέ τήν ψυχολογική του πλευρά στόν ὀρθολογισμό. Εἶναι μία ἀπόπειρα νά ἀντικαταστήσουν οἱ ὀρθολογιστικοί νόμοι (οἱ κατηγορίες) τῆς λογικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους τούς χριστιανικούς νόμους τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ NEWMAN ἔχει δίκιο, ὅταν λέει: "Ὁ Ἀριστοτέλης εἶναι ὁ ἐπίσκοπος τῶν Ἀρειανῶν"! (THE ARIANS OF THE FOURTH CENTURY, σ. 31). Κάθε αἵρεσις εἶναι γέννημα τοῦ διαβόλου. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος τό ὑπογραμμίζει ἐμφαντικά: «Δημιουργός τῶν αἵρέσεων εἶναι ὁ διάβολος».

Ὁ Ἀρειανισμός δέν τάφηκε ἀκόμη. Σήμερα εἶναι περισσότερο τῆς μόδας παρά ποτέ ἄλλοτε καί ἔχει διαδοθῇ περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή. Ἐχει διαδοθῇ ὡς ψυχὴ στό σῶμα τῆς συγχρόνου Εὐρώπης. Ἐάν κοιτάξετε στήν κουλτούρα τῆς Εὐρώπης, στό βάθος της θά δεῖτε κρυμμένο τόν ἀρειανισμό.

Μέ τή ζύμη τοῦ ἀρειανισμοῦ ἔχει ζυμωθῇ καί ἡ φιλοσοφία τῆς Εὐρώπης, καί ἡ ἐπιστήμη της καί ὁ πολιτισμός της καί, ἐν μέρει, καί ἡ θρησκεία της. Τόσο ὁ Παπισμός, ὅσο καί ὁ Προτεσταντισμός κατῴρθωσαν νά δηλητηριάσουν μέ τόν χυδαῖο ἀρειανισμό τίς μεγάλες μάζες τῆς Εὐρώπης. Μπορεῖ νά ἀλλάξει ἐξωτερικά ὁ ἀρειανισμός, ὅπως ὁ χαμαιλέων, στήν οὐσία ὁμως εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος.

Καί μέ ὅλους τούς πόνους καί τὰ μαρτύριά του τό ἀνθρώπινο γένος ἐσφυρηλάτησε γιά τόν ἑαυτό του μία ὑπέρτατη θεότητα, τήν ὁποία λάτρευσε ὡς ὑψίστη ἀξία καί τό ὑψιστο κριτήριο τῶν πάντων. Ἡ ὑπέρτατη αὕτη θεότης εἶναι: «μέτρον πάντων ἀνθρώπων». Ὅλοι οἱ εὐρωπαϊκοὶ ἀνθρωπισμοί, ἀπό τόν πλέον πρωτόγονο μέχρι τόν πιό ἐξευγενισμένο, ἀπό τοῦ φετιχιστικοῦ μέχρι τοῦ παπικοῦ, ὅλοι βασιζοῦνται πάνω στήν πίστη πρὸς τόν ἄνθρωπο, ὅπως εἶναι αὐτός μέσα στήν δεδομένη ψυχοφυσική του ἐμπειρική κατάσταση καί ἱστορικότητα. Ἔτσι ἀνυψώθηκε σέ δόγμα ὁ εἰδωλολατρικός οὐμανισμός καί πρωτίστως ὁ ἐλληνικός. Ἀνυψώθηκε σέ δόγμα ἡ παναξία, τό παγκριτήριο τῆς ἐλληνικῆς κουλτούρας, τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ποιήσεως, τῆς φιλοσοφίας, τῆς τέχνης, τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης: «μέτρον πάντων ἀνθρώπων»! Καί τί εἶναι ὅλα αὐτά; Ἀνύψωση τῆς εἰδωλολατρίας σέ δόγμα! Γι' αὐτό καί ὅλοι οἱ οὐμανισμοί, σέ τελευταία ἀνάλυση, ἔχουν εἰδωλολατρική, πολυθεϊστική προέλευση. Ὅλοι οἱ οὐμανισμοί τοῦ εὐρωπαϊοῦ ἀνθρώπου στήν οὐσία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία ἀδιάκοπη ἐπανάσταση κατά τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Παντοῦ ὁ Θεάνθρωπος ἀντικαθίσταται ἀπό τόν ἄνθρωπο. Σ' ὅλους τούς εὐρωπαϊκούς θρόνους ἐνθρονίζεται ὁ ἄνθρωπος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ οὐμανισμοῦ.

Ἐξω, ὁμως, ἀπό τόν Θεάνθρωπο δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ἀλλὰ πάντοτε ὑπάνθρωπος ἢ ἡμιάνθρωπος ἢ μὴ ἄνθρωπος. Χωρίς τόν Θεάνθρωπο, ὁ ἄνθρωπος κινδυνεύει νά καταντήσῃ διαβολοειδής, διότι ἡ ἀμαρτία εἶναι συγχρόνως καί δύναμη καί εἰκόνα τοῦ διαβόλου. Ὁ οὐμανιστικός ἀνθρωποκεντρισμός εἶναι στήν οὐσία του διαβολοκεντρισμός, διότι καί οἱ δύο ἔνα πρᾶγμα ἐπιδιώκουν: νά ἀνήκουν μόνο στόν ἑαυτό τους, γιά τόν ἑαυτό τους.

Εἶναι, λοιπόν, πολύ φυσικό καί λογικό μεταξύ ἑνός τέτοιου κόσμου, ὁ ὁποῖος "ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται", καί τοῦ ἀνθρώπου, πού ἀκολουθεῖ τόν Θεάνθρωπο Χριστό, νά μὴ ὑπάρχῃ

κανενός είδους συμβιβασμός! Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας δέν ἀλλάζει τήν πίστι της καί τά μέσα τοῦ ἀγῶνος της ἐναντίον τοῦ κάθε είδους ἀρειανισμοῦ. Ὅπως δέ ἐνίκησε τόν παλαιό ἀρειανισμό, ἔτσι νικά καί κάθε ἀρειανισμό, καί τόν σύγχρονο εὐρωπαϊκό ἀρειανισμό»¹.

7. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τό Ἰσλάμ

Μεγάλη ὠθηση ἔδωσε ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ στή διαθρησκειακή «κατανόηση» ἡ καλύτερα στήν πανθρησκειακή ἐνότητα. Γράφει ἡ σύνοδος γιά τίς σχέσεις τοῦ Παπισμοῦ πρός τίς μὴ χριστιανικές κοινότητες στή διακήρυξη *Nostrae Aetate*, ἡ ὁποία θέλει νά προωθήσῃ τόν διάλογο καί τή συνεργασία μεταξύ τῶν μεγάλων θρησκειῶν γιά τή δικαιοσύνη καί τήν εἰρήνη στόν κόσμο: «*Μέ ἐκτίμηση ἀτενίζει ἡ Ἐκκλησία καί τοὺς Μουσουλμάνους, οἱ ὁποῖοι λατρεύουν τόν ἕνα καί μοναδικό Θεό, τόν ζῶντα..., τόν εὐσπλαχνο καί παντοδύναμο, τόν δημιουργό οὐρανοῦ καί γῆς, πού μίλησε στοὺς ἀνθρώπους. Αὐτοί προσπαθοῦν νά ὑποταχθοῦν μ' ὅλη τους τήν ψυχή ἀκόμη καί στίς κρυμμένες Του βουλές, ὅπως εἶχε ὑποταχθεῖ στό Θεό καί ὁ Ἀβραάμ, στόν ὁποῖο εὐχαρίστως ἀναφέρεται ἡ ἰσλαμική πίστη. Τόν Ἰησοῦ, μολοντί δέν τόν ἀναγνωρίζουν ὡς Θεό, τόν σέβονται ὡς προφήτη, καί τιμοῦν τήν μητέρα του Παρθένο Μαρία, τήν ὁποία καί ἐπικαλοῦνται κάποτε μέ εὐλάβεια. Ἐπιπλέον περιμένουν τήν ἡμέρα τῆς κρίσης, γιά τήν ὁποία ὁ Θεός θά ἀναστήσει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί θά τοὺς ἀνταποδώσει. Γι' αὐτό ἀποδίδουν σημασία στή ἠθική στάση ζωῆς καί ἐκφράζουν τόν σεβασμό τους στό Θεό ἰδιαίτερα μέ προσευχή, ἐλεημοσύνη καί νηστεία*»².

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, καλέσατε Χριστιανούς καί Μουσουλμάνους νά συμπεριφέρονται μεταξύ τους μέ ἀμοιβαῖο σεβασμό καί νά ἐνισχύσουν τήν ἀμοιβαία κατανόηση μέσω τῆς ἐκπαίδευσης καί τῆς διαπαιδαγώγησης τῶν νέων γενιῶν. Συγχαρήκατε «*τοὺς ἀδελφούς σας μουσουλμάνους*» μέ τή λήξη τοῦ ἱεροῦ μήνα τοῦ Ραμαζανιοῦ, ἀφιερωμένου στή νηστεία, τήν προσευχή καί τά φιланθρωπικά ἔργα. Χαιρετήσατε τοὺς Μουσουλμάνους ὅλου τοῦ κόσμου κατὰ τή διάρκεια τῆς κυριακάτικης εὐλογίας τῶν προσκυνητῶν, πού συγκεντρώθηκαν στήν πλατεία τοῦ Ἁγίου Πέτρου στή Ρώμη³.

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, καλέσατε τή Δύση νά ἐντατικοποιήσῃ τόν διάλογο μέ τό Ἰσλάμ καί ὀρίσατε ὡς προτεραιότητά Σας τήν καταπολέμηση τῆς φτώχειας καί τήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος. Δηλώσατε ὅτι προτίθεστε νά «*ἐνισχύσετε τόν διάλογο μέ τό Ἰσλάμ*» καί τοὺς ἀπίστους καί νά «*οἰκοδομήσετε γέφυρες*», ὑπογραμμίζοντας τήν ἔννοια τοῦ ὅρου «ποντίφικας», πού στὰ λατινικά σημαίνει «γεφυροποιός», «ὁ οἰκοδομῶν γέφυρες μέ τόν Θεό καί μεταξύ τῶν ἀνθρώπων». «*Εἶναι σημαντικό νά ἐνισχυθεῖ ὁ διάλογος μεταξύ τῶν θρησκειῶν, σκέφτομαι κυρίως τόν διάλογο μέ τό Ἰσλάμ*», εἶπατε, ἀναφέροντας ὅτι νιώθατε εὐγνώμων, ὅταν τόσοι πολλοί μουσουλμάνοι, ἱερωμένοι καί πολιτικοί ἡγέτες, παρακολούθησαν τήν πρώτη σας «*λειτουργία*»⁴.

Ἡ Αἰγυπτιακή τηλοψία τόν Ἰούνιο τοῦ 2012 παρουσίασε στήν παγκόσμια κοινότητα ἕνα τρομακτικό, ἀποτρόπαιο καί τραγικό video ἀποκεφαλισμοῦ μέ μαχαίρι νεαροῦ ἀνωνύμου νεομάρτυρος, Τυνησίου Χριστιανοῦ, ἀπό φανατικούς κουκουλοφόρους ἰσλαμιστές, πού ἀφιονισμένα διάβαζαν ἐδάφια τοῦ κορανίου, πράττοντας τόν ἐγκληματικό τους ἀνοσιούργημα⁵. Τό ἀποτρόπαιο αὐτό γεγονός ἔγινε στήν ἄλλοτε κοσμοπολίτικη Τυνησία, πού φρόντισαν οἱ λεγόμενες Δημοκρατικές δυνάμεις τῆς Δύσης ΗΠΑ, Ἀγγλία, Γαλλία καί Σία, νά γκρεμίσουν στήν ἀγκαλιά τοῦ φονταμενταλιστικοῦ Ἰσλάμ, πού μέ τό πρόσχημα τῆς δῆθεν Ἀραβικῆς Ἀνοιξης, ἐπιχειρεῖ τήν ἐπανίδρυση τοῦ Χαλιφάτου.

Τήν ἴδια ἀμετανόητη πρακτική ἄλλωστε ἐπιδεικνύουν οἱ συγκεκριμένοι διατάκτες τοῦ διεθνισμοῦ καί στήν περίπτωση τῆς πολυπαθούς Συρίας, ὅπου ἐπιμελῶς ἀποκρύπτουν ὅτι

1. ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΟΠΟΒΙΤΣ, Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος, ἐκδ. «Ἀστήρ», εἰδικότερα βλ. τά δοκίμιά του: «Ἡ ὑψίστη ἀξία καί τό ἔσχατον κριτήριον ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ», «Ἀπό τόν ἀρειανισμόν τοῦ Ἀρείου ἕως τόν νεώτερον εὐρωπαϊκόν ἀρειανισμόν» καί «Σκέψεις περὶ τοῦ "ἀλαθῆτος" τοῦ εὐρωπαίου ἀνθρώπου», Ὁρθόδοξος Τύπος, 19-10-2012, http://aktines.blogspot.gr/2012/10/blog-post_282.html

2. Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ, τεῦχος 7, ἐκδ. «Γραφείου Καλοῦ Τύπου», Αθήνα, σσ. 43-44.

3. Ὁ Πάπας τῆς Ρώμης ἀποκάλεσε τοὺς μουσουλμάνους ἀδελφούς, [http://greek.ruvr.ru, http://katanixis.blogspot.gr/2013/08/blog-post_7170.html](http://greek.ruvr.ru/http://katanixis.blogspot.gr/2013/08/blog-post_7170.html).

4. Ἐκκληση Πάπα γιά διάλογο μέ τό Ἰσλάμ καί καταπολέμηση τῆς φτώχειας 22-3-2013, *Reuters*, ΑΜΠΕ, <http://www.naftemporiki.gr/story/630438>, <http://www.amen.gr/article/12973>

5. <http://www.briefingnews.gr/international/item/26372-apokefalian-ne>.

διεξάγεται ένδοϊσλαμικός θρησκευτικός πόλεμος μεταξύ τών Άλεβίδων, πού κυβερνοῦν καί πού ανήκουν στού σιϊτικό μετριοπαθές Ίσλάμ, καί τών έξτρεμιστῶν Σουνιτῶν, πού αποτελοῦν τήν πλειονοψηφία τῆς χώρας, οἱ ὁποῖοι έξοπλίζονται ἀφειδῶς ἀπό τό Σουνιτικό κατεστημένο τοῦ Άραβικοῦ Συνδέσμου καί τό διεθνιστικό κατεστημένο τῆς Δύσης, μέ προφανή στόχο τήν ένσωμάτωση καί τῆς Συρίας στού «ποθητό» Χαλιφάτο.

Τίθεται τό ἐρώτημα: τά ἀνθρωπόμορφα τέρατα, πού διαπράττουν αὐτά τά ἐγκλήματα, εὐθύνονται γιά τά ἀνοσιουργήματά τους; Ἡ ἀπλοϊκή ἀπάντηση ναι, ἀλλοιώνει πλήρως τήν ἀλήθεια, καί ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γιά τήν κτηνώδη διαστροφή τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εὐθύνεται ἡ κατασκευασμένη ἀπό μῖσος καί κακότητα θρησκευτική τους παραδοχή. Αὐτή τοὺς ἐμπνέει διαχρονικά, ὅπως ἀποδεικνύεται, καί ὄχι μόνο γιά τοὺς χρόνους ἐκείνους, μέσα ἀπό τίς σοῦρες τοῦ Κορανίου¹: «Ὅταν παρέλθωσι οἱ ἱεροὶ μῆνες τότε φονεύετε τοὺς πολυθειστας ὅπου ἂν συναντήσητε, ζωγρεῖτε πολιορκοῦντες καί ἐνεδρεύοντες αὐτούς», καθῶς καί μέ τῆ σούρα² «Ὅποταν συναντᾶτε τοὺς ἀπίστους φονεύετε καί κατασφάζετε, συγκρατοῦντες στερρῶς τά δεσμά τοῦ αἰχμαλώτου. Μετά δέ τήν κατάπαυση τῆς μάχης ἄφετε ἑαυτόν ἐλεύθερον ἢ ἀνταλλάξατε ἀντί λύτρων. Πράττετε οὕτως ἐάν ἐβούλετο ὁ Θεός θά ἐθριάμβευε ὁ ἴδιος ἐπ' αὐτῶν ἀλλά ὑποβάλλει ὑμᾶς εἰς τόν πόλεμον διὰ νά δοκιμάσει τοὺς μέν διὰ τῶν δέ. Ὁ Θεός δέν θά ἀπωλέσῃ τά ἔργα τῶν πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ ὑπέρ πίστεως. Θά εἰσαγάγῃ αὐτούς εἰς τόν Παράδεισον ὃν ἤδη ὑπέδειξεν αὐτοῖς. Ὅσοι πιστοὶ ἐάν συνδράμετε τόν Θεόν εἰς τήν μάχην Αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀπίστων καί ὁ Θεός θά συνδράμῃ ὑμᾶς κατευθύνων τά ὑμέτερα διαβήματα»³, ὅπως καί μέ τῆ σούρα⁴ «Μάχεσθε μέχρις ὅτου ἀποσοβῇ ἀφ' ὑμῶν ὁ κίνδυνος τοῦ πειρασμοῦ, καί ὅταν δέν ὑπάρχῃ ἄλλη λατρεία εἰμὴ ἡ τοῦ μόνοῦ Θεοῦ. Ἄν οἱ ἐχθροὶ θέσωσι τέρμα εἰς τὰς πράξεις αὐτῶν, τότε ἅς παύσωσι αἱ ἐχθροπραξίαι, ἐκτός ἂν πρόκειται περὶ ἀσεβῶν», πού μέ πάθος διαβάζουν τήν φρικτὴ διαστροφή ὅτι μέ αὐτόν τόν τρόπο δῆθεν εὐαρεστεῖται ὁ Πανάγιος Θεός, ὁ ἀπό ἀπειρὴ ἀγάπῃ κατασκευάσας τά σύμπαντα ἐκ τοῦ μηδενός. Τυφλωμένοι ἀπό τά ψεύδη τοῦ θρησκευτικοῦ τους συστήματος, πού στόχο ἔχει τήν διὰ πυρός καί σιδήρου ἐπικράτηση καί κατάκτηση τῶν λαῶν, δέν βλέπουν οἱ δύστυχοι τήν ὁμορφιά τοῦ κόσμου, τήν γλυκύτητα τῶν ἀνθέων, τήν ἀπίθανη ὠραιότητα τῶν γαλαξιακῶν σχηματισμῶν, τήν ὑπέροχη ἔκφραση ἀρμονίας τῶν ὠκεανῶν, τῶν δασῶν, τῶν ποταμῶν, τῆς κτίσεως γενικότερα. Εἶναι ἐξόχως τραγικὸ νά πιστεύουν ὅτι ὁ Δημιουργὸς αὐτῆς τῆς ὠραιότητος, ὁ Θεὸς τῆς Διαθήκης, πού δέν θέλησε τήν θυσία τοῦ Ἰσαάκ, ἀλλὰ τήν ἀντικατέστησε μέ ἐρίφιο, νά ἀπαιτεῖ καί νά ἀποδέχεται εὐάρεστα τήν σφαγὴ νέων ἀνθρώπων. Βέβαια, στήν μαρτυρικὴ μας χώρα, τήν Ἑλλάδα, ὀφείλουμε τήν ὀρθόδοξη καί ἑλληνικὴ αὐτοσυνειδησία μας στίς χιλιάδες νεαρῶν ἀγοριῶν καί κοριτσιῶν, πού στά πέντε μαῦρα ἀτέλειωτα ἐκατόχρονα τῆς Ἰσλαμικῆς σκλαβιάς, σφαγιάσθησαν γιά τήν εἰς Χριστόν πίστη καί ἐνδυνάμωσαν τήν φλόγα τῆς ἐλευθερίας.

Τό κρίσιμο ἐρώτημα, πού δέν μπορεῖ νά ἀπαντήσῃ ὁ δύστυχος Ἰσλαμισμὸς, εἶναι τό ἀκόλουθο: Ποιὸς λέει τήν ἀλήθεια; Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ Θεάνθρωπος, πού γεννήθηκε στὸν κόσμο αὐτὸ ὑπερφυσικῶς, διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ καί ὄχι κατὰ τήν φυσικὴ ὁδὸ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀποδέχεται καί διακηρύσσει πλήρως καί ὁ Μωάμεθ στού κοράνιό του, καί τοῦ ὁποῖου Ἰησοῦ Χριστοῦ τό κήρυγμα ἀποτελεῖ συμπλήρωση καί ὁλοκλήρωση τῆς Ἀποκαλύψεως, πού ἔγινε ἀπὸ τὸν Θεὸ στοὺς Προφῆτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ δὲ Λόγος Του καί ἡ Ἀνάστασή Του μᾶς δίδεται ἀψευδῆς διὰ τῶν μέ τὸν θάνατο τους μαρτυρησάντων τήν Ἀλήθεια ἢ ὁ λόγος καί οἱ πεποιθήσεις ἐνός κοινοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἄραβα ἐμποροῦ, Μωάμεθ, υἱοῦ τοῦ Ἀμπνταλάχ καί τῆς Ἀμινά Μπίντ Οὐαχάμπ, πού ἔζησε ἑξακόσια χρόνια μετὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν καί πού γεννήθηκε, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννιοῦνται κατὰ φύσιν, καί πού ἀνατρέπουν πλήρως καί οὐσιαστικῶς ὅλον τό περιεχόμενον τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν προφητῶν καί τοῦ ἐνσαρκωθέντος, σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Υἱοῦ Του, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ὅταν ληφθῇ ἐπιπροσθέτως ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μωάμεθ δέν προφητεύθηκε ἀπὸ κανέναν, διότι ὁ ἰσχυρισμὸς του στὴ σούρα τοῦ Κορανίου⁵ «Ὁ δὲ Ἰησοὺς Υἱὸς τῆς Μαρίας Μαρίας εἶπε πρὸς τὸν λαόν αὐτοῦ Ἵδὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμὶ Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ πεμφθεὶς πρὸς ὑμᾶς ὅπως κυρώσω τήν πρὸ ἐμοῦ ἀποσταλεῖσαν Πεντάτευχον καί εὐαγγελίσωμαι ὑμῖν τήν

1. Ἡ μετάνοια 9:5.

2. Ὁ Μωάμεθ 47:4-10.

3. Πρβλ. σοῦρες Τά Λάφυρα 8:73,76, Ὁ Σίδηρος 57:10.

4. Ἡ Βούς, 2:189.

5. Πολεμικὴ παρὰταξη 61:6.

ἔλευσιν ἑτέρου Ἀποστόλου μετ' ἐμέ οὗ τό ὄνομα Ἀχμέτ», καθώς καί ἡ θέση τῶν Μουσουλμάνων ἐρμηνευτῶν ὅτι δῆθεν στό Εὐαγγελικό ἐδάφιο¹ «Εάν μὴ ἀπέλθω ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς, ἐάν δέ πορευθῶ πέμψω αὐτόν πρὸς ὑμᾶς» ὑπῆρχε ἀρχικά ἡ λέξη περικλυτός καί ὄχι Παράκλητος, ἡ ὁποία σημαίνει ἐνδοξος καί εἶναι συνώνυμος τῆς κορανικῆς λέξεως Ἀχμέτ, εἶναι ἐντελῶς ἀνάξια ἀντικρούσεως, διότι προσκρούουν στήν ἐπὶ ἔξι αἰῶνες μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς δῆθεν «ἀποκαλύψεως» τοῦ Κορανίου, χριστιανικὴ πίστη, Οἰκουμενικὴς Συνόδους, θεολογία, συγγραφικὴ δραστηριότητα, παγχριστιανικὴ πεποίθηση καί ἐπιστήμη καί μάλιστα στήν κοινὴ λογικὴ, διότι εἶναι ἐντελῶς ἀδιανόητο νὰ ἀνέμενε ὁ Θεὸς ἔξι ὁλοκλήρους αἰῶνες ἀπὸ τὴν ὑπερφυσικὴ ἐνσάρκωση, δράση καί παρουσία τοῦ Μεσσοῦ καί ἀνάληψή του στοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ ἀποστείλει τὴν δῆθεν σφραγίδα πάντων τῶν προφητῶν, δηλαδὴ τὸν κοινὸ ἀνθρώπο Μωάμεθ. Ἀντιθέτως, ὁ ἀληθινὸς Παράκλητος, τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἐπεφοίτησε πενήντα μέρες μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί δέκα μετὰ τὴν ἀνάληψή Του στοὺς μαθητὲς καί Ἀποστόλους Του, ἰδρύοντας τὴν Ἐκκλησία Του, ποὺ εἶναι τὸ σῶμα Του μὲ ἐκεῖνον κεφαλὴ, ἐνδυναμώνοντας τοὺς κρυβομένους καί τρομοκρατημένους μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ κηρύξουν σέ ὅλο τὸν κόσμον τὸ Εὐαγγέλιο τῆς υἱοθεσίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ Θεὸ Πατέρα καί νὰ ἀδιαφορήσουν γιὰ τὴν προσωπικὴ τους τύχη καί γιὰ τὰ τρομακτικὰ βάσανα καί τελικὰ τὸν μαρτυρικὸ καί ἐπώδυνο θάνατο, ποὺ θὰ «κέρδιζαν» ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν πνευματικὴ προσπάθεια. Ὅταν ληφθῇ ἐπίσης ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μωάμεθ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπέβαλε τὴν θρησκεία του μὲ τὴν βία, τὸν θάνατο καί τὴν ἐξουσία, ὅπως περὶ τῶν ἀποδεικνύεται καί σήμερα, καί τὸ κυριώτερον ἐάν ἦταν ἀληθεῖς οἱ δῆθεν ἀποκαλύψεις, ποὺ ἔγιναν σέ αὐτόν ἀπὸ τὸν φερόμενο σάν ἀρχάγγελο Γαβριήλ, θὰ ἔπρεπε ὁ Θεὸς νὰ εἶναι ἐντελῶς παράφρων, ἐφ' ὅσον ἄλλα ἐκήρυσε καί ἀπεκάλυπτε ἐπὶ αἰῶνες στό ἀνθρώπινο γένος καί ἑξακόσια χρόνια μετὰ τὴν τελευταία του ἀποκάλυψη «μετέβαλε γνώμην» καί ἄλλαξε ριζηδὸν τὴν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του γνωστοποίησε. Αὐτὸ ὅμως εἶναι βλασφημία καί ὕβρις κατὰ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅπως τὸ μεγαλειῶδες σύμπαν, «τὸ ἔργον τῶν χειρῶν Του», ἀποδεικνύει μὲ τὴν ὑπερμαθηματικὴ ἀκρίβεια τῶν δισεκατομμυρίων γαλαξιακῶν σχηματισμῶν εἶναι ἡ πανσοφία, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀγάπη. Λογικῶς εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ ἔχη συμβῇ καί κατὰ λογικὴ ἀκολουθία τὸ συμπέρασμα, ποὺ ἐξάγεται εὐχερῶς εἶναι ὅτι ὁ κοινὸς ἀνθρώπος Μωάμεθ διεμόρφωσε ἑξακόσια χρόνια μετὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, σκέψεως καί ἀντιλήψεως τὸ θρησκευτικὸ του σύστημα, ποὺ ἀποτελεῖ συμπίλημα ἀρχαίων ἀραβικῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν, ἰουδαϊκῶν καί χριστιανικῶν ἀντιλήψεων καί τὸ χρησιμοποίησε, γιὰ νὰ συνενώσῃ τίς Ἀραβικὲς φυλὲς τῆς ἐποχῆς του καί γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸ θεοκρατικὸ, ἡγεμονικὸ του καθεστῶς, κατακτώντας τὴν ἐξουσία καί δημιουργώντας κράτος. Ὡς ἐκ τούτων ὁ Ἰσλαμισμὸς ἀποτελεῖ βαθυτάτη πλάνη καί ἡ θρησκευτικὴ παραδοχὴ αὐτοῦ δὲν ἀποτελεῖ ἀποκάλυψη τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀλλὰ ἀνθρωποπαθὲς κατασκευάσμα, ἐπιβίωση τοῦ φρικτοῦ Ἀρειανισμοῦ, ποὺ οὐδεμία σχέση ἔχει μὲ τὴν ἀλήθεια τοῦ ἀποκαλυφθέντος στήν Παλαιὰ Διαθήκη Δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος κόσμου ἑνὸς καί μοναδικοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, στοὺς γενάρχες τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ καί ἐξαιρέτως στὸν Προφήτη Μωϋσῆ καί κατὰ τὴν Καινὴ Διαθήκη ὁλοκληρώσαντος τὴν ἀποκάλυψιν διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου Αὐτοῦ, ποὺ ἦνωσε ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀναλλοιώτως καί ἀδιαιρέτως τὴν Θεία καί τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν στὴ μία ὑπόσταση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τελείου Θεοῦ καί τελείου ἀνθρώπου, σέ ἐκπλήρωση τῶν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες προφητειῶν γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἐπομένως, ὅσους μάρτυρες Χριστοῦ καί ἂν ἀποκεφαλίσουν σάν ὄργανα τοῦ Διαβόλου, τὴν ἀλήθεια τοῦ ἐνός καί μόνου Θεοῦ τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἀπομειώσουν καί νὰ συσκοτίσουν².

8. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκῖσκε, μὲ τὸν Ἑβραϊσμό

Τὸ Διάταγμα «Unitatis Redintegratio» τῆς Β' Βατικάνειας «Συνόδου» ἀνοίγει τίς πόρτες στὴ συνεργασία καί στοὺς διάλογο μὲ τίς ἄλλες θρησκείες, ἰδιαίτερα πρὸς τὸν Ἰουδαϊσμό, παρὰ τὴν ἔντονη ἀντίδραση μιᾶς μειοψηφίας στὴ «Σύνοδο»³. Στὴν τέταρτη φάση τῆς «Συνόδου»

1. Ἰω. 16, 7.

2. Ἡμέτερον Ἀνακοινωθέν περὶ Κορανίου, Ἰσλαμικοῦ φονταμενταλισμοῦ καί ψευδοκειμένων τοῦ Ἰσλάμ, 14-6-2012, http://thriskeftika.blogspot.gr/2012/06/blog-post_14.html

3. π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΙΑΗΣ, «Ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀνοίγει τὴν Ἐκκλησίαν στοὺς μέλλον. Β' Βατικανὴ Σύνοδος - Ἐποχὴ συμφιλίωσης καί διαλόγου», περιοδικὸ Ἀνοιχτοὶ Ὁρίζοντες, τεύχος 1028, Δεκέμβριος 2005, http://ao.cen.gr/anoriz1028/AnOriz1028_19.htm

τό 1965 ψηφίστηκαν και οι διακηρύξεις σχετικά με την ελευθερία της συνείδησης και τη θρησκευτική ελευθερία, καθώς και τις σχέσεις με τις άλλες θρησκείες, ιδίως με τον Ιουδαϊσμό. Α αυτές προκάλεσαν έντονες συζητήσεις, γιατί ανέτρεπαν πολύ παλιές και βαθιά ριζωμένες νοοτροπίες εντός της «Εκκλησίας». Ειδικότερα, η «Σύνοδος» ζητούσε να αλλάξει ή αρνητική ή έχθρική στάση του Παπισμού απέναντι στους Εβραίους¹.

Εσείς, Έκλαμπρότατε, είστε προσηλωμένος στις αποφάσεις της Β' Βατικανής Συνόδου (1965), οι οποίες προβλέπουν την βελτίωση των σχέσεων του Παπισμού με τους Εβραίους. Αυτό προκύπτει από δηλώσεις σας. Συμφώνως προς τον διαδικτυακό ιστότοπο «pentapostagma.gr» με ημερομηνία 26-3-2013: Εσείς, Έκλαμπρότατε, «*προτρέψατε τα μέλη όλων των θρησκειών και τα άτομα, που δεν ανήκουν σε κάποια «έκκλησία», να ενώθούν, για να υπερασπιστούν τη δικαιοσύνη, την ειρήνη και το περιβάλλον*». «*Νιώθω μεγάλη συγκίνηση και αίσιοδοξία και ελπίδα*», δήλωσε ο ραββίνος David Rosen, από την Ιερουσαλήμ, διευθυντής των διαθρησκευτικών σχέσεων για την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή. «*Είναι βαθύτατα προσηλωμένος στις Καθολικό-εβραϊκές σχέσεις*», είπε ο Rosen, ο οποίος παρέστη στη συνάντηση. Ο Yahya Pallavicini, ηγέτης της μουσουλμανικής κοινότητας της Ιταλίας, είπε ότι έντυπωσιάστηκε από την έπιμονή σας για την προώθηση της διαθρησκευτικής φιλίας. Συναντηθήκατε με ηγέτες μη καθολικούς χριστιανούς, όπως Ορθόδοξους, Άγγλικανούς, Λουθηρανούς και Μεθοδιστές, και άλλους όπως Εβραίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστές και Ινδουιστές. «*Η Καθολική Εκκλησία έχει επίγνωση της σημασίας της για την προώθηση της φιλίας μεταξύ των ανδρών και των γυναικών από διαφορετικές θρησκευτικές παραδόσεις*» δηλώσατε στους θρησκευτικούς ηγέτες στο Βατικανό. Μιλώντας στα ιταλικά στην Sala Clementina, είπατε ότι «*τά μέλη όλων των θρησκειών, ακόμη και οι μη πιστοί πρέπει να αναγνωρίσουν την κοινή ευθύνη τους στον κόσμο μας, σε όλη τη δημιουργία, την οποία θα πρέπει να αγαπούμε και να προστατεύουμε*»².

«Κατενθουσιασμένες» είναι οι εβραϊκές κοινότητες της Αργεντινής με την έκλογή σας, Έκλαμπρότατε. Ο ραββίνος David Rosen, διευθυντής των διαθρησκευτικών υποθέσεων για την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή (AJC), είπε στη JTA ότι υμείς, είστε ένας «ζεστός και γλυκός και σεμνός άνθρωπος», γνωστός στο Μπουένος Άϊρες ότι μαγειρεύετε ο ίδιος και απαντάτε ο ίδιος στο τηλέφωνό σας. Δόθηκαν μάλιστα και φωτογραφίες, που δείχνουν να συμμετέχετε, ως αρχιεπίσκοπος του Μπουένος Άϊρες, και να παρακολουθείτε την λειτουργία του Ρόσς Άσσανά (ή Εβραϊκή Πρωτοχρονιά) στη Συναγωγή Benei Tikva Slijot τον Σεπτέμβριο του 2007. Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι θα ήσασταν άρεστός στον παγκόσμιο εβραϊσμό, αφού είναι γνωστό πώς οι δύο προηγούμενοι πάπες είχαν «έγκαιναίσει», όχι απλά «ανάκωχή» με τη συναγωγή, αλλά «σφιχταγκάλισμα» συνεργασίας! Σας θυμίζουμε την πράξη αποκαταστάσεως του ονόματος του Ιούδα και την πράξη απενοχοποίησης του εβραϊκού λαού για τη σταύρωση του Χριστού, που έκαμε ο πρώην έκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ' την στιγμή που διαχρονικώς ο Ιουδαϊσμός με την έωσφορική Καμπαλά και το δαιμονικό Ταλμούδ ανασταυρώνουν καθημερινώς τον Σωτήρα του κόσμου! Ποιός, λοιπόν, μπορεί να πιστέψει ότι σας εξέλεξε το Άγιον Πνεύμα και όχι οι ίσχυροί του πλανήτη³;

Είναι δεδομένη ή άμοιβαία συμπάθειά σας, Έκλαμπρότατε, για τους Εβραίους. Οι πανηγυρισμοί όλων των Εβραίων του κόσμου για την έκλογή σας, του έκλεκτού τους «πάπα», συμπληρώθηκε από ένα νέο συμβάν, το οποίο έκαμε πάταγο, όταν δημοσιοποιήθηκε. Η εβραϊκή ιστοσελίδα «The Jewish Daily Forward» έκαμε γνωστό πώς ο πιο αγαπημένος σας πίνακας ζωγραφικής, Έκλαμπρότατε, είναι η «Λευκή Σταύρωση» του «εβραίου Ιησού». Πρόκειται για έργο κάποιου εβραίου ζωγράφου που βρίσκεται στο Ίνστιτούτο Τέχνης του Σικάγου. Ο «έσταυρωμένος» του πίνακα είναι καρφωμένος σε «σταυρό» σε σχήμα Τ. Αντί για το γνωστό περίζωμα φορά το εβραϊκό σάλι προσευχής. Κάτω από το «σταυρό» καίει ή επτάφωτη λυχνία. Δεξιά του «έσταυρωμένου» παριστάνεται μία φλεγόμενη συναγωγή και άριστερά του ή «τορά». Όσοι γνωρίζουν από τέχνη, βεβαιώνουν ότι ο συγκεκριμένος πίνακας δεν παριστάνει τον Έσταυρωμένο Χριστό της χριστιανικής πίστεως, αλλά τον «έσταυρωμένο Ιουδαϊσμό»! Πρόκειται για ένα ακόμη βλάσφημο έργο, το οποίο προσπαθεί να αλλοιώσει την

1. Του ιδίου, Β' Σύνοδος του Βατικανού: μιά γενική άποψη, <http://www.typosmaroniton.com/cgi-bin/hweb?-A=13524&-V=social> 15/10/2012

2. «Ο νέος Πάπας υπέρ της βελτιώσεως των σχέσεων του Παπισμού με τους Εβραίους και τους Μουσουλμάνους», *Ορθόδοξος Τύπος* 19-4-2013.

3. «Ο Πάπας έκλεκτός και των Εβραίων», *Ορθόδοξος Τύπος* 19-4-2013.

σταύρωση του Χριστού και να την αναγάγη σε συμβολική «σταύρωση του Ιουδαϊσμού»! Βεβαίως οι Έβραίοι, από την πλευρά τους, κάνουν τη «δουλειά» τους, αυτή που έκαναν πάντα εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια, να καταρρίψουν την πίστη στο Χριστό. Το έρωτημα είναι τι σημασία μπορεί να έχει ή προτίμησή σας, του «χριστιανού πάπα», για το καλλιτεχνικό αυτό έκτρομα¹;

Πολλά και διάφορα είπατε, Έκλαμπρότατε, στην πρώτη σας συνέντευξη στην ιταλική εφημερίδα «Λά Ρεπούμπλικα», όλα άνουσια και χωρίς ίχνος πνευματικότητας. Αλλά, σύν τοις άλλοις, είπατε και κάποια πράγματα, τα όποια αποδεικνύουν την πλήρη απουσία εκκλησιαστικής συνείδησης, όπως αναρτήθηκαν στο ιστολόγιο enikos.gr. «*Τό βασικό ζητούμενο, γιά όποιον δέν φέρει μέσα του την πίστη, είναι νά υπακούει στην συνείδησή του*». Άγνοείτε ότι, κατά κανόνα, η συνείδηση είναι διεφθαρμένη από την αμαρτία και τα πάθη και δέν μπορεί νά αντικαταστήσει την πίστη; «*Οί χριστιανοί δέν κατέχουν την αλήθεια, από την στιγμή, πού τους δωρίζεται από τόν Θεό και γιά τόν λόγο αυτό πρέπει συνεχώς νά ζητούν την ανανέωση αυτού του δώρου*». Άγνοείτε πώς η αλήθεια του Θεού βρίσκεται στην Όρθόδοξη Έκκλησία και οι πιστοί γίνονται κοινωνοί της ως μέλη της Έκκλησίας; «*Δέν θά είμαστε ποτέ αρκετά εύγνώμονες πρός τους Έβραίους αδελφούς μας, ως Έκκλησία και ως άνθρωπότητα, γιά τό ότι κατάφεραν νά διατηρήσουν την πίστη μετά τίς τρομερές δοκιμασίες του παρελθόντος*». Σας ρωτάμε, Έκλαμπρότατε: Από πότε έγινε εύγνώμων η Έκκλησία γιά τό ότι οι αλλόθρησκοι Έβραίοι διατήρησαν την πίστη τους, ή όποια άρνείται μέ βδελυγμία τή θεότητα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού; Δηλαδή, οι Έβραίοι δέν χρειάζονται την έν Χριστώ απολύτρωση; Είπατε και άλλα πολλά παρόμοια. Νομίζουμε, όμως, πώς από τά λίγα αυτά φαίνεται ξεκάθαρα ή απουσία εκκλησιαστικής συνείδησης σέ σας, πού έμφανίζεσθε «άντιπρόσωπος του Χριστού στή γή» και «πρώτος» της Έκκλησίας²!

Δέν γνωρίζετε ως «χριστιανός πάπας» ότι ό φρικώδης διεθνής Σιωνισμός³ καταδικασθείς ως δεινός ρατσισμός από τόν Ο.Η.Ε., όταν ό Ο.Η.Ε. ήταν όντως αδέσμευτος, μετήλλαξε τόν θείσμό της Παλαιάς Διαθήκης και των Προφητών σέ αίσχιστο Έωσφορισμό μέ την διαμονική Καμπαλά και τό χυδαίο Ταλμούδ, έργα των διαμονιώντων Ραββίνων του έκπεσόντος Ιουδαϊσμού και της ιδεοληψίας τους περί της παγκοσμίου κυριαρχίας και διακυβέρνησης, διά του άναμενομένου εισέτι ψευδομεσσία Αντιχρίστου⁴;

9. Οί σχέσεις σας, Έκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ την Μασονία

Διερωτώμαστε, αν υπάρχουν κάποιοι, οι όποιοι ισχυρίζονται ότι έσείς, Έκλαμπρότατε, έκλεχθήκατε από τό Άγιον Πνεῦμα, μπροστά στό κύμα άποκαλύψεων των παρασκηνίων της έκλογής σας⁵. Αν υπάρχουν τέτοιοι, άς ρίξουν μία ματιά στην ιστοσελίδα της «Μεγάλης Ανατολής της Ιταλίας» («Grande Oriente d' Italia» ή GOI), και ίσως αλλάξουν γνώμη. Μετά τους Έβραίους, έσείς, Έκλαμπρότατε, είστε έκλεκτός και των μασόνων, οι όποιοι, σύμφωνα μέ τό δικό τους δημοσίευμα, περίμεναν μέ άγωνία την έκλογή σας και χάρηκαν γιά την έπιλογή σας! Σέ δήλωσή του ό «Μέγας Διδάσκαλος» G. Raffi τόνισε πώς, «*Μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο, τίποτα δέν θά είναι, όπως ήταν πριν. Είναι μία σαφής έπιλογή της αδελφότητας γιά μία Έκκλησία του διαλόγου, ή όποία δέν έχει μολυνθεί από τή λογική και τους πειρασμούς της παροδικής ισχύος... Ο άπλός σταυρός, πού φορούσε στό λευκό ράσο του, άς μάς έπιτρέψει νά έλπίζουμε ότι ή Έκκλησία του λαού θά άνακαλύψει έκ νέου την ικανότητά της γιά διάλογο μέ όλους τους άνθρωπους καλής θέλησης και μέ την Μασονία, ή όποία, όπως ή έμπειρία της Λατινικής Αμερικής μάς διδάσκει, εργάζεται γιά τό καλό και την πρόοδο της ανθρωπότητας*»! Νά, λοιπόν, και τό «ζουμί» της υπόθεσης: «ό διάλογος μέ όλους τους άνθρωπους καλής

1. «Ο Πάπας θαυμαστής βλασφήμου Έβραϊκού «έργου τέχνης»! Όρθόδοξος Τύπος 17-5-2013.

2. «Έκδηλος ή απουσία εκκλησιαστικής συνειδήσεως εις τόν Πάπαν κ. Φραγκίσκον», Όρθόδοξος Τύπος (25-10-2013) 2.

3. Ημετέρα Ποιμαντορική έγκύκλιος επί τή Κυριακή της Όρθοδοξίας 2013, Αρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Ο Οικουμενισμός χωρίς μάσκα, έκδ. Όρθόδοξος Τύπος, Αθήνα 1988, σσ. 43-45, 107-108, ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, Διακήρυξις διά την Μασονίαν, <http://www.impantokratoros.gr/67D9F5DF.el.aspx>.

4. Ημετέρα Έπιστολή πρός τόν Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος και τους Σεβασμιωτάτους Αρχιερείς γιά την αίρεση του Οικουμενισμού, 8-5-2013.

5. Καρδινάλιοι πριν ψηφίσουν γιά τό νέο Πάπα, http://aktines.blogspot.gr/2013/03/blog-post_7366.html

θέλησης», πού σημαίνει γιγάντωση του Οικουμενισμού¹!

Δέν γνωρίζετε, Έκλαμπρότατε, ότι ή Μασονία προωθεί διά του Οικουμενισμού τήν παγκόσμια θρησκεία του Έωσφορισμού, όπως και ότι πηγή και μήτρα της Μασονίας είναι ο φρικώδης διεθνής Σιωνισμός; Από τα ίδια τα κείμενα της Μασονίας αποδεικνύεται ότι αυτή αποδέχεται και πιστεύει σε θεότητες, που καλείται Μέγας Αρχιτέκτων του Σύμπαντος (Μ.Α.Τ.Σ.). Έχει μάλιστα, τελετές, αντίστοιχες με εκείνες της Εκκλησίας («μυστήρια» π.χ. γάμο, βωμούς, ναούς, λατρεία, σύμβολα, έγκαίνια ναού, κηδεία) με ειδικό τελετουργικό τυπικό. Στα Μασονικά κείμενα ο Μ.Α.Τ.Σ. δηλώνεται με τα όνόματα: Έωσφόρος, Διάβολος, Σατανάς, Βεελζεβούλ, Βελιάλ, Μπαφομέτ, Δαίμονας κ.λπ. Η όμολογία, λοιπόν, της ίδιας της Μασονίας για τον θρησκευτικό χαρακτήρα της είναι σαφής². Στο Σύνταγμα της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος (20.12.1949) δηλώνεται ρητά: «Ο Έλευθεροτεκτονισμός πιστεύει εις τήν ύπαρξιν του Θεού υπό τήν έπωνυμίαν Μέγας Αρχιτέκτων του Σύμπαντος». Στη Μασονική δέ έγκυκλοπαιδεία του Ν. Χ. Λάσκαρη, εκδιδόμενη με τήν άδεια της Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος, και στο λήμμα «Θρησκεία και Τεκτονισμός», διαβάζουμε: «Η τεκτονική θρησκεία δέν κάνει διακρίσεις. Δέχεται εις τούς φιλόξενους κόλπους της άνδρας παντός δόγματος, ουδέν δέ απολύτως θρησκευτικόν δόγμα εύνοεί ή αποδοκιμάζει... Η θρησκεία του Τεκτονισμού είναι ή γενική θρησκεία της φύσεως και της πρωταρχικής αποκαλύψεως -της κληροδοτηθείσης ήμιν υπό αρχαίου τινός και πατριαρχικού ίερατείου- έν τή όποία όλοι οι άνθρωποι δύνανται να συνυπάρξουν». Άπροκάλυπτος είναι δηλαδή ο συγκρητισμός και ο ειδωλολατρικός χαρακτήρας της Μασονίας, αλλά και ο αντίχριστιανικός της χαρακτήρας, κάτι που φαίνεται και από τήν διεκδίκηση παγκοσμιότητας, που αντίστρατεύεται στην καθολικότητα και οικουμενικότητα της Χριστιανικής Πίστεως και Εκκλησίας. Αυτό υπογραμμίζεται στην ιστορική απόφαση της Εκκλησίας της Ελλάδος τό 1933, κατά τήν όποία ο Τεκτονισμός «δέν είναι άπλή τις φιλανθρωπική ένωσις ή φιλοσοφική σχολή, άλλ' αποτελεί μυσταγωγικόν σύστημα, όπερ ύπομιμνήσκει τάς παλαιάς έθνικάς μυστηριακάς θρησκείας ή λατρείας. Αποδεδειγμένως τυγχάνει θρησκεία μυστηριακή, όλως διάφορος... και ξένη της χριστιανικής θρησκείας... Ζητούσα να συμπεριλάβη... εις τούς κόλπους αυτής όλόκληρον τήν ανθρωπότητα... άνυψοί έαυτήν εις είδος ύπερθρησκείας»³. Και ο μακαριστός αρχιμανδρίτης π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος, φωτισμένος πνευματικός και έπιφανής θεολόγος, έπισημαίνει ότι ο Τεκτονισμός «φιλοδοξεί να αποβή θρησκεία πάσης της ανθρωπότητας... να αποβή μία ύπερθρησκεία»⁴. Η Μασονία είναι «άποκρυφιστική παγανιστική λατρεία, πολέμιος της άμωμήτου Πίστεως της Όρθόδοξου Καθολικής Εκκλησίας». Είναι δηλαδή σαφώς αντίχριστιανική και ειδωλολατρική θρησκεία και πίστη. Οι Μασόνοι είναι «σατανολάτρες και έωσφοριστές, όπαδοί της θρησκείας του Άντιχρίστου»⁵. Διαπιστώνεται, έπίσης, ότι οι Μασόνοι, τουλάχιστον στις ύψηλότερες βαθμίδες τους, είναι σατανολάτρες, προσευχόμενοι στον Έωσφόρο, ως Μπαφομέτ, όπως ονομάζουν τον τραγόμορφο θεό τους. Έξ άλλου είναι αναντίρρητες και οι σχέσεις τους με τή Μαγεία. Ο καλός γνώστης της Μασονίας Ρ. Naudon μάς πληροφορεί, ότι όρισμένα τυπικά... έβαλαν άκριβώς σαν σκοπό τους τήν «άσκηση της μαγείας, που μπαίνει στην ύπηρεσία του ανθρώπου για τήν επενέργειά του πάνω στον

1. «Ο νέος Πάπας εκλεκτός και των Μασόνων», Όρθόδοξος Τύπος 24-5-2013.

2. Στο μασονικό περιοδικό «Πυθαγόρας-Γνώμων», 1935, σε άρθρο του θεωρητικού της Στοάς Α. Πάικ (ΡΙΚΕ) διαβάζουμε: «Ο Έλευθεροτεκτονισμός επιδιώκει τήν διάδοσιν μόνον του ιδιού του 'πιστεύω', καθ' ό ή παγκόσμιος θρησκεία διδάσκεται υπό της φύσεως και της λογικής. Αί Τεκτονικάί Στοαί δέν είναι Ναοί Ιουδαϊκοί ή Μουσουλμανικοί ή Χριστιανικοί. Ο Τεκτονισμός επαναλαμβάνει τάς ήθικάς αρχάς όλων των θρησκειών... Απανθίζει έξ όλων των 'πιστεύω', τό καλόν...». Πρβλ Ν. ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ, *Μασονία. Η Έχιδνα του Σιωνισμού*, έκδ. Όρθόδοξο Μέτωπο, Αθήνα 1991, σσ. 116,117.

3. «Πράξις περί Μασονίας» της Ίεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος.

4. Αρχιμ. ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, *Η Μασονία υπό τό φώς της αληθείας*, έκδ. Πάτμος, Αθήνα 1965, σ. 18. Ο στόχος παραμένει πάντα σαφής και συγκεκριμένος: Είναι ή προώθηση του θρησκευτικού συγκρητισμού στά όρια του Οικουμενισμού (διαχριστιανικού και διαθρησκειακού) με τήν άπαξίωση κάθε θρησκευτικής παραδόσεως και των ιδανικών.

5. Ημετέρα «Άνοικτή Έπιστολή προς τό Ύπατο Συμβούλιο του 33ου της "Μεγάλης Στοάς της Ελλάδος"», Όρθόδοξος Τύπος, 30-11-2012.

κόσμο»¹. Ο ισχυρισμός της Μασονίας, ότι δεν ασχολείται με την πολιτική και δεν αναμειγνύεται στις πολιτικές εξελίξεις δεν είναι αληθής. Ο θρησκευτικός χαρακτήρας του Τεκτονισμού, που λειτουργεί επεκτατικά και οικουμενικά, συμπορεύεται με την ενεργό συμμετοχή στις διεθνείς πολιτικές διαδικασίες. Η πολιτική δραστηριότητα αποβλέπει στην άσκηση επίρροης σε πολιτικά πρόσωπα, για τη χειραγώγηση των διεθνών πολιτικών εξελίξεων. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου ένα φιланθρωπικό σωματείο, όπως διατείνονται, με σκοπό την επικράτηση της ήθικης σ' όλο τον κόσμο. Το σκάνδαλο της Ιταλικής Στοάς Ρ 2 το 1981 ήταν μία από τις μεγαλύτερες αποδείξεις για τη σχέση της Μασονίας με τις πολιτικές ίντριγκες².

10. ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΣΑΣ, ΈΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΕ Κ. ΦΡΑΓΚΪΣΚΕ, ΜΕ ΤΟΝ ΑΘΕΪΣΜΟ

Τά νέα από τό χώρο της «χριστιανικής» Δύσεως είναι δραματικά. Δυστυχώς, επαληθεύεται συνεχώς ό «προφήτης» του δυτικού ανθρώπου Νίτσε, πώς «ό Θεός πέθανε» και όπου νά 'ναι δεν θά μείνη ούτε ή μνήμη του! Ο «χριστιανισμός» της Δύσεως, άφοϋ κατόρθωσε νά άποτινάξη τόν Χριστό, μέ τόν Παπισμό και τόν Προτεσταντισμό, τώρα προσπαθεί νά άποτινάξη και τήν πίστη στό Θεό! Ίδου και οι άποδείξεις!

Πρώτον, στις 23-5-2013 κάνατε ιστορικό άνοιγμα πρός τούς άθеоυς. «Οί άθεοι θά πρέπει νά άντιμετωπίζονται ως καλοί άνθρωποι, εάν πράττουν τό καλό», δηλώσατε, Έκλαμπρότατε, σε έκκληση για συνεργασία όλων των ανθρώπων, άνεξαρτήτως θρησκευτικής πεποίθησης. Αναφερθήκατε στους άθеоυς και τονίσατε τη σημασία του «νά πράττει κάποιος τό καλό» ως μία άρχή, που ένώνει όλη τήν ανθρωπότητα. Διηγηθήκατε τήν ιστορία ενός παπικού, ό όποιος ρώτησε έναν ιερέα, αν και οι άθεοι λυτρώθηκαν από τόν Ίησοϋ· «Άκόμα κι εκείνοι, όλοι λυτρώθηκαν», άπαντήσατε, σύμφωνα μέ τό ραδιόφωνο του Βατικανού. Αν κάποιος σάς δήλωνε ποτέ ότι είναι άθεος, τότε θά του λέγατε: «Όλοι όφείλουμε νά πράττουμε τό καλό. Άπλως κάντε τό καλό και θά βρούμε ένα σημείο συνάντησης». Άπευθυνθήκατε στους άθеоυς, πράγμα που έρχεται σε άντίθεση μέ τήν άποψη του επίτιμου έκλαμπροτάτου Κ. Βενέδικτου ΙΣΤ', ό όποιος μερικές φορές έκανε τους μή παπικούς νά αισθάνονται, όπως έλεγαν, σαν πιστοί δευτέρας κατηγορίας³.

Και δεύτερον, πάστορες διαφόρων προτεσταντικών αίρέσεων όμολογούν πώς είναι άθεοι! Ο μεθοδιστής πάστορας Keith Jenkins δήλωσε ότι οι πιστοί βλέπουν πλέον τούς πάστορες ως «σοϋπερ ήρωες». Αναγνώρισε επίσης ότι υπάρχουν πολλοί πάστορες, που διέρχονται κρίση στην προσωπική τους πίστη και οδηγούνται στον άθεϊσμό. Τό παράξενο μέ αυτές τις αίρέσεις είναι και ή ύπαρξη μιάς ιστοσελίδας www.clergyproject.com, μέ μέλη πάστορες και άλλους κληρικούς των αίρέσεων αυτών, που δεν πιστεύουν πλέον στον Θεό. Η όμάδα αυτή δηλώνει πώς έχει ήδη 450 μέλη. Μερικοί από αυτούς τούς πάστορες εξακολουθούν νά κηρύττουν, κρατώντας μυστική τήν άθειά τους⁴.

Τά φαινόμενα αυτά μάς δείχνουν ότι ή πνευματική δίψα του ανθρώπου μέσα από τήν νόθευση της πίστης και της άνυπαρξίας της λειτουργικής και πνευματικής ζωής οδηγούν στην άθεια, ως μία άλλη πρόταση! Η παραπάνω φρικτή αυτή είδηση δεν είναι άσχετη μέ τό «άνοιγμα» του Βατικανού πρός τούς άθеоυς, μέ τούς όποιους επαναπαύεστε, όταν είναι «καλοί άνθρωποι», ζητώντας διάλογο μαζί τους! Δεν είναι τυχαίο πώς τά τελευταία χρόνια προσκαλείτε στην Άσίζη και άθеоυς για... συμπροσευχή! Άνατριχιαστικό συμπέρασμα: Δεν ύπάρχει Χριστιανισμός στη Δύση, αλλά συγκαλυμμένη είδωλολατρία μέ τό μανδϋά του Χριστιανισμού⁵!

1. PAUL NAUDON, Ο Έλευθεροτεκτονισμός, μετάφρ. Γεωργίου Ζωγραφάκη, Αθήνα 1996, σσ. 109,110.

2. Η Στοά, σε συνεργασία μέ τη Μαφία και τήν άμερικανική CIA και τήν Τράπεζα του Βατικανού συμμετείχε στην άνατροπή της Ιταλικής Δημοκρατίας και τήν ύπαγωγή της στην έξαρτηση από τις Η.Π.Α. Σχ. βλ. Ν. ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ, Μασονία. Η έχιδνα του Σιωνισμού, έκδ. Ορθόδοξο Μέτωπο, Αθήνα 1991, σσ. 90-98, Κ. ΤΣΑΡΟΥΧΑΣ, Η Μασονία στην Ελλάδα, έκδ. Έλληνικά Γράμματα, Αθήνα 2004.

3. Πάπας Φραγκίσκος πρός άθеоυς: «Κάντε τό καλό και θά βρούμε σημείο συνάντησης», <http://www.tanea.gr/news/world/article/5019296/papas-fragkiskos-pros-atheoys-kante-to-kalo-kai-tha-broy-me-shmeiosynanthshs#.UZ5HaUH0gcg.twitter>, <http://www.amen.gr/article/13974>

4. Ιστολόγιο ΔΟΓΜΑ.

5. Ο άθεος «χριστιανισμός» της Δύσεως!

11. Ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς Πανθηρησκείας

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ τοῦ περασμένου παπικοῦ «Πάσχα», πήγατε σὲ κάποιο ἀναμορφωτήριο τῆς Ρώμης καὶ πλύνετε τὰ πόδια δώδεκα νεαρῶν κρατουμένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν «Ἁγία Ἐδρα» συμβόλιζαν τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους. Ὡς ἐδῶ καλὰ καὶ κατανοητά. Ἀλλά, μία γυναίκα, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ «παρίσταναν» τοὺς Ἀποστόλους, ἦταν μουσουλμάνοι! Τυχαῖο; Δὲ νομίζουμε! «Οἱ ἄλλοι δέκα νεαροί, τῶν ὁποίων τὰ πόδια ἔπλυνε ὁ “πάπας”, ἐπιλέχθηκαν, γιὰ νὰ ἐκπροσωπήσουν τίς διαφορετικὲς ἐθνικότητες καὶ θρησκείες τῶν κρατουμένων στὴ φυλακὴ. Ἀνάμεσά τους βρίσκονταν χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι καὶ μουσουλμάνοι»¹.

Εἶναι ξεκάθαρο πὼς ἀκολουθεῖτε πιστὰ τὴ γραμμὴ τῶν προκατόχων σας γιὰ τὴν προώθηση τοῦ διαθηρησκειακοῦ «ἀνοιγματος» τοῦ Βατικανοῦ. Ἄς μὴ χαίρονται κάποιοι, οἱ ὁποῖοι πίστεψαν ὅτι ἐσεῖς θὰ φέρετε «ἄλλο ἀέρα» στὸν Παπισμὸ. Ἐσεῖς θὰ ὑπηρετήσετε πιστότατα τίς κοσμοκρατορικὲς βλέψεις τοῦ Βατικανοῦ, γιὰ τὴν ὑποταγὴ ὅλων τῶν θρησκειῶν στὴν παντόφλα σας καὶ τὴν ἀνάδειξή σας σὲ παγκόσμιο πνευματικὸ καὶ θρησκευτικὸ ἡγέτη. Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ γεγονός ὅτι μουσουλμάνοι κρατούμενη παρέστησε Ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ, ἐνώπιόν σας².

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, δὲν σταματᾶτε ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς σας νὰ μιλάτε «μὲ τὰ καλλίτερα λόγια» γιὰ ὅλες τίς θρησκείες τοῦ κόσμου καὶ νὰ τίς καλεῖτε σὲ συνεργασία γιὰ τὸ «καλὸ τῆς ἀνθρωπότητας»! Προτρέψατε εὐθύς μετὰ τὴν ἐκλογή σας τὰ μέλη ὅλων τῶν θρησκειῶν καὶ ἄτομα, ποὺ δὲν ἀνήκουν σὲ καμιὰ θρησκεία (ἀθέου) νὰ ἐνωθοῦν μεταξύ τους, γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὴ δικαιοσύνη, τὴν εἰρήνη καὶ τὸ περιβάλλον! Καὶ νὰ οἱ ἀντιδράσεις: «*Νιώθω μεγάλη συγκίνηση καὶ αἰσιοδοξία καὶ ἐλπίδα*», δήλωσε ὁ ραββῖνος David Rosen, ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, διευθυντὴς τῶν Διαθηρησκευτικῶν Σχέσεων γιὰ τὴν Ἀμερικανικὴ Ἑβραϊκὴ Ἐπιτροπὴ. «*Εἶστε βαθύτατα προσηλωμένος στὴς Καθολικο-ἐβραϊκὲς σχέσεις*», εἶπε ὁ Rosen. Ὁ Yahya Pallavicini, ἡγέτης τῆς μουσουλμανικῆς κοινότητας τῆς Ἰταλίας, εἶπε ὅτι ἐντυπωσιάστηκε ἀπὸ τὴν ἐπιμονή σας γιὰ τὴν προώθηση τῆς διαθηρησκευτικῆς φιλίας. Συναντηθήκατε μὲ ἡγέτες μὴ καθολικοὺς χριστιανούς, ὅπως Ὀρθόδοξους, Ἀγγλικανούς, Λουθηρανούς καὶ Μεθοδιστές, καὶ ἄλλους ὅπως Ἑβραίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστές καὶ Ἰνδουιστές. «*Ἡ «Καθολικὴ Ἐκκλησία» ἔχει ἐπίγνωση τῆς σημασίας της γιὰ τὴν προώθηση τῆς φιλίας μεταξύ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν ἀπὸ διαφορετικὲς θρησκευτικὲς παραδόσεις*», δηλώσατε χαρακτηριστικά! Εἶναι εὐνόητο πὼς ἀποφασίσατε νὰ ἡγηθῆτε τῆς προσπάθειας συνένωσης τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου, πιστεύοντας ὅτι μπορεῖ νὰ γίνετε ὁ ἡγέτης τους! Ἡ «Ἁγία Ἐδρα» πρωτοπορεῖ στὴ δημιουργία τῆς πανθηρησκείας γιὰ τὸ καλὸ δῆθεν τοῦ κόσμου, οὐσιαστικά γιὰ τὸν ὅλεθρο τῆς ἀνθρωπότητας³.

Θραύση κάνει αὐτὲς τίς ἡμέρες μία ἀκόμη ἐνέργειά σας, Ἐκλαμπρότατε. Μὲ τὴν ἐκλογή σας ἐπιλέξατε τὸ προσωπεῖο τῆς ἀπλότητος, προφανῶς γιὰ νὰ δείξετε «διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς προηγούμενους», ἀποβάλλοντας ἄρκετά ἀπὸ τὰ σύμβολα, ποὺ σᾶς εἶχαν φορτώσει οἱ αἰῶνες. Μέχρι ἐδῶ ἐπαινετὲς αὐτὲς οἱ ἐπιλογές σας. Ἀλλά, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἀποποιηθήκατε τὸν βαρύτιμο χρυσὸ σταυρὸ τῶν προκατόχων σας καὶ προτιμήσατε νὰ φορᾶτε ἓνα ἀπλὸ σιδερένιο σταυρὸ. Ὅμως, ἡ παράσταση στὸ σταυρὸ αὐτὸ δὲν φέρει, ὡς ἔπρεπε, τὸν Ἐσταυρωμένο, ἀλλὰ μία ἄγνωστη παράσταση στὴν ἱστορία τῆς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης, τὸν «καλὸ ποιμένα», ὁ ὁποῖος μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ μία ἀρχαία αἰγυπτιακὴ παράσταση κάποιου νεκροῦ φαραῶ! Ἐπίσης, στὸ πάνω μέρος τοῦ σταυροῦ εἰκονίζεται ἓνα πτηνὸ, προφανῶς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἀλλά, ἓνα τέτοιο πτηνὸ εἰκονίζεται στὸ πάνω μέρος καὶ τῆς αἰγυπτιακῆς παράστασης! Πρῶτος ἓνας ἰσπανὸς διαχειριστὴς «καθολικῆς» ἱστοσελίδας, πρόβαλε τὸ θέμα, καὶ τὸ συσχέτισε μὲ τὸν νεκρὸ φαραῶ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ἄλλο σύμβολο τῆς αἰγυπτιακῆς θρησκείας, τὸ πουλί⁴. Δὲν γνωρίζουμε ἂν ἡ παράσταση τοῦ σταυροῦ σας ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸ «ἀνοιγμα» τοῦ Βατικανοῦ σὲ ὅλες τίς θρησκείες, ἀκόμα καὶ τὸν παγανισμό, καθὼς καὶ τὸν ἀθεϊσμό. Ὁ πανθηρησκειακός,

1. Ἱστολόγιο ΕΥΓΙΝΗΣΤΕ ΡΕ.

2. «Ἦρχισαν τὰ «ἀνοιγματα» τοῦ νέου Πάπα πρὸς τὰς θρησκείας τοῦ κόσμου», Ὁρθόδοξος Τύπος 26-4-2013.

3. «Ὁ Πάπας πρωτοπορεῖ διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς Πανθηρησκείας!» Ὁρθόδοξος Τύπος 28-6-2013.

4. Ἱστολόγιο: takalyterotera.gr

ὁμως, προσανατολισμός του κάτι τέτοιο μηνύει¹!

Τέλος, ζητήσατε, Ἐκλαμπρότατε, ἀπό τούς ὁπαδούς ὧλων τῶν θρησκειῶν νά μιμηθοῦν τήν παπική παρασυναγωγή, νά προσευχηθοῦν στούς «θεούς» τους καί νά προβοῦν στά σχετικά τελετουργικά, ὅπως ἐκείνη, προκειμένου νά μὴ γίνει εἰσβολή στή Συρία ἀπό τὰ δυτικά «γεράκια»! Σύμφωνα μέ τήν εἶδηση, «*Ἡμέρα Προσευχῆς καί Νηστείας στόν κόσμο γιά τήν εἰρήνην στή Συρία καί σέ ὅλη τή Μέση Ἀνατολή κήρυξε σήμερα ὁ "πάπας" τήν 7^η Σεπτεμβρίου, ἀπευθυνόμενος σέ δεκάδες χιλιάδες ἀνθρώπους στήν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ὁ "πάπας" καταδίκασε τή χρήση χημικῶν ὀπλων, τήν ὁποία ἡ Δύση ἀποδίδει στά συριακά κυβερνητικά στρατεύματα τονίζοντας "ποτέ πιά πόλεμος" καί τάχθηκε κατὰ οἰασοδήποτε ἐνοπλῆς ἐπέμβασης στή Συρία. Ὁ "Ποντίφικας" ζήτησε ἀπό τούς 1,2 δισεκατομμύριο παπικούς τοῦ κόσμου νά προσευχηθοῦν γιά τήν εἰρήνην στή Συρία στίς 7 Σεπτεμβρίου καί τόνισε ὅτι ὁ ἴδιος θά χοροστατήσῃ σέ εἰδική λειτουργία στό Βατικανό. Ὁ "πάπας" ζήτησε ἐπίσης ἀπό ὅλους τούς Χριστιανούς καθώς καί ἀπό τούς ὁπαδούς ἄλλων θρησκειῶν νά ἀκολουθήσουν τήν πρωτοβουλία τῶν παπικῶν στίς 7 Σεπτεμβρίου»²! Νά, ἡ ἐπιβεβαίωση γιατί καλεῖται στήν Ἀσίζη κάθε χρόνο τούς ἐκπροσώπους ὧλων τῶν θρησκειῶν καί συμπροσεύχεστε στό ἐκεῖ πανθρησκειακό «θεϊκό μωσαϊκό», ἐπειδή πιστεύετε στήν ὑπαρξη καί ἄλλων «θεῶν» ἐκτός τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Καί κάτι ἄλλο πολύ σημαντικό: Ἐπειδή δέν πιστεύετε στήν ἀποτελεσματικότητα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, γιά νά μὴ γίνη ἡ εἰσβολή, ζητᾶτε τήν παρέμβαση καί τῶν ἄλλων «θεῶν», μέσῳ τῶν θρησκειῶν τους³!*

12. Ἡ προώθηση τῆς Παναίρεσως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Εἶναι γνωστό, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι, γιά νά προωθήσετε τόν Παπικό Οἰκουμενισμό σας, στηρίζετε καί πάλι στίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικάνειας «Συνόδου» καί συγκεκριμένα στό «Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ» (Unitatis Redintegratio) καί στήν μεταγενέστερη παπική ἐγκύκλιο τοῦ 1995 τοῦ «πάπα» Ἰωάννη Παύλου Β', «Ἴνα ὧσιν ἓν» (Ut unum sint).

Ἡ ἐκτενὴς αὐτὴ παπικὴ ἐγκύκλιος διαιρεῖται σέ τρία βασικά κεφάλαια μέ εἰσαγωγή καί μέ προτρεπτικό ἐπίλογο. Τὸ πρῶτο κεφάλαιο ἀναφέρεται στό οἰκουμενικὸ χρέος τοῦ Παπισμοῦ (L'engagement œcuménique de l'Église Catholique). Τὸ δεύτερο κεφάλαιο ἀξιολογεῖ τούς καρπούς τῶν διμερῶν καί τῶν πολυμερῶν Θεολογικῶν Διαλόγων τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως (Les fruits du Dialogue). Τὸ τρίτο κεφάλαιο ἀναζητεῖ μία ἀποτελεσματικότερη ὁδὸ Διαλόγου γιά τήν ἐπίσπευση τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν «Ἐκκλησιῶν» (Quanta est nobis via). Καί τὰ τρία κεφάλαια ἀξιοποιοῦν μέ μεγάλη συχνότητα τίς σχετικές ἀποφάσεις τῆς πρόσφατης Β' Βατικανῆς «συνόδου» καί εἰδικώτερα τὸ διάταγμα γιά τόν Οἰκουμενισμό (Unitatis Redintegratio), τίς κωδικοποιημένες σχετικές ὁδηγίες τοῦ παπικοῦ «Ὁδηγοῦ γιά τόν Οἰκουμενισμό» (Directoire... sur l'œcuménisme), τίς συναφεῖς παπικὲς ἐγκυκλίους κ.ἄ⁴.

Γιὰ ἐμᾶς, τούς Ὁρθοδόξους, Ἐκλαμπρότατε, ὁ Οἰκουμενισμός ἔχει καταγνωσθῇ ὡς παναίρεση ὑπὸ τοῦ συγχρόνου ἁγίου γέροντος τῆς ἀδελφῆς Ἀγιοσαββιτικῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς καί Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός Ἰουστίνου Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος στό ἐξαιρετο σύγγραμμά του «*Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός*» σημειώνει: «*Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι κοινὸν ὄνομα διὰ τούς ψευδοχριστιανισμούς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ἡ καρδιά ὧλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν μέ ἐπικεφαλῇ τόν Παπισμό. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τήν ἄλλην αἵρεσιν. Τὸ κοινὸν εὐαγγελικὸν ὄνομά τους εἶναι ἡ παναίρεσις*»⁵.

Πηγὴ καί μήτρα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τυγχάνει ἡ Μασονία, πού προωθεῖ δι' αὐτοῦ τήν παγκόσμια θρησκεία τοῦ Ἐωσφορισμοῦ, ὅπως καί τῆς Μασονίας πηγὴ καί μήτρα εἶναι ὁ

1. «Πανθρησκειακὴ παράστασις εἰς τόν σταυρόν τοῦ Πάπα Φραγκίσκου»; Ὁρθόδοξος Τύπος 2-9-2013

2. Ἰστολόγιο: ΕΘΝΟΣ.gr 1-9-2013.

3. «Ὁ Πάπας ἐζήτησε προσευχὴν καί εἰς ἀλλοτρίους "Θεούς" διὰ τήν μὴ εἰσβολὴν εἰς τήν Συρίαν»; Ὁρθόδοξος Τύπος (11-10-2013) 2.

4. ΒΑΣΙΛΙΟΣ ΦΕΙΔΑΣ, «Ἡ παπικὴ Ἐγκύκλιος Ut Unum Sint καί ὁ διάλογος Ὁρθοδόξου καί Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» Ἀνάπτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἔτος ΟΒ' (1995), σσ. 585-87, 615-17, 660-63.

5. ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΟΠΟΒΙΤΣ, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός, Θεσσαλονίκη 1974, σ. 224.

φρικώδους διεθνούς Σιωνισμού¹, ο οποίος μετέλλαξε τον θείσμό της Παλαιάς Διαθήκης και των Προφητών σε αίσχιστο Έσφορισμό με την διαμονική Καμπαλά και το χυδαίο Ταλμούδ, έργα των διαμονιώντων Ραββίνων του έκπεσόντος Ιουδαϊσμού και της ιδεοληψίας τους περί της διά του άναμενομένου εισέτι ψευδομεσσιού παγκοσμίου κυριαρχίας και διακυβέρνησης.

Ο Οικουμενισμός κινείται σε δύο επίπεδα· σε διαχριστιανικό και σε διαθρησκευτικό. Έτσι, διαμορφώνεται ο διαχριστιανικός Οικουμενισμός και ο διαθρησκευτικός Οικουμενισμός, οι οποίοι αποτελούν δύο από τις βασικές κατευθύνσεις του Οικουμενισμού. Ο μέν διαχριστιανικός Οικουμενισμός προωθεί την ένωση των διαφόρων χριστιανικών αιρέσεων (Παπικών, Προτεσταντών, Άγγλικανών, Μονοφυσιτών) με την Όρθόδοξη Καθολική Έκκλησία με το κριτήριο του δογματικού μινιμαλισμού. Σύμφωνα με την οικουμενιστική αρχή του «διαχριστιανικού δογματικού συγκρητισμού» οι δογματικές διαφορές μεταξύ αιρετικών και Όρθοδόξου Έκκλησίας είναι απλώς τυπικές παραδόσεις και πρέπει να παρακάμπτονται για το καλό της ενότητας της «Έκκλησίας», ή οποία μπορεί να εκφράζεται με την ποικιλία διαφόρων μορφών και θέσεων. Ο δέ διαθρησκευτικός Οικουμενισμός, θεωρώντας ότι σε όλες τις θρησκείες υπάρχουν θετικά στοιχεία, προωθεί την ένωση μεταξύ αυτών και κυρίως μεταξύ των λεγομένων τριών μονοθεϊστικών θρησκειών του κόσμου, του Χριστιανισμού, του Μουσουλμανισμού και του Ιουδαϊσμού, δηλ. προωθεί την λεγόμενη «πανθρησκεία». Σύμφωνα με την οικουμενιστική αρχή του «διαθρησκευτικού συγκρητισμού» πρέπει να προβάλλονται τα δήθεν «κοινά θεολογικά σημεία», που υπάρχουν σε όλες τις «μονοθεϊστικές θρησκείες», ώστε να οικοδομηθεί η θρησκευτική ενότητα της Οικουμένης.

Ο Οικουμενισμός, για να υλοποίηση τους στόχους του, έφειρσκει διάφορες θεωρίες, όπως τις κακοδοξίες περί «Διευρυμένης Έκκλησίας, αδελφών Έκκλησιών, βαπτισματικής θεολογίας, Παγκοσμίου άοράτου Έκκλησίας, των κλάδων, των δύο πνευμόνων, του δογματικού μινιμαλισμού και μαξιμαλισμού, της μεταπατερικής, νεοπατερικής, συναφειακής αιρέσεως, της εύχαριστηριακής θεολογίας, της μετασυνοδικής θεολογίας, των έλλειματικών και μή πλήρων «Έκκλησιών», της περιεκτικότητας, της έλλειματικής και μή πλήρους μυστηριολογίας, της μετατροπής της οικονομίας σε ακρίβεια και δόγμα», οι οποίες, βεβαίως, τυγχάνουν ξένες και άλλότριες της Όρθοδόξου Δογματικής διδασκαλίας και θεολογίας².

Ο Οικουμενισμός προβάλλει τους συγχρόνους μεθοδευμένους και έπιτηδευμένους άτέρμονες οικουμενιστικούς θεολογικούς διαλόγους, στους οποίους κυριαρχεί η έλλειψη όρθοδόξου όμολογίας, ή έλλειψη είλικρινείας των έτεροδόξων, ο υπερτονισμός της αγάπης και ο ύποτονισμός της αλήθειας, ή άπόκρυψη και ή παραποίηση των Γραφικών χωρίων, ίδια του κατά Ιωάννην «ίνα έν ωσιν καθώς ήμεϊς» (Ιω. ΙΖ' 11), ή πρακτική του να μή συζητούνται αυτά που χωρίζουν, αλλά αυτά που ένώνουν, ή άμβλυνση των όρθοδόξων κριτηρίων, ή άμοιβαία άναγνώριση έκκλησιαστικότητας, άποστολικής διαδοχής, ίερωσύνης, Χάριτος, μυστηρίων, ο διάλογος επί ίσοις όροις, ή άμνήστευση, άθώωση και έπιβράβευση του Δούρειου Ίππου του Παπισμού, της έπαράτου και δαιμονικής Ούνιας, ή συμμετοχή στο παμπροτεσταντικό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο των Έκκλησιών» ή μάλλον των αιρέσεων, ή ύπογραφή κοινών άντορθοδόξων άνακοινωθέντων, δηλώσεων και κειμένων δίχα Συνοδικής διαγνώμης και άποφάσεως (π.χ. Λίμα Περού Νοτίου Άμερικής 1982, Βαλαμάνδ Λιβάνου 1993, Σαμπεζύ Έλβετίας 1994, Porto Alegre Βραζιλίας 2006, Ραβέννας 2007 κ.ά.) και οι συμπροσευχές³.

Ο Οικουμενισμός υίοθετεί και νομιμοποιεί όλες τις αιρέσεις ως «Έκκλησίες» και προσβάλλει το δόγμα της Μιάς, Άγίας, Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας. Άναπτύσσει, διδάσκει και έπιβάλλει νέο δόγμα περί Έκκλησίας, νέα έκκλησιολογία, σύμφωνα με την όποια καμία Έκκλησία δέν δικαιούται να διεκδικήσει άποκλειστικά για τον έαυτό της τον χαρακτήρα της Καθολικής και αληθινής Έκκλησίας. Κάθε μία είναι ένα κομμάτι, ένα μέρος, όχι όλόκληρη ή Έκκλησία. Όλες μαζί αποτελούν την Έκκλησία. Με τον τρόπο, όμως, αυτό γκρεμίζει τα όρια μεταξύ αληθείας και πλάνης, Όρθοδοξίας και αιρέσεως και έπιδίδεται άριστα στο άγώνισμα της κατεδαφίσεως της Όρθοδοξίας.

1. Ημετέρα Ποιμαντορική έγκύκλιος επί τη Κυριακή της Όρθοδοξίας 2013, Αρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Ο Οικουμενισμός χωρίς μάσκα, έκδ. Όρθόδοξος Τύπος, Αθήνα 1988, σσ. 43-45, 107-108, ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, Διακήρυξις διά την Μασονίαν, <http://www.impantokratoros.gr/67D9F5DF.el.aspx>.

2. Ημετέρα Ποιμαντορική έγκύκλιος επί τη Κυριακή της Όρθοδοξίας 2013.

3. Ο Οικουμενισμός, έκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής 2004, σσ. 11-18.

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐξισώνει ὅλες τίς θρησκείες μέ τήν μοναδική, θεόθεν ἀποκαλυφθεῖσα ἀπό τόν Ἀναστάντα Χριστό θεοσέβεια, θεογνωσία καί κατὰ Χριστόν ζωή. Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἀναιρεῖ τὸ δόγμα τῆς μοναδικῆς ἐν τῷ κόσμῳ σωτηριώδους ἀποκαλύψεως καί οἰκονομίας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὡς καί τῆς ἐν συνεχείᾳ πραγματώσεως τοῦ σωτηριώδους Αὐτοῦ ἔργου ἀπό τήν Μία καί Μοναδική, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, διὰ τοῦ ἐνεργοῦντος σέ Αὐτή Ἁγίου Πνεύματος. Ὡς ἐκ τούτου συνεπάγεται ἀναμφιβόλως ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός καθίσταται στίς ἡμέρες μας ἡ μεγαλύτερα ἐκκλησιολογική αἵρεσις ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἐπειδὴ ἐξισώνει ὅλες τίς θρησκείες καί τίς πίστεις¹.

Ὁ Οἰκουμενισμός ἀμφισβητεῖ ἔμπρακτα τήν ὀρθοδοξοπατερική παράδοση καί Πίστη, σπέρνει τήν ἀμφιβολία καί τήν σύγχυση στίς καρδιές τοῦ ποιμνίου καί κλονίζει πολλοὺς φιλοθέους ἀδελφούς, ὀδηγώντας σέ διαιρέσεις καί σχίσματα καί παρασύρει ἕνα μέρος τοῦ ποιμνίου στήν πλάνη καί δι' αὐτῆς στὸν πνευματικὸ ὄλεθρο².

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐν τέλει ἀποτελεῖ μέγιστο ποιμαντικὸ καί σωτηριολογικὸ πρόβλημα, διότι κλονίζει συνθέμελα, ἀκυρώνει τήν σωτηρία καί τήν κατὰ Χάριν θέωση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ κίνδυνος, βεβαίως δὲν ἀφορᾷ στήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δὲν πρόκειται νὰ καταστραφῇ, ἀφοῦ εἶναι Σῶμα Χριστοῦ, ἔχει Κεφαλὴ τὸν Χριστό, εἶναι ὁ Χριστός ὁ εἰς τοὺς αἰῶνας ἐπεκτεινόμενος «καὶ πύλαι Ἰδοῦ, οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς»³, ἀλλὰ στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, στοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι κινδυνεύουν νὰ χαθοῦν, ὅταν χαθῇ ἡ ὀρθή πίστη, ἡ Ὁρθοδοξία, καί ἐπικρατήσουν ἡ αἵρεση καί ἡ πλάνη⁴.

13. Ἡ ἐπάρατος καὶ δαιμονικὴ Οὐνία

Ἀναπόσπαστο μέρος τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου ἀποτελεῖ καί τὸ Διάταγμα «*Orientalium Ecclesiarum*», τὸ «Διάταγμα γιὰ τίς Ἀνατολικές Καθολικές Ἐκκλησίες», τίς οὐνιτικές δηλαδὴ, τίς ὁποῖες ἀναγνωρίζει καί προασπίζεται μέ κάθε ἐπισημότητα, μέ πρόθεση νὰ ἀναβαθμίσει τὸ ρόλο τους μέσα στήν «Καθολικὴ Ἐκκλησία»⁵. Πρόκειται γιὰ τήν γνωστὴ οὐνιτικοῦ τύπου «ἐνότητα», μέ τὸν ἀμοιβαῖο ἐμπλουτισμὸ τῶν δύο παραδόσεων, τήν ἐνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ, ἡ ὁποία προπαγανδίζεται κατὰ κόρον καί στίς μέρες μας. Ἐνότητα δηλ., ὅχι στήν πίστη καί τήν ἀλήθεια, ἀλλὰ μία συγκρητιστικοῦ τύπου συγχώνευση, μία ἀπορρόφηση, οὐσιαστικά, τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν Παπισμὸ, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἀποβάλλει καμμία ἀπὸ τίς αἰρετικές πλάνες του.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ τονισθεῖ ὅτι ἡ Οὐνία ἔχει καταδικασθῇ ἀπερίφραστα σέ «*συνοδικές ἀποφάσεις πασῶν ἀνεξαιρέτως τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν,...* ὡς εἶναι ἡ ὁμόφωνος ἀπόφασις τῆς Γ' Προσυνοδικῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως (1986)», ἀλλὰ καί στὸ Freising τοῦ Μονάχου τὸ 1990 μέ τίς ὑπογραφές μάλιστα καί παπικῶν θεολόγων⁶. Ἡ ὁποιαδήποτε ἀθώωση τοῦ Δούρειου Ἴππου σας, τῆς ἐπαράτου καί δαιμονικῆς Οὐνίας καί ἡ ἀπόδοση ἐκκλησιαστικῆς ἀναγνωρίσεως σ' αὐτή (κεῖμενο τοῦ Balmand 1993), δὲν ἀποτελεῖ πανορθόδοξη ἀπόφαση καί συνιστᾷ ὡμὴ περιφρόνηση τῶν ὁμοφώνων Πανορθόδοξων ἀποφάσεων, πού ρητὰ καταδικάζουν τήν Οὐνία.

Δὲν μπορεῖ, βεβαίως, κανεὶς νὰ ξεχάσει τὰ βάρβαρα ἐγκλήματα σας, τῶν Παπικῶν, στήν Σερβία κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον καί τήν ἐξολόθρευση χιλιάδων Σέρβων Ὁρθοδόξων, στήν ὁποία συμμετεῖχαν παπικοὶ οὐνίτες Οὐστάσι κληρικοὶ, μοναχοὶ κ.λπ, οἱ ὁποῖοι ἔδρασαν ὑπὸ τήν καθοδήγηση τοῦ «Ἁγίου» του Βατικανοῦ «Ἀρχιεπισκόπου τῆς γενοκτονίας» τῶν Σέρβων Ἀλοῦϊσίου Στέπινιτς. Οὐτε μπορεῖ νὰ λησμονηθῇ τὸ γεγονός ὅτι τὸ Βατικανὸν συμμετεῖχε ἐμμέσως, στίς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις (1990-1992 καί 1998) διαλύσεως τῆς Γιουγκοσλαβίας εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Σερβίας.

Ἡ ἀνέντιμος καί προκλητικὴ συμμετοχὴ τοῦ Οὐνίτου ψευδοδιακόνου καί τῶν Οὐνιτῶν

1. ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, *Ὁμολογία Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, Ιούλιος 2009, σσ. 23-24.

2. Ὁ.π., σσ. 25-26.

3. *Ματθ.* 16,18

4. Πρωτοπρεσβ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Κινδυνεύει τώρα σοβαρὰ ἡ Ὁρθοδοξία», *Θεοδρομία* Θ1 (Ιανουάριος-Μάρτιος 2007) 89-94.

5. π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΙΑΗΣ, «Ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀνοίγει τήν Ἐκκλησίαν στό μέλλον. Β' Βατικανὴ Σύνοδος - Ἐποχὴ συμφιλίωσης καί διαλόγου», *περιοδικὸ Ἀνοιχτοὶ Ὁρίζοντες*, τεύχος 1028, Δεκέμβριος 2005, http://ao.cen.gr/anoriz1028/AnOriz1028_19.htm

6. Πρωτοπρεσβ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, *Οὐνία' ἡ καταδίκη καί ἡ ἀθώωση*, ἐκδ. Βρυέννιος, Θεσσαλονίκη 2002.

ψευδεπισκόπων, ή ανάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου στὰ Ἑλληνικά ἀπὸ Οὐνίτη «κληρικό», ή παρουσία τῶν Οὐνιτῶν στὴν κατακόμβη τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἀγίου Πέτρου¹, κατὰ τὴν «ἐνθρόνισή» σας, Ἐκλαμπρότατε, πού γιὰ μία εἰσέτι φορὰ ἐπέρρωσαν τὸ διαρκές ἔγκλημα τῆς Οὐνίας καὶ τὸν ἀντίχριστο βιασμό τῆς ἀμωμῆτου μας Ἐκκλησίας² καὶ ή ἐπιμονή τοῦ Βατικανοῦ στὴν Οὐνία, τὴν πιὸ ἐπαίσχυντη δηλαδὴ μορφή προσηλυτισμοῦ καὶ πολεμικῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποκαλύπτει τόσο τὸ ἀληθινὸ του πρόσωπο ὅσο καὶ τὸν βαθμὸ τῆς διγλωσσίας, μὲ τὴν ὁποία δὲν παύει νὰ συμπεριφέρεται ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων.

Τὸ παραπάνω γεγονός εἶναι μέρος ἐνὸς ἐπικοινωνιακοῦ σχεδίου τοῦ Βατικανοῦ, γιὰ νὰ ἀλλάξει τὸ ἀρνητικὸ κλίμα εἰς βάρος του καὶ νὰ ἐντυπωσιάσει τὸν ἀμύητο πιστὸ ὀρθόδοξο λαὸ περὶ τὰ δογματικά. Πραγματικὸς στόχος τῆς ἐνέργειάς σας αὐτῆς ἦταν νὰ ἐνισχύσετε τὴν ἐν Ἑλλάδι Οὐνία, τὴν ὁποία ἀναβάθμισε ὁ παραιτηθεὶς ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ' μὲ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ «ἐπισκόπου» τῶν Οὐνιτῶν στὴν Ἀθήνα (ὁδὸς Ἀχαρνῶν) κ. Δημητρίου Σαλάχα το 2008.

Ἀπὸ τὰ κατευθυνόμενα ἑλληνικά ΜΜΕ ή ανάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου στα ἑλληνικά ἀπὸ Οὐνίτη «ιερέα» σχολιάστηκε θετικά ὡς μία πράξη τιμῆς ἀπὸ μέρους σας, Ἐκλαμπρότατε, πρὸς τὸν παρόντα στὴν «ἐνθρόνισή» Σας Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Τὸ ὅτι ἐπιλέχθηκε ὅμως κάποιος ἀπὸ τὸ οὐνιτικὸ ἱερατεῖο, γιὰ νὰ διαβάσῃ τὸ εὐαγγέλιο σὲ μία τέτοια κορυφαία στιγμή γιὰ τὸν Παπισμὸ, προφανῶς στέλνει καὶ ἄλλα μηνύματα πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις. Ἄλλωστε οἱ συμβολισμοὶ σὲ μία τέτοια τελετὴ, τὴν ὁποία παρακολουθοῦν ζωντανὰ ἑκατομμύρια ζευγάρια μάτια, δὲν εἶναι τυχαῖοι, ὅπως καὶ ὁ σημαντικότερος ἀριθμὸς Οὐνιτῶν στὴν τελετὴ δὲν ἔμεινε χωρὶς σχολιασμό.

Ἐπειδὴ, λοιπόν, σὲ αὐτὲς τίς περιπτώσεις οἱ συμβολισμοὶ ἔχουν πάντα καὶ ἓνα ἱστορικὸ ἀντίκτυπο, θὰ ἦταν χρήσιμο νὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἐδῶ καὶ αἰῶνες τὸ θέμα τῆς Οὐνίας ἀποτελοῦσε πάντα ἓνα ἀγκάθι στὶς σχέσεις Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν. Ἡ ἀρχὴ τῆς Οὐνίας βρίσκεται στὴ Σύνοδο τοῦ Λατερανοῦ τὸ 1215 καὶ στὴ Βούλα τοῦ Πάπα Ἰννοκέντιου Δ'. Ὡστόσο ἐπίσημα, κατὰ κάποιον τρόπο, ή Οὐνία δημιουργήθηκε στὴν Πολωνία ἀπὸ δύο Ἰησουῖτες, τὸν Ποσεβὶν καὶ τὸν Σάργκα. Αὐτοὶ οἱ δύο μοναχοὶ ἔθεσαν σὲ ἐφαρμογὴ τὴν Οὐνία στὴν Πολωνία. Κι αὐτὸ γιὰ νὰ ἐκλατινίσουν τοὺς ὀρθοδόξους τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Νοτιοδυτικῆς Ρωσίας. Σὲ αὐτὸ τοὺς βοήθησε καὶ ὁ βασιλιάς τῆς Πολωνίας Σιγισμουῦνδος Γ', τὸν ὁποῖο αὐτοὶ οἱ δύο Ἰησουῖτες τὸν ἀνέθρεψαν μέχρι πού ἔφθασε στὸν 21^ο χρόνον τῆς ἡλικίας του. Ἡ πολωνολατινικὴ λέξη Unia, πού σημαίνει ἔνωση, χρησιμοποιήθηκε, γιὰ νὰ χαρακτηρισθῇ ή "ἐνωτικὴ" κίνηση τῶν «Ἀνατολικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν», δηλ. τῶν Οὐνιτικῶν μὲ τὸν πάπα. Ἐσεῖς, οἱ Ἰησουῖτες, συλλάβατε καὶ ἐφαρμόσατε αὐτὸ τὸ σχέδιο γιὰ τὴν ἔνωση τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῆς Παπικῆς αἱρέσεως.

Ἡ ἴδια προσπάθεια ἐπεκτάθηκε ἀργότερα στοὺς Κόπτες, στοὺς Νεστοριανούς, στοὺς χριστιανούς τοῦ Μαλαμπάρ, στοὺς Μαρωνῖτες καὶ γενικῶς σὲ ὅλους τοὺς χριστιανούς, πού δὲν ἀκολουθοῦσαν τὸν πάπα. Ἡ ἔνωση γιὰ τὸν Παπισμὸ εἶναι τὸ πρόσχημα. Πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρόσχημα, ὅμως, ὑπάρχει ή πρόθεση τῆς ὑποταγῆς στὸν πάπα. Μὲ τὸν ὑποτιμητικὸ καὶ ἀρνητικὰ χρωματισμένο ὄρο «Οὐνία» ἐννοεῖται ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ὁρθοδοξίας «*τὸ θρησκευτικὸ καὶ πολιτικὸ σχῆμα, πού δημιουργήθηκε ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντες τοῦ Παπισμοῦ γιὰ τὸν ἐκδυτικισμό τῆς μὴ λατινικῆς Ἀνατολῆς, τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ δηλαδὴ ὑποταγὴ τῆς στὴν ἐξουσία τοῦ Πάπα. Ἡ Οὐνία θεωρεῖται ἐπικίνδυνη καὶ αἰρετικὴ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Οἱ κληρικοὶ ἔχουν ἀμφίεση Ὁρθοδόξου κληρικοῦ. Φοροῦν ράσο, καλυμμαῦχι. Ἐχουν γένια. Τέλεια ἐμφάνιση ὀρθοδόξου κληρικοῦ. Οἱ "ἐκκλησίες" τους εἶναι καθ' ὅλα ὀρθόδοξες. Λεῖπουν ἐκεῖνα τὰ ψυχρὰ ἀγάλματα, πού δίνουν τὴν εἰκόνα καὶ τὴν αἴσθηση εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ. Ἀντὶ γιὰ ἀγάλματα ἔχουν ἀγιογραφίες. Καὶ ή ὅλη δομὴ τοῦ ναοῦ, ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ, ὀρθόδοξη. Ἡ "Θεία Λειτουργία" τελεῖται στὴ γλῶσσα κάθε ἔθνους, στὸ ὁποῖο δρᾷ πάντα προσηλυτιστικά ή Οὐνία. Κανεὶς ἀπλὸς χριστιανὸς ὀρθόδοξος δὲν θὰ μπορούσε νὰ ὑποπτευτεῖ τίποτε τὸ ξένο πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία. Ἔτσι, θὰ μπορούσαν ἀπλοὶ χριστιανοὶ νὰ συμβουλευόνται οὐνίτες ἱερεῖς καὶ νὰ ἐκκλησιάζονται ἀκόμα σὲ οὐνιτικὲς ἐκκλησίες. Εἶναι, ὅπως τοὺς ὀνομάζει σὲ ἐγκύκλιό του ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ', "λύκοι ἐν σχήματι προβάτων". Ἡ σαφὴς προώθησή τους καὶ ή ἱστορικὴ σύνδεσή τους μὲ τὸ ἰησουϊτικὸ παρελθὸν σας, Ἐκλαμπρότατε, δὲν εἶναι*

1. Ἡ οὐνιτικὴ παρουσία καὶ συμμετοχὴ στὴν ἐνθρόνιση τοῦ Πάπα Φραγκίσκου δείχνει τί ἀκριβῶς ἐπιθυμεῖ ὁ Παπισμός, http://aktines.blogspot.gr/2013/03/blog-post_27.html

2. Ἡμέτερον Ἀνακοινωθέν, *Οἱ σχέσεις τοῦ Πάπα μὲ τὴν Δικτατορία τῆς Ἀργεντινῆς*, 22-3-2013.

τυχαία γεγονότα. Τά πρώτα δείγματα από τήν ἐνθρόνισή σας δείχνουν ὅτι τοὺς ἐτοιμάζετε ἀναβαθμισμένο ρόλο, κάτι πού μπορεῖ νά φέρει σοβαρά προβλήματα στό μέλλον. Ἡ πιό βαθιά ἀνάλυση τῶν (κατά τά ἄλλα) θετικῶν πρώτων δειγμάτων, πού δώσατε ὁδηγεῖ στοῦ συμπέρασμα ὅτι χρειάζεται μεγάλη προσοχή στίς πρόωρες θριαμβολογίες»¹.

Εἶναι ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἡ Οὐνία καταδικάζεται μέν διά τῶν λόγων ὡς μέθοδος ἐνώσεως, ἐπιβάλλεται ὅμως ἀπό τοὺς Παπικούς ὡς μοναδική ὁδός πραγματώσεως τῆς ἐνώσεως, συμφώνως πρὸς τίς ἀρχές τῆς Β' Βατικανείου, καί γίνεται ἀνεκτὴ ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους. Ἀπόδειξη εἶναι ἡ μετὰ τήν διακοπὴ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν, λόγω τοῦ προβλήματος τῆς Οὐνίας (Η' Συνέλευση, Βαλτιμόρη 2000), ἐπανεναρξὴ τοῦ Διαλόγου χωρίς νά λυθῇ τὸ πρόβλημα τῆς Οὐνίας καὶ μάλιστα μέ τήν συμμετοχὴ τῶν Οὐνιτῶν στὸν Διάλογο ὡς νομίμων συνομιλητῶν τῶν Ὀρθοδόξων. Ἀνεξαρτήτως δὲ τῶν συμφωνουμένων στὸν Διάλογο οἱ «πάπες» ὑποστηρίζετε τήν Οὐνία. Εἶναι γνωστὴ ἡ σκανδαλώδης ὑπὲρ τῆς Οὐνίας παπικὴ παρέμβαση στό ἔργο τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ναυάγησε ὁ Διάλογος στήν Βαλτιμόρη. Ὁ πρῶν ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ' μέ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Οὐνιτὴ «Ἀρχιεπίσκοπο» τῆς Οὐκρανίας Λιουμπομίρ Χούζαρ ἐγκωμίασε τοὺς ἀγῶνες τῶν Οὐνιτῶν γιὰ τήν διατήρησιν τῆς ἰδιοπροσωπίας τους καὶ πρόσθεσε ὑπὲρ τῆς Οὐνίας τὰ ἑξῆς: *«Μέσα στήν κοινωνία μέ τοὺς Διαδόχους τῶν Ἀποστόλων, τῶν ὁποίων τὴν ὁρατὴ ἐνότητα τὴν ἐγγυᾶται ὁ Διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἡ Οὐκρανικὴ Καθολικὴ Κοινότητα, κατόρθωσε νά διατηρήσει ζωντανὴ τὴν Ἱερὴ Παράδοση, στήν ἀκεραιότητά της. Γιὰ νά παραμείνει ἄθικτη σέ ὅλο της τὸν πλοῦτο ἢ πολὺτιμη αὐτὴ κληρονομία τῆς "Παραδόσεως" ἐπιβάλλεται νά ἐξασφαλίσουμε τὴν παρουσία καὶ τῶν δύο μεγάλων φορέων τῆς μοναδικῆς Παραδόσεως τοῦ (λατινικοῦ καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ)... Διπλὴ εἶναι ἡ ἀποστολή, πού ἔχει ἀνατεθεῖ στήν Ἑλληνοκαθολικὴ Ἐκκλησία, πού βρίσκεται σέ πλήρη κοινωνία μέ τὸν διάδοχο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου· ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ νά διατηρήσει ὁρατὴ μέσα στήν Καθολικὴ Ἐκκλησίαν τὴν ἀνατολικὴ παράδοση· ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ νά εὐνοήσῃ τὴ σύγκλιση τῶν δύο παραδόσεων, μαρτυρῶντας ὅτι αὐτές ὄχι μόνο συνδυάζονται μεταξύ τους, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦν μία βαθιὰ ἐνότητα μέσα στήν ποικιλία τους»*². Ὁ ἴδιος ὁ ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος δέχθηκε τὸν ἐν Ἑλλάδι Οὐνιτὴ «ἐπίσκοπο» Γρατιανουπόλεως, μέ τὴν ομάδα τῶν παπικῶν Ἑλλήνων ἐπισκόπων, ὁ ὁποῖος φωτογραφήθηκε μαζί τους μέ ἐμφάνισιν Ὀρθοδόξου «ἀρχιερέως»³. Ἐπίσης, ἀπὸ τὴν Ἑφεσο, κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Βενεδίκτου τὸ 2006 στήν Τουρκία καὶ τὸ Φανάρι, ὑποστήριξε τὴν Οὐνία, λέγοντας ὅτι: *«κατ' αὐτόν ὁ καλύτερος τρόπος διὰ τὴν ἐνότητα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι αὐτός τῆς Οὐνίας»*⁴. Οἱ Ὀρθόδοξοι στήν Γ' Πανορθόδοξο Σύνοδο δήλωσαν ὅτι *«Οὐνία καὶ Διάλογος εἶναι ἀσυμβίβαστα ταυτοχρόνως»*⁵.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Παπισμοῦ ὄχι μόνο νά διατηρεῖ τὴν Οὐνία, ἀλλὰ καὶ νά τὴν δραστηριοποιεῖ ἐν μέσῃς Ἀθῆναις μέσω τῆς Οὐνιτικῆς ἐνορίας τῆς Ἀγίας Τριάδος ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν Οὐνίτου «ἐπισκόπου» (σὰ νά μὴν ἔφθανε ὁ Λατῖνος «ἐπίσκοπος» Ἀθηνῶν καὶ ὁ νούντιος τοῦ πάπα) ἀποτελεῖ σκάνδαλο γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους, ὄχι μικρότερης σημασίας ἀπὸ τὸ σκάνδαλο τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ τῆς συνυπάρξεως κοσμικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας στοῦ πρόσωπό σας, Ἐκλαμπρότατε, παρὰ τὴν ρητὴ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου *«ἀπόδοτε οὖν τὰ καίσαρος καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ»*⁶. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ Παπισμὸς ἐγκατέστησε οὐνιτικὲς «ἐκκλησίες» καὶ μεταξὺ ὧν τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς (Κοπτῶν, Ἀρμενίων, Μελχιτῶν, Συροϊακωβιτῶν, Ἀβθουσινῶν) ἀποδεικνύει, πέραν τῆς δολιότητος τῶν ἰδρυσάντων καὶ διατηρούντων τὴν Οὐνία, καὶ τὴν πρόθεσιν τοῦ Παπισμοῦ νά διατηρήσῃ τὴν Οὐνία ὡς μέθοδο, πρότυπο «ἐνώσεως» καὶ ἐπανόδου τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν λοιπῶν ἀνατολικῶν Χριστιανῶν στήν Ρώμη⁷.

1. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, «Ὁ “ἐπικοινωνιακός” Πάπας καὶ ἡ παγὶς μέ τοὺς Οὐνίτας», ἐφημερίδα *Δημοκρατία* 30-3-2013 καὶ *Ὀρθόδοξος Τύπος* 12-4-2013.

2. Ἐφημερίδα *Καθολικὴ*, φ. 3046/18-4-2006.

3. Ἐνθ' ἄνωτ., φ. 3060/14-11-2006.

4. Ὀρθόδοξος Τύπος, 8-12-2006.

5. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, *Ὀρθοδοξία καὶ Ρωμαιοκαθολικισμός*, τόμ. II, «Δήλωση τῆς Ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας στήν Γ' Πανορθόδοξο Διάσκεψιν», Ἀθῆναι 1965, σ. 38.

6. Μρκ. 12, 17.

7. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ἀνησυχία γιὰ τὴν προετοιμαζομένη ἀπὸ τὸ Βατικανὸν ἔνωσιν Ὀρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155>

Στό μήνυμά σας, Έκλαμπρότατε, στην Διαθρησκειακή Ημερίδα στις 17-5-2013 στην Κωνσταντινούπολη με θέμα «Η θρησκευτική ελευθερία σήμερα», με την ευκαιρία της έπετειου συμπληρώσεως 1700 ετών από την έκδοση του Διατάγματος των Μεδιολάνων, είπατε: «*Ελπίζω να δώ σύντομα την ημέρα, που οι διαιρέσεις της δεύτερης χιλιετίας θα είναι μόνιμα παρελθόν*»¹.

Στην αντιπροσωπεία του Οικουμενικού Πατριαρχείου (Σεβ. Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ιωάννης, Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Σινώπης κ. Αθηναγόρας, και Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Πρόδρομος Ξενάκης), που έφτασε στο Βατικανό, για να συμμετάσχει στις εορταστικές εκδηλώσεις των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, μεταξύ άλλων τονίσατε: «*Είναι σημαντικό γεγονός το ότι σήμερα είμαστε σε θέση να προβληματιστούμε από κοινού, χωρίς να αποσιωπούμε αυτά που μας χωρίζουν*». «*Η αλληλοκατανόηση των εκατέρωθεν παραδόσεων, μας βοηθά να μαθαίνουμε και γινόμαστε σοφότεροι*», προσθέσατε. Σε άλλο σημείο αναφερθήκατε στην ενότητα, υπογραμμίζοντας ότι «*γνωρίζουμε πολύ καλά πώς η ενότητα είναι δώρο Θεού*». «*Πρέπει να προσευχόμαστε συνεχώς για την πραγματοποίηση της ενότητας*», αναφέρατε χαρακτηριστικά. Επίσης, τονίσατε ότι «*η ενότητα μεταξύ των Χριστιανών είναι μία ανάγκη, που δεν μπορεί να αγνοηθεί*». «*Μία βασική συμβολή στην αναζήτηση της πλήρους κοινωνίας μεταξύ Καθολικών και Ορθοδόξων προσφέρεται από την Μικτή Επιτροπή του Θεολογικού Διαλόγου, υπό την προεδρία του Σεβασμιωτάτου, Μητροπολίτη Ιωάννη, καθώς και από τον σεβάσμιο αδελφό μου Καρδινάλιο Kurt Koch*», αναφέρατε όσον αφορά την εξέλιξη του διαλόγου. Επίσης, προσθέσατε: «*Σας εύχαριστώ θερμά για την πολύτιμη και ακούραστη αφοσίωσή σας. Η Επιτροπή έχει ήδη πολλά κοινά κείμενα και μελετά τώρα το ευαίσθητο θέμα, θεολογικά και εκκλησιολογικά, την σχέση μεταξύ του πρωτείου και της συνοδικότητας στη ζωή της Εκκλησίας*». «*Είμαι πεπεισμένος ότι η προσπάθεια του από κοινού προβληματισμού, είναι τόσο πολύπλοκη και επίπονη, και εύχομαι να αποδώσει καρπούς στο μέλλον*», υπογραμμίσατε. Τέλος, τονίσατε ότι «*δεν πρόκειται για συμβιβασμό των δύο Εκκλησιών μέσω ενός θεολογικού μινιμαλισμού, αλλά στην αποδοχή της κοινής αλήθειας του ζώντος Χριστού*»².

Θα πρέπει να γνωρίζετε, Έκλαμπρότατε, ότι για την Ορθόδοξη Εκκλησία δεν υπάρχουν πολλά μοντέλα και σχήματα επανενώσεως, ούτε ισχύει η ένωση τύπου Ουνίας (ουνιτική ένωση), που θέλετε να επιβάλετε, σύμφωνα με την όποια κάθε «όμολογία» θα κρατήσει τα όποια δικά της εκκλησιαστικά ήθη και έθιμα, δεν θα αλλάξει τίποτα, μόνο που θα πρέπει να αναγνωρίσει το οικουμενικό-παγκόσμιο πρωτείο εξουσίας Σας και να Σας μνημονεύει στα δίπτυχα και τις ακολουθίες. Για την Ορθόδοξη Εκκλησία υφίσταται μονάχα ένα και αποκλειστικό μοντέλο και σχήμα επανενώσεώς σας με την Καθολική Ορθόδοξη Εκκλησία, το οποίο δεν είναι άλλο από την μετάνοιά σας, την επίσημη αποκήρυξη των αιρέσεων και των πλανών σας, την δημόσια όμολογία της Ορθοδόξου πίστεως καθ' ολοκληρίαν και την επιστροφή σας στην Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Ορθόδοξη Εκκλησία³.

Μελετώντας κάποιος προσεκτικά τα στάδια, που ακολουθούνται στις σχέσεις Ορθοδόξων και παπικών διακρίνει ότι υπάρχει σχέδιο του Βατικανού, το οποίο σταδιακά εφαρμόζεται μέχρι να πραγματοποιηθεί η «ένωση». Για σχέδιο του Βατικανού προς προώθηση ενώσεως Ορθοδόξων και παπικών έγραφε ο μακαριστός καθηγητής Ιωάννης Καρμίρης: «*Ο πάπας Παύλος ΣΤ' και οι περί αυτόν παπικοί θεολόγοι εξέπνευσαν εν καλώς μελετηθέν εύρύτατον πρόγραμμα ρωμαιοκεντρικού Οικουμενισμού, σύμφωνον προς την Λατινικήν Εκκλησιολογίαν*»⁴. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσόστομος διευκρινίζει το είδος της σχεδιαζομένης ενώσεως: «*οι παπικοί έμμέσως ή άμέσως αφήνουν να νοηθῇ, ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία δύναται να ένωθῇ μετά της παπικής δι' ενός είδους ενώσεως όμοιου ή παραλλήλου προς εκείνο, τό όποϊον υφίσταται μεταξύ αύτῆς και τῶν εκκλησιαστικῶν ομάδων τῶν Ούνιτῶν*»⁵. Αλλά και ο μακαριστός π. Ιωάννης Ρωμανίδης είχε αποκαλύψει ότι παπικός

1. http://aktines.blogspot.gr/2013/05/blog-post_1447.html#more

2. «Πάπας Φραγκίσκος: Πρέπει να προσευχόμαστε για την ενότητα», <http://www.romfea.gr/epikairota/17714-2013-06-28-13-54-40>, http://aktines.blogspot.gr/2013/06/blog-post_4423.html

3. http://anavaseis.blogspot.gr/2013/06/blog-post_9159.html

4. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, *Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός*, τόμ. II, Αθήναι 1965, σ. 170.

5. Σεβ. Μητρ. Περιστερίου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, «Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός. Ο αρξάμενος Θεολογικός Διάλογος. Γεγονότα και σκέψεις», εν περιοδ. *Θεολογία*, τ. 53 (1982), σ. 77.

«ἐπίσκοπος» τοῦ εἶχε ἐκμυστηρευθῆ ὅτι, κατὰ τὸ σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ, ἡ ἔνωση δὲν θὰ γίνῃ ἐκ τῶν ἄνω, δηλαδὴ τῶν ἐπισκόπων, τῶν θεολόγων καὶ τῶν διαλόγων, ἀλλὰ μᾶλλον μέσω τοῦ λεγομένου λαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δηλαδὴ τῶν ἀμοιβαίων ἐπαφῶν καὶ τῆς σταδιακῆς ἐφαρμογῆς τῆς μυστηριακῆς διακοινωνίας (intercommunio), ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν Ρώμῃ καὶ τοὺς ὀρθοδόξους οἰκουμενιστὲς ἤδη ἐφαρμόζεται¹.

Συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ παπικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔγιναν ἤδη τὰ ἀκόλουθα βήματα:

α) Ἡ ἀντικανονικὴ ἄρση τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1054 ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κυρὸ Ἀθηναγόρα καὶ τὸν Πάπα Παῦλο ΣΤ', χωρὶς νὰ ἔχουν ἀρθῇ οἱ δογματικὲς διαφορὲς.

β) Ἡ ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων τῶν Προκαθημένων καὶ ἡ παραχώρησις ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ ἁγίων Λειψάνων. Ἔτσι δίνεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι τὸ Βατικανὸν διάκειται φιλικῶς ἐναντὶ τῶν Ὁρθοδόξων.

γ) Ἡ ἔναρξις τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου ἀπὸ τὰ ἐνοῦντα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ Μικτὴ Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Διαλόγου, διὰ σειρᾶς κοινῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα περιείχαν τότε σπέρματα ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως τῆς αὐτῆς πίστεως, τῶν αὐτῶν εἰσαγωγικῶν μυστηρίων, τῆς αὐτῆς ἱερωσύνης καὶ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Παπικῶν, ἐν γένει τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὡς «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν», ἔφθασε ἐν τέλει μὲ κάθε ἐπισημότητα, στὸ συμφωνηθὲν κείμενο τῆς Ζ' Συνελεύσεως, τὸ «Κείμενο τοῦ Balamand» (23-6-1993), νὰ διακηρύξῃ τὴν ἐκκλησιολογικὴν ταυτότητα ὡς ἑξῆς: «*Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων καὶ τῆς Β' Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ, ἡ ἐκ νέου ἀνακάλυψις καὶ ἀξιοποίησις, τόσο ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς Καθολικούς, τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας, ἄλλαξαν ριζικῶς οἱ προϋποθέσεις καί, ἄρα, καὶ οἱ θεμελιώδεις στάσεις. Καὶ ἀπὸ τίς δύο πλευρὲς ἀναγνωρίζεται ὅτι αὐτὸ πού ὁ Χριστὸς ἐνεπιστεύθη στήν Ἐκκλησίαν τοῦ -ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, συμμετοχὴ στὰ ἴδια μυστήρια, πρὸ πάντων στὴ μοναδικὴ Ἱερωσύνη πού τελεῖ τὴ μοναδικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων- δὲν δύναται νὰ θεωρῇται ὡς ἡ ἰδιοκτησία τῆς μίας μόνον ἀπὸ τίς Ἐκκλησίας μας. Στὰ πλαίσια αὐτά, εἶναι προφανές ὅτι κάθε εἶδους ἀναβαπτισμὸς ἀποκλείεται*»². Καὶ ὅλο αὐτὸ, δηλαδὴ ἡ ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων ἀναγνώρισις τοῦ Παπισμοῦ ὡς πλήρους καὶ ἀληθοῦς «Ἐκκλησίας», ἔγινε παρὰ τὴν ἐπιμελῆ διατήρησιν τῶν δογματικῶν διαφοροποιήσεων τῆς ἀπὸ τὴν πίστιν τῆς Ὁρθοδόξου Μῆδος, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ ἔνωση, πού ἐπιχειρεῖται, ἔστω καὶ ἐὰν καλῶς προετοιμάζεται ἐδῶ καὶ ἀρκετὲς δεκαετίες ἀπὸ τὸ Βατικανόν, δὲν θὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπὸ πολλοὺς Ὁρθοδόξους καὶ θὰ συντελέσῃ στήν διάσπαση τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπειδὴ θὰ γίνῃ χωρὶς νὰ ἐπιλυθοῦν οὐσιαστικὰ οἱ δογματικὲς διαφορὲς, χωρὶς οἱ παπικοὶ νὰ ἀπαρνηθῇ τὰ αἰρετικὰ δόγματα (Filioque, πρωτεῖο, κτιστὴ Χάρις κ.λπ), ἀλλὰ μὲ ἐπανερμηνεῖα τοὺς κατὰ τρόπο ἀνώδυνο γιὰ τὸ Βατικανόν καὶ ἀποδεκτὸ ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους. Βέβαια ἡ ἐκκοσμικευμένη κοινωνία μας, πού γαλουχεῖται μὲ τὰ συνθήματα τῆς παγκοσμιοποιήσεως καὶ τῆς Νέας Ἐποχῆς, δὲν ἔχει τὴν δογματικὴν εὐαισθησίαν τῶν Ὁρθοδόξων, πού κάποτε ἀποδοκίμασαν τίς ἀποφάσεις τῆς «ἐνωτικῆς» Συνόδου Φεράρας-Φλωρεντίας. Ὑπάρχει ἐν τούτοις καὶ σήμερὰ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ προφητικὸν λείμμα τῶν συνειδητῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀντισταθοῦν σὲ κάθε μορφὴ ἐνώσεως, ἡ ὁποία δὲν θὰ γίνῃ ἐν τῇ ἀλήθειᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Ἡ ἀνησυχία πολλῶν Ὁρθοδόξων γιὰ ὅσα συνέβησαν τελευταῖα, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος συνειδησις λειτουργεῖ³. Καὶ ξέρετε ὅτι αὐτοὶ οἱ ὀλίγοι θὰ εἶναι πάντοτε ἡ πλειοψηφία, διότι στήν Ἐκκλησίαν ἡ πλειοψηφία δὲν ἀποτελεῖ μέγεθος ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς ἀλλὰ κοινωνίας μὲ τὴν Ἀλήθειαν πού δὲν εἶναι ἰδέα ἢ ἄποψη ἀλλὰ πρόσωπο, ὁ ἐνσαρκωθείς Λόγος πού διεκήρυξε: «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» καὶ οὕτω «ἡ Ἀλήθεια» (Χριστὸς) καὶ ὁ εἶς εἶναι ἡ πλειοψηφία.

1. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, *Ἡ κρίσις Θεολογίας καὶ Οἰκουμενισμοῦ ἐν Η.Π.Α.*, Ἀθῆναι 1968, σσ. 17-20.

2. *Ἐπίσκεψις*, τ. 496/1993.

3. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ἀνησυχία γιὰ τὴν προετοιμαζομένη ἀπὸ τὸ Βατικανόν ἔνωση Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155> καὶ «Ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐν *Θέματα Ἐκκλησιολογίας καὶ Ποιμαντικῆς*, ἐκδ. Ἰ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἁγίου Ὅρος 1999, σσ. 53-60 καὶ Ἀρχιμ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ, «Περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐν *Ὁ Γέρον Φιλόθεος Ζερβάκος (ὁ οὐρανοδρόμος ὁδοιπόρος) 1884-1980*, τ. Ι, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1980, σσ. 282-299.

14. Πρωτείο και Συνοδικότητα

Από τις αποφάσεις της Β' Βατικανείου Συνόδου διαπιστώνουμε ότι, εκτός από κάποια ανώδυνα και επιφανειακά ανοίγματα του Βατικανού προς τους Ὁρθοδόξους, τὸ πρωτείο καὶ τὸ ἀλάθητο ὄχι μόνο δὲν περιορίζονται ἢ τουλάχιστον ἀποσιωποῦνται, ἀλλὰ ἐνισχύονται ἔναντι τῆς Α' Βατικανείου «Συνόδου». «*Ἡ Β' Βατικανέσιος "Σύνοδος" ... δὲν παρέλειψε νὰ ἐξάρῃ καὶ ἐνισχύσῃ ἀκόμη περισσότερο καὶ τὸ παπικὸν ἀξίωμα, μέχρι τοῦ σημείου μάλιστα ὥστε ὑπὸ τινῶν ὑμνητῶν αὐτοῦ ἐν τῇ "Συνόδῳ" ἐδημιουργήθῃ ἡ ὑπόνοια ὅτι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι πλέον ὁ Χριστός, ἀλλ' ὁ Πέτρος καὶ μέσω αὐτοῦ ὁ Πάπας*»¹. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀνοίγματα τῆς, «*πρόκειται περὶ μεταβολῆς τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ ἐμφανίσεως τῆς "Ἐκκλησίας" τῆς Ρώμης, οὐχὶ δὲ περὶ ἐσωτερικῆς μεταβολῆς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῆς*»². Τὴν ἀμετακίνητη ἐμμονὴ τοῦ Παπισμοῦ στὰ δόγματα του βεβαιώνουν κατὰ καιροὺς οἱ «πάπες» τῆς Ρώμης. Ὁ πρωτεργάτης καὶ ἐμπνευστὴς τῆς Β' Βατικανείου «Συνόδου» «πάπας» Ἰωάννης ΚΓ' στὴν Ἐγκύκλιο Ἐπιστολὴ τοῦ «Ad Petri Cathedram» δίνει τὸν σκοπὸ τῆς «Συνόδου» καὶ λέει: «*Ἀσφαλῶς θὰ ἀποτελέσει θαυμαστὴν μαρτυρίαν ἀληθείας, ἐνότητος καὶ ἀγάπης, ὡς ἐλπίζομεν, διὰ ὅσους διατελοῦν ἐν διαστάσει μετὰ τῆς Ἀποστολικῆς Ἐδρας, τῆς Ρώμης, καὶ θὰ εἶναι εὐχάριστος ἡ πρόσκλησις πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἐνότητος ὑπὲρ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέτεινε θερμὴν εὐχὴν πρὸς τὸν Οὐράνιον τοῦ Πατέρα*»³. Ὁ «πάπας» Παῦλος ΣΤ' μετὰ τὴν πρώτη, μετὰ τὴν ἐκλογὴν του, ἐγκύκλιο «Ecclesiam suam» (6-8-1965) διαρκούσης τῆς Β' Βατικανείου δὴλωνε: «*ἀπατῶνται ὅσοι πιστεύουσιν, ὅτι ἡμεῖς θὰ ἀποστῶμεν τῶν προνομίων ἡμῶν, τὰ ὁποῖα θεόθεν ἐδόθησαν διὰ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου*»⁴. Καὶ ὁ «πάπας» Ἰωάννης Παῦλος Β' μετὰ τὴν ἐγκύκλιό του «Lumen Orientalis» (25-3-1995) κινεῖται στὴν ἴδια γραμμὴ, ὅπως σχολιάζει ὁ μακαριστὸς καθηγητὴς Ἰωάννης Παναγόπουλος: «*Ἡ ἐγκύκλιος ἐπανερχεταὶ μετὰ ἀδιαλλαξία καὶ ἀκαμψία στὴς διακηρύξεις περὶ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου... Κάθε συζήτησις γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα προϋποθέτει τὴν ἄνευ ὅρων ἀποδοχὴ τοῦ παπικοῦ πρωτείου, τὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς ἵδρυσε "ὡς παντοτεινὴ καὶ ὁρατὴ ἀρχὴ καὶ θεμέλιο ἐνότητος"*»⁵. Παρόμοιες θέσεις διατυπώνονται καὶ στὴν παπικὴ ἐγκύκλιο «Ut Unum Sint» (Ἰνα ὦσιν ἓν).

Στὴ σημασίᾳ τοῦ διαλόγου μετὰ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ στὸ πῶς μπορεῖτε, ἐσεῖς, οἱ Παπικοί, νὰ "διδασθῇτε" ἀπὸ τὸν τρόπο, πού λειτουργεῖ τὸ συνοδικὸ σύστημα στὴς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀναφερθῆκατε σὲ συνέντευξή σας στὸ ἐγκριτὸ περιοδικό «La Civiltà Cattolica» στὴς 22-9-2013. Στὴ σχεδὸν τριάντα σελίδων συνέντευξή σας στὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ⁶ ἀναφερθῆκατε, μετὰξὺ ἄλλων, καὶ στὴ σημασίᾳ τοῦ διαλόγου τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τοὺς Παπικούς. «*Πρέπει νὰ κινηθοῦμε μαζὶ, οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἐπίσκοποι καὶ ὁ πάπας. Ἡ συνοδικὴ ἐκφράζεται σὲ διάφορα ἐπίπεδα*», τόνισατε. «*Ἴσως εἶναι ὁ χρόνος νὰ ἀλλάξουμε τὴ μεθοδολογίαν τῆς Συνόδου, γιατί ἡ σημερινὴ κατάσταση μοῦ φαίνεται στάσιμη*», συμπληρώσατε, λέγοντας πῶς «*αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ ἔχει καὶ μία οἰκουμενικὴ ἀξία, ἰδιαιτέρα μετὰ τοὺς ἀδελφούς μας Ὁρθοδόξους*».

ὑπογραμμίσατε πῶς ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους «*θὰ μπορούσατε νὰ μάθετε περισσότερα γιὰ τὴν Ἐπισκοπικὴ Συνέλευση καὶ μετὰ βάση τὴν παράδοση τῆς συνοδικότητος*». Τόνισατε πῶς «*ἡ προσπάθεια ἐνὸς κοινοῦ προβληματισμοῦ, ὑπὸ τὸ πρῆγμα τοῦ τρόπου, μετὰ τὸν ὁποῖο διοικεῖτο ἡ Ἐκκλησία τοὺς πρώτους αἰῶνες, πρὶν ἀπὸ τὴ διάσπαση Ἀνατολῆς καὶ Δύσης, θὰ δώσει καρποὺς στὸ σήμερον. Μέσα ἀπὸ τὴς οἰκουμενικῆς σχέσεις τὸ σημαντικὸ εἶναι ὄχι μόνο νὰ γνωριστεῖς καλύτερα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναγνωρίσεις ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα λειτουργεῖ καὶ στοὺς ἄλλους ὡς μία δωρεά, ὅπως ἄλλωστε καὶ σὲ ἐμᾶς*».

Σημειώσατε πῶς ἐπιθυμεῖτε «*νὰ συνεχιστεῖ ὁ προβληματισμὸς αὐτός, γιὰ τὸν τρόπο μετὰ*

1. ἸΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, Ὁρθοδοξία καὶ Ρωμαιοκαθολικισμός, τόμ. Ι, Αθῆναι 1964, σ. 25.

2. Ἐνθ' ἄνωτ., τόμ. ΙΙ, Αθῆναι 1965, σ. 170.

3. ΠΑΠΑΣ ἸΩΑΝΝΗΣ ΚΓ', Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ «AD PETRI CATHEDRAM», 29.6.59, Acta Ap. Sedis, Vol. LI, 22.7.1959, σσ. 497-531.

4. ἸΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 171.

5. ἸΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ, «Τὸ Βατικανὸ καὶ ἡ ἔνωση τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν», ἐφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 30-7-1995. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ἀνησυχία γιὰ τὴν προετοιμαζομένη ἀπὸ τὸ Βατικανὸ ἔνωση Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155>

6. Περιοδικό «La Civiltà Cattolica» 3918/19-9-2013, σσ. 449-477.

τόν οποίο λειτουργεί τό πετρίναιο πρωτεῖο, μία συζήτηση ἡ ὁποία ἔχει ἀρχίσει ἤδη ἀπό τό 2007 ἀπό τή Μικτή Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἔχει φθάσει στήν ὑπογραφή τοῦ κειμένου τῆς Ραβέννας». «Εἶναι ἀνάγκη», ὑπογραμμίσате, «νά συνεχιστεῖ σέ αὐτήν τήν πορεία ὁ διάλογος»¹.

Ἀναφερόμενος στοὺς θεολογικοὺς Διαλόγους μετὰ τῶν Παπικῶν ὑποστηρίξατε: «Τό μεγαλύτερο πρόβλημα παραμένει τό θέμα τοῦ πρωτείου. Ὑπῆρχε καί ὑπάρχει πρωτεῖο στήν Ἐκκλησία, ἀλλά εἶναι θέμα ἐρμηνείας καί ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τοῦ πρωτείου»².

Ἡ ἐφημερίδα τῆς Ρώμης «Λά Ρεπούμπλικα», τῆς 7-4-2013, ἀνέφερε ὅτι εἰσήλθατε γιά πρώτη φορά στήν βασιλική ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Λατερανοῦ, στήν Αἰώνια Πόλη, γιά νά ἀναλάβετε ἐπίσημως καί τὰ καθήκοντα τοῦ «ἐπισκόπου» τῆς ἰταλικῆς πρωτεύουσας καί σέ μία κίνηση ἐπαναπροσέγγισης μέ τοὺς Ὀρθοδόξους, δέν χαρακτηρισθήκατε «ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀμπελώνα πού ἐποπτεύει, ἀπό ψηλά, τό κτῆμα του», ὅπως εἶχε γίνει μέ τὸν πρῶτον ἐκλαμπρότατο κ. Βενέδικτο. Τό νέο κείμενο, πού διαβάστηκε, ἀνέφερε ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, «προΐστασθε μέ ἀδελφοσύνη ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν καί μέ σταθερή γλυκύτητα ὁδηγεῖτε ὅλους πρὸς τίς ὁδοὺς τῆς ἀγιότητος». Σύμφωνα μέ τήν ἐφημερίδα, ὁ κύριος στόχος μέ τὸν τρόπο αὐτό εἶναι, ἀπό τήν μία νά ὑπογραμμισθεῖ ὅτι ἐσεῖς «διαθέτετε πρωτεῖο, πού πρέπει νά ἀσκεῖται, ὅμως, μέ πνεῦμα ἀδελφοσύνης καί ἐλέους. Ἀπὸ τήν ἄλλη, νά δοθεῖ μία ὠθηση γιά ὁμαδικότερη διακυβέρνηση τοῦ παπισμοῦ, μέ ἓνα νέο εἶδος ἐσωτερικῆς, ὀριζόντιας διοίκησης». Ὅπως παρατηρήθηκε, ἀπὸ τίς πρῶτες κιόλας ἡμέρες μετὰ τήν ἐκλογή σας, Ἐκλαμπρότατε, προτιμᾶτε νά σᾶς ἀποκαλοῦν «ἐπίσκοπο Ρώμης» παρὰ «ποντίφικα» καί ὑποδεικνύετε τήν ἐπιστροφή σ' ἓνα πρωτεῖο, πού ἀσκεῖται στὰ πλαίσια τῆς πίστεως καί τοῦ ἐλέους καί ὅχι ὡς ἀπεριόριστη, γενικὴ δικαιοδοσία. Τέλος, ὁ ἀναπληρωτὴς «ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης» κ. Ἀγκοστίνο Βαλίνι διάβασε ἐνώπιόν σας εὐχή «γιά νά μπορέσει νά σχηματισθεῖ, ἀπὸ τό ἓνα ἄκρο μέχρι τό ἄλλο, στήν γῆ, ἓνα μόνο ποιμνιο, μέ ἓνα μοναδικό ποιμένα»³.

Ἡ προετοιμασία, προβολὴ καί ὑποστήριξη καινοφανῶν θεωριῶν, μέ τίς ὁποῖες τό Filioque, τό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητο ἐρμηνεύονται ἀπὸ τοὺς παπικοὺς, κατὰ τρόπο πού νά γίνουν ἀποδεκτὰ ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους, εἶναι ἐμφανής⁴. Ὁ γνωστὸς παπικὸς «κληρικὸς» καί στέλεχος στέλεχος τοῦ Βατικανοῦ Πιέρ Ντυπρέ εἶχε πεῖ: «Τό Πρωτεῖο θά τό διατυπώσουμε μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε θά τό δεχθεῖτε».

Ἡ χαραχθεῖσα ἀπὸ τό Βατικανὸ γραμμὴ ἀκολουθεῖται μέ πιστότητα. Τονίζοταν μέχρι καί σήμερα καί ἀπὸ Ὀρθοδόξους θεολόγους ὅτι ὑπάρχουν δογματικὲς διαφορὲς μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν, χωρὶς τήν ἐπίλυση τῶν ὁποίων δέν ἡμπορεῖ νά γίνη ἡ ἔνωση. Τώρα τονίζεται καί ἀπὸ Ὀρθοδόξους οἰκουμενιστὲς ὅτι δῆθεν ἔχουμε κοινὴ πίστη, κοινὴ παράδοση, καί ὅτι ὑπὸ ὁρισμένους προϋποθέσεις θά μπορούμε νά δεχθοῦμε τό πρωτεῖο: «Ἐχουμε τήν ἴδια πίστη καί τήν ἴδια παράδοση. Τό κύριο πρόβλημα πού πρέπει νά λύσουμε, εἶναι τό πρωτεῖο τοῦ "ἐπισκόπου" Ρώμης, δηλαδή ὁ ρόλος τοῦ "πάπα", δῆλωσε ὁ οἰκουμενιστὴς Σεβ. Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης. «Πιστεύω ὅτι μπορούμε νά βροῦμε μία λύση. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐπακριβοῦς καθορισμοῦ τῆς θέσεως τοῦ "ἐπισκόπου" Ρώμης στήν δομὴ τῆς παγκοσμίου Ἐκκλησίας. Οἱ Ὀρθόδοξοι εἶναι ἔτοιμοι νά δεχθοῦν τήν ἰδέα ἐνός παγκοσμίου πρωτείου καί, κατὰ τοὺς κανόνες τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὁ "ἐπίσκοπος" Ρώμης ἦταν ὁ "primus" [...] Ἡ ἀσυμφωνία ἐμφανίζεται σέ ἓνα θεμελιῶδες θέμα: Μπορεῖ ὁ "ἐπίσκοπος" Ρώμης νά παρεμβαίνει στήν ζωὴ τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν»; δῆλωσε ἐπιπλέον καί πρόσθεσε: «Δέν μπορεῖ νά παρεμβαίνει χωρὶς ἀπόφαση εἰλημένη ἀπὸ κοινὸν μέ τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους. Μὲ λίγα λόγια, ὁ "ἐπίσκοπος" Ρώμης πρέπει πάντοτε νά ἐνεργεῖ ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τῆς συνόδου»⁵. Θὰ θέλαμε κατ' ἀρχὴν ἐδῶ νά παρατηρήσουμε ὅτι ἡ συνειδητὴ τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε ἀποδέχθηκε ὅτι μετὰ τό σχίσμα Ὀρθόδοξοι καί Παπικοὶ ἔχουμε

1. Πάπας Φραγκίσκος: Θά μπορούσαμε νά διδαχθοῦμε πολλὰ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς Ὀρθοδόξους, <http://www.romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19250-2013-09-22-11-38-26>

2. «Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης: Ο Πάπας εἰς τό Φανάριον τόν Νοέμβριον τοῦ 2014», Ὀρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 1.

3. «Ὁ Πάπας τείνει τό χέρι πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους», ΑΜΠΕ http://www.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_kathremote_1_07/04/2013_492324 <http://www.amen.gr/article13233>

4. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, «Καινοφανεῖς θεολογικὲς ἀπόψεις ἐν ὄψει τῶν διαλόγων», περιοδ. Παρακαταθήκη, τ. 43/2005. Ἐπίσης βλ. Ἱερομ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ, «Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Clarification (Διασάφησης) ἐπαναβεβαιώνει τό Filioque», περιοδ. Παρακαταθήκη, τ. 52/2007.

5. Περιοδ. S.O.P. 318/2007.

κοινή πίστη και κοινή παράδοση. Μάρτυρες τῆς συνειδήσεως αὐτῆς εἶναι μεγάλοι ἱεράρχες καὶ θεοφόροι Πατέρες, ὅπως ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου, ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως, ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, καὶ ἄλλοι πολλοί, καθὼς καὶ οἱ Συνοδικές ἀποφάνσεις τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν κατὰ τὰ ἔτη 1848, 1868, 1895. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλὸς Ὁρθόδοξος λαός, παρὰ τὰ δεινὰ τῆς Τουρκοκρατίας καὶ παρὰ τὴν συστηματικὴ λατινικὴ προπαγάνδα καὶ τὶς πιέσεις, ποὺ κατὰ καιροὺς ὑπέστη ἀπὸ τὴν Οὐνία, δὲν ἐξώμοσε -ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων- ἀλλὰ ἔμεινε πιστὸς στὰ δόγματα καὶ τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας του¹.

Καλέσατε, Ἐκλαμπρότατε, τοὺς «ἐπισκόπους» τοῦ Βατικανοῦ (ἀνὰ τὸν κόσμον) νὰ μελετήσουν τὸ Συνοδικὸ Σύστημα Λειτουργίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ἀπὸ τὴν μελέτη μπορεῖ νὰ ἐξαχθοῦν χρήσιμα συμπεράσματα. Πρόκειται γιὰ πραγματικὴ «στροφή» τοῦ Βατικανοῦ ἢ γιὰ μία θεατρικὴ παράσταση μὲ σκοπὸ τὴν ἐξαπάτηση τῶν Ὁρθοδόξων; Ἐάν ἡ στροφή εἶναι πραγματικὴ, τότε ἐτοιμάζεστε νὰ παραιτηθεῖτε ἀπὸ ὅλα τὰ προνόμιά σας, τὸ πρωτεῖο καὶ τὸ ἀλάθητο (μὲ τὸ τελευταῖο καθίστασθε ἐπίγειος Θεός, ἀφοῦ μόνον ὁ Θεὸς εἶναι ἀλάθητος), κάτι τὸ ὁποῖο εἶναι ἀδιανόητο, διότι ἕως σήμερα ὁ Παπισμὸς δὲν ἔχει παραιτηθῇ ἀπὸ τὶς αἱρέσεις του καὶ τὶς κακοδοξίες. Ἐάν εἶναι θεατρικὴ κίνηση, τότε αὐτὴ ὑπηρετεῖ τὰ σχέδια ἐξαπάτησεως τῶν Ὁρθοδόξων μὲ σκοπὸ τὴν διευκόλυνση τῶν σχεδίων γιὰ τὴν ψευδοένωση Ὁρθοδόξων καὶ αἱρετικῶν χριστιανῶν ἄνευ παραίτησεως τῶν τελευταίων ἀπὸ τὶς κακοδοξίες καὶ τὶς αἱρέσεις τους².

Ἡ προσέγγιση τῶν Ὁρθοδόξων ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ κατευθυντήρια ὁδὸ τῆς Β' Βατικάνειας «Συνόδου» μέσω τῆς διακηρύξεως «Dominus Iesus». Ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Στυλιανὸς Τσομπανίδης, ἀναφέρει: «Μετά τὴ Β' Βατικανὴ ἡ προώθηση τοῦ οἰκουμενικοῦ πνεύματος καὶ διαλόγου, καθὼς καὶ ἡ συνεργασία μὲ ἄλλες Ἐκκλησίες ἔγινε βασικὸ μέλημα τῶν τοπικῶν παπικῶν "Ἐκκλησιῶν" σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου. Παράλληλα ἄρχισαν διμερεῖς διάλογοι μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τὸν Ἀγγλικανισμό καὶ τὸν Προτεσταντισμό»³. Ἐπίσης, τὸ διάταγμα «Unitatis Redintegratio» ἀνοίγει τὶς πόρτες στὴ συνεργασία καὶ στὸ διάλογο μὲ τὶς ἄλλες χριστιανικὲς «Ἐκκλησίες», ἀνατρέποντας συγκρούσεις αἰώνων.

Στὶς 14-4-2013 τὰ τηλεοπτικὰ δίκτυα μετέδωσαν εἰδήσεις γιὰ τὴν ἐνδυματολογικὴ ἀπλότητά σας, Ἐκλαμπρότατε, τονίζοντας ὅτι διαφέρετε καὶ ὡς πρὸς τὴν συμπεριφορὰ, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπο ζωῆς ἀπὸ τοὺς προκατόχους σας. Τὰ ρεπορτάζ συμπληρώνουν ὅτι συστήσατε ἐπιτροπὴ, γιὰ νὰ ἀλλάξετε τὸν τρόπο διοικήσεως τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῶν «Ἐκκλησιῶν» του σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμον, προσθέτοντας ὅτι ἐπιθυμία σας εἶναι νὰ προσεγγίσετε τὸν ὀρθόδοξο τρόπο διοικήσεως καὶ λήψεως ἀποφάσεων (Συνοδικὸν σύστημα). Προσευχόμεστε εὐελπίστως νὰ τὸ πράξετε. Ἀλλὰ, ἐάν πραγματικῶς θέλατε νὰ προσεγγίσετε τὸ ὀρθόδοξο πολίτευμα, θὰ μπορούσατε νὰ ἀποκηρύξετε τὸ «πρωτεῖο» ἢ τὸ «ἀλάθητο», τὸ ὁποῖο σᾶς καθιστᾷ ἡμίθεο. Οὔτε τὸ ἓνα κάνετε οὔτε τὸ ἄλλο, ἐνῶ δὲν ἀφήνετε κάποιο ὑπονοούμενο ὅτι μελλοντικῶς θὰ ἀποκηρύξετε τὴν μεγαλύτερη αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ, τὸ Φιλιόκβε, γιὰ νὰ ἐπιστρέψετε στὴν Ὁρθοδοξία καὶ νὰ ἀναγνωρισθῇτε ὡς πραγματικὸς πατριάρχης ἐπίσκοπος τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης. Ἀρκεῖστε σὲ ἐπικοινωνιακὰ τρῦκ, γιὰ νὰ ἀλλάξετε τὴν εἰκόνα τοῦ Βατικανοῦ καὶ νὰ παρασύρετε ἀμυήτους στὰ Ἐκκλησιαστικὰ καὶ δογματικὰ θέματα, Ὁρθοδόξους Χριστιανούς πρὸς τὸν Παπισμό⁴.

Ἐκλαμπρότατε, ὁμιλεῖτε γιὰ τὴν «εἰς βάθος ἀλληλογνωριμία τῶν παραδόσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν», τὶς ὁποῖες καὶ ὁ τελευταῖος πρωτοετής φοιτητὴς τῆς Θεολογίας τὶς γνωρίζει! Ἐδῶ καὶ ἓνα σχεδὸν αἰῶνα διαλόγων οἱ «ἰθύνοντες» δὲν τὶς ἔμαθαν, καὶ πότε θὰ τὶς μάθουν; Ἐπίσης, τὸν «τρόπο ἀντίληψης τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἔννοια τῆς Ἐπισκοπικῆς συνύπαρξης καὶ τῆς παράδοσης τῆς Συνοδικότητος» τὴ γνωρίζουμε πολὺ καλά, ἀφοῦ εἶναι σαφέστατοι οἱ «ὄροι πίστεως» τῶν δύο τελευταίων Βατικάνειων «Συνόδων» τοῦ Παπισμοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο, ποὺ ἀσκεῖτε τὴν ἐξουσία σας⁵.

1. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ἀνησυχία γιὰ τὴν προετοιμαζομένη ἀπὸ τὸ Βατικανὸ ἔνωση Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155>

2. «Νέον ἐπικοινωνιακὸν «κόλπο» τοῦ Πάπα»; Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 5

3. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΤΣΟΜΠΑΝΙΔΗΣ, «Ἡ διακήρυξη "Dominus Iesus" καὶ ἡ οἰκουμενικὴ σημασία της», ἐκδ. Π. Πουρναράς, Θεσ/κη 2008, σ. 77

4. «Νέα ἐπικοινωνιακὰ τρῦκ ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ», Ὁρθόδοξος Τύπος 19-4-2013.

5. «Αἱ ἀπίστευται ἀερολογίαι τοῦ Πάπα Φραγκίσκου», Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 2.

Ἡ δὴ λωσή σας, Ἐκλαμπρότατε, πὼς «μέσα ἀπὸ τίς οἰκουμενικές σχέσεις τὸ σημαντικό εἶναι ὄχι μόνο νὰ γνωριστεῖς καλύτερα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναγνωρίσεις ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα λειτουργεῖ καὶ στοὺς ἄλλους ὡς μία δωρεά, ὅπως ἄλλωστε καὶ σέ ἐμᾶς», ἀποτελεῖ κι αὐτὴ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς «Συνόδου» καὶ ἰδίως τοῦ «Διατάγματος περὶ Οἰκουμενισμοῦ», σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα λειτουργεῖ καὶ ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Ἡ Β' Βατικανὴ ἐπεξέτεινε τὴν ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας καὶ δημιούργησε μία «νέα Ἐκκλησία», ἡ ὁποία συμπεριλαμβάνει καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς σχισματικούς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, λέγεται ἀπὸ σᾶς ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ μέσα στὸ πλαίσιο τῆς «νέας Ἐκκλησίας», ἄρα καὶ στοὺς αἰρετικούς καὶ σχισματικούς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχετε ἀλλάξει τὰ κριτήρια, ποὺ χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς «νέας Ἐκκλησίας». Ἡ «νέα Ἐκκλησία» ὡς μυστηριακὴ ἐνότητα δὲν βρίσκεται στὴν ταυτότητα, ποὺ στηρίζεται πάνω στὴ ἐνότητα τῆς πίστεως, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς ἱερωσύνης καὶ τῶν μυστηρίων. Ἡ νέα, ὅμως, αὐτὴ ἐκκλησιολογία σας, τῶν παπικῶν, ἔρχεται σέ σφοδρὴ σύγκρουση μὲ τὴν Ἀγιοπατερικὴ Ὁμοφωνία (consensus patrum), σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει Ἅγιον Πνεῦμα καὶ μυστηριακὴ Χάρις (καθαρτικὴ, φωτιστικὴ καὶ ἀγιαστικὴ ἐνέργεια) ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄρα δὲν ὑπάρχει Ἅγιον Πνεῦμα στοὺς αἰρετικούς καὶ σχισματικούς.

Σέ πρόσφατη συνέντευξή σας, Ἐκλαμπρότατε, στὸ ἰταλικὸ περιοδικό «La Civiltà Cattolica», χωρὶς ἴσως νὰ τὸ θέλετε, σᾶς «ξέφυγε» πὼς ὁ τρόπος διοίκησης τῆς παπικῆς παρασυναγωγῆς χρειάζεται ἀλλαγὴ! «Ἴσως εἶναι ὁ χρόνος νὰ ἀλλάξουμε τὴ μεθοδολογία τῆς Συνόδου, γιατί ἡ σημερινὴ κατάσταση μοῦ φαίνεται στάσιμη», τονίσατε. Βλέπετε ὅτι ἡ ἀπολυταρχία τοῦ παπικοῦ θεσμοῦ «δὲν τραβάει» πιά καὶ ψάχνετε τρόπους, γιὰ νὰ σώσετε τὴν παπικὴ παρασυναγωγή, ἡ ὁποία βουλιάζει συνεχῶς στὸν ἀπίστευτο βοῦρκο τῶν σκανδάλων, τὰ ὁποῖα ἀγγίζουν ἀκόμα καὶ αὐτὰ τὰ παπικὰ δώματα. Εἶναι ὀλοφάνερο πὼς δὲν μπορείτε πιά νὰ ἐλέγξετε τίς ἰσχυρὲς φυγόκεντρες τάσεις τῶν καρδινάλιων, οἱ ὁποῖοι ἔπαψαν ἀπὸ καιρὸ νὰ σᾶς ὑπολογίζουν. Τὰ ἠθικά καὶ οἰκονομικά σκάνδαλα γίνονται πιά «κάτω ἀπὸ τὴ μύτη» σας! Ὡς καὶ ἰσχυρὸ «γκεῖ λόμπυ» δημιουργήθηκε στὰ ἄδута τοῦ Βατικανοῦ! Ἀλλὰ, τὸ πιὸ «νόστιμο», ποὺ εἶπατε, εἶναι τὸ ἐξῆς: «Ἡ προσπάθεια ἐνὸς κοινοῦ προβληματισμοῦ, ὑπὸ τὸ πρῆσμα τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖο διοικεῖτο ἡ Ἐκκλησία τοὺς πρώτους αἰῶνες, πρὶν ἀπὸ τὴ διάσπαση Ἀνατολῆς καὶ Δύσης, θὰ δώσει καρποὺς στὸ σήμερον». Ἀλλὰ, πρέπει «νὰ συνεχιστεῖ ὁ προβληματισμὸς αὐτὸς γιὰ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο λειτουργεῖ τὸ πετρίναιο πρωτεῖο»! Βλέπετε τὴν κατρακύλα τῆς αἰρέσεώς σας, βλέπετε καὶ τὴ λύση της, τὴν ἐπιστροφὴ στὴν Ὁρθοδοξία, ἀλλὰ σᾶς προβληματίζει τὸ «πετρίναιο πρωτεῖο»! Μὲ ἄλλα λόγια, ἀφοῦ δὲν προτίθεστε νὰ ἐγκαταλείψετε «κοτζᾶμ πετρίναιο πρωτεῖο», ἡ κατάρρευση τοῦ σαθροῦ καὶ ἀμαρτωλοῦ παπικοῦ οἰκοδομήματος εἶναι προδιαγεγραμμένη.

Ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἶναι τὸ ἀνώτερο κριτήριο τῆς ἐκκλησιαστικότητος. Γιὰ μᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους ὑψίστη μορφή ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος εἶναι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Κορυφὴ μας δὲν εἶναι ἓνας ἄνθρωπος, ἓνας πάπας. Ἐδῶ εἶναι οὐσιαστικὴ ἡ διαφορὰ μας μὲ τὸν Παπισμὸ. Οἱ προτεστάντες τὰ κατήργησαν ὅλα, καὶ εἶναι πιὸ ἐντιμοὶ ἀπὸ σᾶς, τοὺς παπικούς. Εἶναι πιὸ ἐντιμοὶ, γιατί δὲ θέλησαν νὰ κρατήσουν τίποτε ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ τὸ διαστρεβλώνουν. Ὁ Παπισμὸς, ὅμως, ὑποκατέστησε τὴν Οἰκουμενικὴ Σύνοδο μὲ τὸν «πάπα» καὶ τὴν ἔκανε ὄργανο τοῦ Παπισμοῦ, θεραπαινίδα τῶν παπικῶν σχεδίων. Στὴν Ὁρθοδοξία ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχη μέχρι τέλους τῆς ἱστορίας, ὡς ὕψιστος θεσμὸς στὴ ζωὴν της, ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Οἰκουμενικὴ σημαίνει Σύνοδος ὅλου τοῦ κόσμου. Κατὰ τὸν ὅρο τοῦ Ξενοφῶντος καὶ στὸ Ἑλληνικὸ Βυζάντιο, στὴν Ἑλληνικὴ, δηλαδή, Ρωμανία, ἡ λέξη Οἰκουμένη σημαίνει κατ' οὐσίαν τὸν κόσμον, οἰκουμενικὸς διδάσκαλος, οἰκουμενικοὶ πατέρες κ.ο.κ. Ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, λοιπόν, εἶναι ἡ Σύνοδος ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ἀντιμετωπίζει τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς πίστεως καὶ τάξεως τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι προϋποθέτουν κρίσεις στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ σημαίνει ὅτι ἀπειλεῖται ἡ σωτηρία. Καὶ τότε ἔρχεται ὡς στόμα τῆς Ἐκκλησίας ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, γιὰ νὰ διακηρύξει, σέ κάθε περίπτωσι, τὴν σώζουσα Ἀλήθεια, σύμφωνα μὲ τοὺς Ἁγίους Προφῆτες, τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, τοὺς Ἁγίους Πατέρες καὶ τίς Ἁγίες Μητέρες ὅλων τῶν αἰώνων¹.

Ὅπως τονίσθηκε στὴν Θεολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἡμερίδα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μὲ θέμα «"Πρωτεῖο", Συνοδικότης καὶ Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας», στὸ Στάδιο

1. Πρωτοπρεσβ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ, Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς Πατέρας τῆς Θ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἔκδ. Ἰ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἁγία Μετέωρα 2009, σσ. 13-14.

Ειρήνης και Φιλίας στις 28-4-2010, «Τό παπικό "πρωτεῖο" δέν ἔχει θεολογική βάση οὔτε ἀγιοπνευματική καί ἐκκλησιολογική νομιμοποίηση. Στηρίζεται σαφῶς σέ κοσμικοῦ χαρακτήρος νοοτροπία ἐξουσίας. Ἡ ἐνότητα ἀνήκει στή φύση τῆς Ἐκκλησίας ὡς σώματος Χριστοῦ καί ἐν Χριστῷ κοινωνίας. Ἡ ἀληθής Ἐκκλησία εἶναι μία. Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας σέ ὅλες τίς ἐκδοχές της -θεσμικές ἢ χαρισματικές- ἔχει σαφῶς ἀγιοπνευματική βάση. Παρέχεται μυστηριακῶς, συντηρεῖται, ὅμως, καλλιεργεῖται καί ἐκφαίνεται κατεξοχήν εὐχαριστιακῶς. Σύμφωνα μέ τήν «Ὁμολογία Πίστεως» τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ 1727 *«οὐδεμίαν ἄλλην ἡντιναοῦν κεφαλὴν ἀποδέχεται ἐν αὐτῇ τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, εἰμὶ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν μόνον παρά τοῦ Πατρὸς δοθέντα κατὰ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ καί θεμέλιον τόν αὐτόν»*. Κατά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία δέν νοεῖται «πρῶτος» γενικά καί ἀόριστα χωρίς τήν παρουσία τῆς συγκεκριμένης συνόδου μιᾶς ἐπαρχίας. Ὁ θεσμός τῶν πρεσβειῶν τιμῆς (αὐτός εἶναι ὁ ὅρος, πού χρησιμοποιεῖ ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστική παράδοση σέ ἀντίθεση μέ τόν μεταγενέστερο ὅρο «πρωτεῖο» πού χρησιμοποιεῖτε οἱ παπικοί) ἐκφράζει καί διασφαλίζει τήν ἐνότητα καί τήν συνοδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πενταρχία τῶν πατριαρχικῶν θρόνων εἶναι ἡ μορφή, στήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία ἔδωσε τόν θεσμό τῶν πρεσβειῶν τιμῆς κατὰ τήν πρώτη χιλιετία. Ἡ ἐξουσία τοῦ «πρώτου», ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπό τὰ πρεσβεῖα τιμῆς, εἶναι καρπός τῆς συνοδικότητος, ἐνῶ ἡ ἐξουσία, πού ἀρχίσατε νά οἰκιοποιεῖστε ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ἤδη ἀπό τήν πρώτη χιλιετία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς καταλύσεως τοῦ συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας. Στήν Ἐκκλησία τῆς πρώτης χιλιετίας δέν ὑφίστατο «θεῖω δικαίῳ» παπικό πρωτεῖο δικαιοδοσίας καί ἐξουσίας ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία εἶχε τὸ δικαίωμα νά ἀποφασίσῃ τὰ τῆς διοικήσεως της καί χωρίς ἐσᾶς, τόν «πάπα» καί ἀκόμα περισσότερο καί παρά τῇ δικῇ σας ἔντονη ἀντίθεση, καί οἱ ἀποφάσεις της αὐτές εἶχαν καθολικὴ ἰσχὺ. Μετὰ τὸ σχίσμα τὸ 1054 ἡ αὐξανόμενη ἀξίωση τῶν παπῶν γιὰ πρωτεῖο ἐξουσίας ἐφ' ὅλης τῆς ἐκκλησίας ἀνατρέπει πλήρως τήν ἀγιοπνευματικὴ δομὴ τοῦ μυστηριακοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, σχετικοποιεῖ καί πρακτικῶς καταργεῖ τὴ συνοδικότητα ὡς ἀγιοπνευματικὴ λειτουργία τοῦ σώματος αὐτοῦ καί εἰσάγει τὸ κοσμικὸ φρόνημα σ' αὐτήν, ἀκυρώνει τήν ἰσοτιμία τῶν ἐπισκόπων, ἰδιοποιεῖται τήν ἀπόλυτη διοικητικὴ ἐξουσία ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, παραμερίζοντας οὐσιαστικὰ τὸν Θεάνθρωπο καί τοποθετώντας ὡς ὀρατὴ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἕναν ἄνθρωπο. Μέ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει θεσμικὰ πλέον τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα. Ἡ ἀληθινὴ ἐνότητα ἐπιτυγχάνεται μέ τήν ἐνότητα στήν πίστη, στή λατρεία καί τήν διοίκηση. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρότυπο ἐνότητος στήν ἀρχαία Ἐκκλησία, τήν ὁποία συνεχίζει ἀπαράλλακτα καί καθολικὰ ἡ Ὁρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία. Ἡ μέθοδος τῆς Οὐνίας εἰσάγει ψεύτικη ἐνότητα καί στηρίζεται σέ αἰρετικὴ ἐκκλησιολογία, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι ἐπιτρέπει πολυμορφία στήν πίστη καί τήν λατρεία, ἐξαρτᾷ τήν ἐνότητα ἀπὸ τήν ἀναγνώριση τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα, πού εἶναι θεσμός ἀνθρωπίνου δικαίου, καί ἀνατρέπει τὸ συνοδικὸ πολίτευμα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι θεσμός θεοῦ δικαίου. Ἡ πολυμορφία γίνεται δεκτὴ μόνο σέ δευτερεύοντα θέματα τοπικῶν παραδόσεων καί ἐθίμων. Μετὰ τήν Α' Βατικανή «Σύνοδο» (1870) καί κυρίως τήν Β' (1962-1964) τὸ παπικὸ πρωτεῖο δέν ἀποτελεῖ μία ἀπλή διοικητικὴ διεκδίκηση, ἀλλὰ οὐσιώδεις δόγμα πίστεως ἀπολύτως ὑποχρεωτικὸ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν πιστῶν. Ἡ ἄρνησή του ἐπισύρει τὸ ἀνάθεμα τῆς Α' Βατικανῆς «Συνόδου», ἡ ἰσχὺς τοῦ ὁποίου παραμένει καί μετὰ τῇ Β' Βατικανῇ. *«Διὰ τῆς αἰρετικῆς καί βλασφημίου δοξασίας τοῦ πρωτείου ἐξουσίας τοῦ "ἐπισκόπου" Ρώμης καί τῶν ἐξ αὐτῆς προελθόντων πνευματικῶν ἐπακολούθων (ὡς τὸ "ἀλάθητο" τοῦ πάπα καί ὁ ἀπολυταρχικός - μοναρχικός δεσποτισμός του ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ σώματος τῆς ὑπ' αὐτόν θρησκευτικῆς κοινωνίας, πού ἀπεσχίσθη ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας), ὁ Παπισμός ἐξελίχθηκε σέ ἀπολυταρχικὸ - μοναρχικὸ σύστημα μυστικιστικῆς κοσμοθεωρίας καί διαστροφῆς αὐτῆς ταύτης τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας, προσέβαλε δηλ. καί διέστρεψε τήν Ἐκκλησιολογία Αὐτῆς... Ἀποδείχθηκε νέος Ρωμαϊκὸς ἐθνισμός (paganismus) ὑπὸ πνευματικὴ μεταμφίεση, ὁ ὁποῖος δηλητηρίασε αὐτήν ταύτην τήν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας, ἀφαίρεσε τήν μυστικὴ ἐλευθερία ἐν Χριστῷ ἐκάστου μέλους αὐτῆς καί ἀπέβη τὸ ἀναπόφευκτο καί μοιραῖο αἴτιο τῆς σέ ἐκατοντάδες διαφόρων αἱρέσεων (τῆς διαμαρτυρήσεως, τοῦ παλαιοκαθολικισμοῦ κ.λπ.) ἐκπτώσεως ἐκ τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καί τὸ ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο τῆς δυνατότητας ἀνθρωπίνως ἐπιστροφῆς αὐτῶν εἰς Αὐτήν»¹*. Κατά τήν ἐκτίμηση τῶν συνέδρων, ἡ προσπάθεια τοῦ

1. Ἡμετέρα εἰσήγηση, «Ὁ Παπισμός ὡς ἐκκλησιολογικὸ πρόβλημα (μέ ἀναφορά στό συνοδικὸ σύστημα τῆς Ἐκκλησίας)», Πρακτικά Θεολογικῆς Ἡμερίδος μέ θέμα, «Πρωτεῖον», Συνοδικότης καί Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, Ἱερά Μητρόπολις Πειραιῶς, Πειραιεύς 2011, σ. 43.

συγχρόνου θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθόδοξων καί Παπικῶν γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας πρέπει ὅπωςδήποτε, πέραν τῆς ἀποβολῆς τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν τῆς Ρώμης (Φιλιόκβε, κτιστῆς Χάριτος, ἀλαθίτου, καθαρτηρίου κ.λπ.), νά στοχεύη καί στήν ὀριστική ἀποβολή τοῦ παπικοῦ πρωτείου καί ὄχι σέ κάποια κοινῶς ἀποδεκτὴ ἐπανερμηνεία του. Τέλος, κρίνεται ἀπαράδεκτο καί δέν γίνεται ἀποδεκτό ὡς «πρότυπο γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας» τὸ συγκρητιστικὸ πλαίσιο τῆς «ἐνότητος ἐν τῇ ποικιλίᾳ»¹.

Σχετικά μέ τὸ ἐπαίσχυντο κείμενο τῆς Ραβέννας, στό ὁποῖο ἀναφερθῆκατε, ὁ ἅγιος Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης ἀναφέρει ὅτι «*ἡ συμφωνία τῆς Ραβέννας περὶ συνοδικότητος καὶ αὐθεντίας δέν πληροῖ τὰ Ὁρθόδοξα ἐκκλησιολογικὰ κριτήρια, ὥστε νά ἀποτελέσει ἀσφαλῆ βάση περαιτέρω συζητήσεως περὶ τοῦ παπικοῦ πρωτείου. Ἐν τούτοις, ἂν ἀκολουθήσει συζήτηση περὶ τοῦ πῶς ἐρμηνεύθηκε τὸ παπικὸ πρωτεῖο κατὰ τὴν δευτέρα χιλιετία καὶ ἀπὸ τίς Α' καὶ Β' Βατικάνειες Συνόδους, αὕτη ὀφείλει νά γίνει ἐκ μέρους τῶν Ὁρθόδοξων ἀντιπροσώπων μέ γνώμονα τὴν Ὁρθοδοξία τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ ὄχι τὴν συμβιβαστικὴ νοοτροπία τῶν καιρῶν ἢ τὴν ἡγεμονικὴ διάθεση τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ ἀναγνώριση κάποιου ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω "προνόμια" τοῦ πάπα ἢ ἡ συμφωνία σέ κάποιο παρόμοιο, πού ἀντίκειται στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία, ἀναμφίβολα σημαίνει οὐνιτικὴ ἔνωση, μέ τὴν ὁποία δέν θά συμφωνήσουμε. Καὶ αὐτὸ ἐπειδὴ ὀφείλουμε νά διαφυλάξουμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὸν Ὁρθόδοξο λαὸ ἀπὸ ἑνᾶ σύγχρονος μορφῆς ἐξουνιτισμοῦ, πού πέραν τῶν ἄλλων συνεπειῶν εἶναι διακινδύνευση τῆς αἰώνιου σωτηρίας μας. Καὶ ἐπειδὴ ὀφείλουμε παραλλήλως νά βοηθήσουμε, ἂν εἶναι δυνατόν, καὶ ἐσᾶς, τοὺς ἄρχοντες τῆς δυτικῆς "Ἐκκλησίας", νά ἔλθωσιν εἰς αἴσθησιν», ὅπως ἔλεγε ὁ ἀοίδιμος πατριάρχης Ἱεροσολύμων Χρῦσανθος, καὶ νά ἀποβάλουν τὸν παπισμὸν τοὺς ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἰδίων καὶ τοῦ λαοῦ των, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τὴν Ὁρθοδοξία»². Ὁ δὲ καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης ὑπογραμμίζει ὅτι «*στό κοινὸ Κείμενο (τῆς Ραβέννας) ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία ἐπεκτείνεται καὶ ἐφαρμόζεται ἀνεπίτρεπτα καὶ στοὺς ἑτεροδόξους. Αὐτὸ γίνεται ἀπροϋπόθετα, χωρὶς δηλαδή νά λαμβάνονται ὑπόψιν οἱ ὑφιστάμενες δογματικὲς διαφορὲς, πράγμα πού νομιμοποιεῖ ἐκκλησιολογικὰ τὴν ἑτεροδοξία καὶ τὴν ἐξισώνει μέ τὴν Ὁρθοδοξία. Ὁ ἐκκλησιολογικὸς αὐτὸς νεωτερισμὸς διαποτίζει ὅλο τὸ κοινὸ Κείμενο καὶ ἐκβάλλει σέ ἐπιμέρους ἐκκλησιολογικὲς παραδοξότητες*³, οἱ ὁποῖες ἀλλοιώνουν τὴν ἕως τῶρα αὐτοσυνειδησία τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ κοινὸ Κείμενο δηλαδὴ φαίνεται νά προϋποθέτει σαφῶς ὅτι Ὁρθόδοξοι καὶ παπικοὶ ἀνήκουν στὴ "Μία Ἐκκλησία" καὶ ὅτι οἱ παπικοὶ ἔχουν κοινὴ μέ μᾶς ἀποστολικὴ πίστη, παρά τὴν ταύτιση οὐσίας καὶ ἐνέργειας στό Θεό, παρά τὸ *Filioque*, παρά τὴν ἐσφαλμένη δογματικὴ διδασκαλία τοὺς γιά τὸν κτιστὸ χαρακτήρα τῆς ἀκτίστου καὶ θεοποιοῦ Χάριτος. Ὅλα τὰ παραπάνω, στὰ ὁποῖα παραμένουν σταθερὰ μέχρι σήμερα οἱ παπικοὶ, ἀκυρώνουν στήν πράξη τὸν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας ὡς "κοινωνίας θεώσεως", μέ τὴν ὄντολογικὴ σημασία τοῦ ὅρου, πραγματικὴ δηλαδὴ*

1. Πορίσματα Θεολογικῆς Ἡμερίδος μέ θέμα «Πρωτεῖον», Συνοδικότης καὶ Ενότης τῆς Ἐκκλησίας, Ἱερά Μητρόπολις Πειραιῶς, Πειραιεύς 2011, σσ. 197-201. <http://www.imp.gr/Nea.htm>, <http://www.impantokratoros.gr/porismata-hmerida.el.aspx>

2. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, «Τὸ κείμενο τῆς Ραβέννας καὶ τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα», Ἅγιον Ὅρος 30-12-2007, Ἐν Συνειδήσει. Οἰκουμενισμός. Ἱστορικὴ καὶ κριτικὴ προσέγγιση, ἐκδ. Ἱ. Μ. Μ. Μετέωρου, Ἅγια Μετέωρα, Ἰούνιος 2009, σσ. 90-99, http://aktines.blogspot.gr/2013/08/blog-post_663.html

3. Α.χ. συνοδικότητα μέ ὀρθόδοξους καὶ ἑτεροδόξους ἰσότιμα - ταυτότητα μυστηρίων Ὁρθόδοξων καὶ ἑτεροδόξων -ἐπέκταση τῆς δογματικῆς συνειδήσεως στοὺς ἑτεροδόξους - «τραυματισμός» τῆς καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαιτίας διακοπῆς τῆς εὐχαριστιακῆς κοινωνίας - ἀποστολικὴ διαδοχὴ - διηρημένη ἢ Μία Ἐκκλησία.

4. Γιά τοὺς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησία εἶναι τὸ μυστηριακὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού τὸ συνιστοῦν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ μέ τὴν ἡγεσία του ὡς «κοινωνία θεώσεως». Ἡ Ἐκκλησία, ὅταν παύει νά λειτουργεῖ ὡς «κοινωνία θεώσεως», παύει νά ὑπάρχει καὶ ὡς Ἐκκλησία. Ὁ ἄνθρωπος σώζεται, ὅταν ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο. Καὶ αὐτὸ πραγματοποιεῖται μόνο μέ τὴν προσωπικὴ μετοχή στήν ἄκτιστη θεία ζωὴ, πού παρέχεται μόνο στήν Ἐκκλησία ὡς «κοινωνίας θεώσεως». Σχ. βλ. Γ. ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ, «Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς στήν ἱστορία καὶ τὸ παρόν», στό συλλογικὸ τόμο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπαιδίου, Πρακτικὰ Διεθνῶν Ἐπιστημονικῶν Συνεδρίων Ἀθηνῶν καὶ Λεμεσοῦ, Ἅγιον Ὅρος 2000, σ. 59.

καί ὄχι συμβολική μετοχή τοῦ ἀνθρώπου στή θεία ζωή. Ἀκυρώνουν, ὁμως, ταυτόχρονα καί τόν οὐσιαστικό χαρακτήρα τῶν μυστηρίων της. Στηριζόμενοι στή διατύπωση τοῦ κοινοῦ κειμένου - καί χωρίς νά ἐπεκταθοῦμε στίς ἄλλες δογματικές διαφοροποιήσεις τῶν παπικῶν, οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται στό πρωτεῖο, τό ἀλάθητο, τό καθαρτήριο πῦρ, τήν ἄσπιλη σύλληψη κ.λπ. - μπορούμε ἀσφαλῶς νά ὑποστηρίξουμε ὅτι ἡ βάση τοῦ διαλόγου, θεολογικῶς κρινόμενη, εἶναι, δυστυχῶς, τελείως ἐσφαλμένη. Καί τοῦτο, γιατί παραμερίστηκαν θεμελιώδεις βιβλικές καί πατερικές προδιαγραφές-προϋποθέσεις. Γί' αὐτό καί ἡ οὐσιαστική ἀποτυχία τοῦ πραγματικοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου εἶναι προδικασμένη. Ὁ Θεολογικός Διάλογος ὁδήγησε ἤδη τή Μικτή Διεθνή Ἐπιτροπή σέ κατάθεση δέκα κοινῶν κειμένων χωρίς τίς παραπάνω προϋποθέσεις, ἀφοῦ σέ κανένα κοινό κείμενο δέν γίνεται λόγος γιά σαφῆ καταδίκη τῶν καινοφανῶν δογμάτων τοῦ παπισμοῦ, ὅπως λ.χ. τοῦ *Filioque*. Τήν πρακτική αὐτή βλέποντας μέ ἐκδηλη πνευματική ἀνησυχία ὁ μακαριστός Γέροντας π. Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης, παρατήρησε εὐστοχα καί προφητικά: "Γιά ἄλλοι ξεκινήσαμε καί ἄλλοι πηγαίνουμε, χωρίς νά τό καταλαβαίνουμε, ὅταν δέν ἀκολουθοῦμε τά χνάρια τῶν Ἀγίων Πατέρων". Ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνα, μέ τή γνωστή Πατριαρχική Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, ἄρχισε νά παραμερίζεται οὐσιαστικά ἡ σύσταση τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ πρὸς τοὺς παπικούς, ὅτι ὁ θεολογικός διάλογος μέ τοὺς παπικούς μπορεῖ νά γίνει μόνο μετά τήν ἀφαίρεση τοῦ κακῶς προστεθέντος στό Σύμβολο τῆς Πίστεως *Filioque*¹, καί νά υἱοθετοῦνται ἄλλες προϋποθέσεις γιά τό Θεολογικό Διάλογο μέ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἔτσι, ἐγκαινιάστηκε μιᾶ ἄλλη μὴ Πατερική πορεία, μέ ἀναπόφευκτη συνέπεια τώρα "νά πηγαίνουμε ἄλλοι, χωρίς (ἴσως) νά τό καταλαβαίνουμε". Τό κείμενο τῆς Ραβέννας παρουσιάζει εὐγλωττα τίς ἀρνητικές συνέπειες τῶν ἐσφαλμένων προϋποθέσεων τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου καί προδιγράφει τό ποιόν, ἐκτός καί ἂν στό μεταξύ ἀλλάξουν οἱ προϋποθέσεις τοῦ Διαλόγου»².

Ἐπιπροσθέτως, ταπεινῶς ἐπαγόμεθα τά κάτωθι:

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος κανένα «πρωτεῖο» διοικήσεως ἢ ἐξουσίας ἐπὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων καί τῆς ὅλης Ἐκκλησίας δέν ἔλαβε ἀπό τόν Κύριο (κατά τήν σύμφωνη περί τῆς ἀληθινῆς ἔννοιας τῶν γραφικῶν χωρίων γνώμη τῶν μεγάλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας), ὥστε νά μπορῇ νά μεταδῶσθαι τέτοια ἐξουσία σέ ὁποιοδήποτε πνευματικό διάδοχό του (παρόλο πού οἱ Ἀπόστολοι δέν εἶχαν προσωπικούς πνευματικούς διαδόχους, ὡς ἰδρυτές πολλῶν Ἐκκλησιῶν). Ἀκόμη καί τήν τρισσὴ ἐρώτηση «Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με, φιλεῖς με;», διὰ τῆς ὁποίας ἀποκατεστάθη ὁ ἀρνητὴς μαθητὴς στό Ἀποστολικό ἀξίωμα, τήν ἔχετε στρεβλώσει σέ δῆθεν ἐπιχείρημα ἐγκαθιδρύσεως τοῦ ψευδοῦς καί ἀνυπάρχοντος «Πετρινεῖου πρωτεῖου» ἀλλὰ ἀτυχήσατε, διότι ὁ Εὐαγγελιστὴς σημειώνει χαρακτηριστικά ὅτι «ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ» (Ἰω. κα' 15-19) τό τρισσόν φιλεῖς με, ἐλυπήθη καί δέν ἐχάρη, διότι ἀνεμνήσθη τῆς τρισσῆς ἀρνήσεώς του.

Στὴ συνοδικὴ διοίκηση τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, τήν ὁποία ἀποτελέσαν ἰσοτίμως οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι (μετὰ τήν συνοδική καί πάλι ἐκλογή τοῦ Ματθαίου) εἶχε μὲν ὁ Ἀπ. Πέτρος κάποια τιμητικὴ διάκριση, εἰσηγούμενος τὰ ὑπὸ συζήτησιν θέματα ἢ ὁμιλῶντας πρῶτος, δέν εἶχε ὁμως οὔτε τήν ἡγεσία τῆς διοικήσεως, οὔτε τήν τιμητικὴ της ἀπλῶς προεδρία, διότι καί αὐτὴ κατεῖχεν ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος (ὁ Ἀδελφότης).

Θὰ παραθέσουμε δὲ τώρα συνοπτικῶς τίς σαφεῖς ὡσαύτως μαρτυρίες τῆς Γραφῆς, ἀλλὰ καί τῆς ἱστορίας, ἀπὸ τίς ὁποῖες πλήρως, καί καθ' ἡμᾶς, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος οὔτε ἰδρυτὴς ὑπῆρξε τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, οὔτε στήν πόλιν αὐτὴ μαρτύρησε· οὔτε κἂν μετέβη σ' αὐτήν.

Μεταξὺ τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν, οἱ περισσότερες ἀπὸ τίς ὁποῖες ἐκτενέστερα ἀναπτύσσονται στήν περισπούδαστη ἱστορικὴ μελέτη τοῦ ἁγίου Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως, σσ. 12-40, θὰ προτάξουμε καί ἐμεῖς τήν Α' Καθολικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς παρεπιδήμους διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καπαδοκίας, Ἀσίας,

1. ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, *Περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*, Λόγος Α', 4, 27-31, Π. Χρήστου, τ. Α', σ. 31: «Ἦν οὖν ἄρα τῶν δικαιοτάτων μηδὲ λόγον ἀξιοῦν ὑμᾶς, εἰ μὴ τοῦ προστιθέναι τῷ ἱερῷ συμβόλῳ παύσησθε, τῆς δὲ παρ' ὑμῶν προσθήκης παρ' ὑμῶν ἐκβεβλημένης πρότερον, ἔπειτα ζητεῖν, εἰ καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ ἢ οὐχί καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ τό πνεῦμα τό ἅγιον, καί τό ἀναφανέν τοις θεοφόροις συνδοκοῦν κυροῦν».

2 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΕΛΕΓΓΙΔΗΣ, *Ὁρθόδοξοι προβληματισμοὶ μέ ἀφορμὴ τό κείμενο τῆς Ραβέννας*, Θεσ/κη 20-5-2009, Ἐν Συνειδήσει. Οἰκουμενισμός. Ἱστορικὴ καί κριτικὴ προσέγγιση, ἐκδ. Ἰ. Μ. Μ. Μετεώρου, Ἁγία Μετέωρα, Ἰούνιος 2009, σσ. 100-111, http://thriskeftika.blogspot.gr/2009/06/blog-post_5339.html

καί Βιθυνίας...», ή όποία γράφτηκε περίπου τό 62 μ.Χ. Στην έπιστολή αυτή, παρόλο που είναι καθολική, άποσιωπάται τό όνομα τής Ρώμης, ή διότι αυτή γράφτηκε από τή Ρώμη, ή διότι μέχρι τής συγγραφής της δέν διδάξε Αύτός σ' αυτή.

Η πρώτη, όμως, έκδοχή άποκλείεται από αυτή τήν έπιστολή, έφόσον άναφέρεται ρητώς σ' αυτήν ότι γράφτηκε στή Βαβυλώνα, πρόκειται δέ προφανώς γιά τήν Βαβυλώνα τής Αιγύπτου, (έφόσον κατά τίς σαφείς μαρτυρίες τής Ιστορίας άποκλείεται ή άρχαία) νότια τής 'Ηλιουπόλεως, όπου υπήρχε καί μεγάλη 'Ιουδαϊκή κοινότητα καί ναός 'Ιουδαϊκός, στόν όποίο σωζόταν καί ό τάφος του προφήτου 'Ιερεμίου. Καί αυτό ένισχύεται καί από τήν άξίωση τών Χριστιανών τής Αιγύπτου ότι ιδρυτής τής 'Εκκλησίας τής Αλεξανδρείας είναι ό Άπ. Πέτρος, ό όποιος έμπιστεύθηκε τήν 'Εκκλησία στόν άκόλουθό του Εύαγγελιστή Μάρκο.

Συνάγεται, λοιπόν, άπ' αυτά ότι μέχρι τής συγγραφής τής Α' καθολικής έπιστολής του, δηλ. μέχρι τό 62 περίπου μ.Χ., ό Απόστολος Πέτρος δέν είχε μεταβή στή Ρώμη.

Ότι δέ καί μετά τήν συγγραφή τής πρώτης έπιστολής του δέν μετέβη ό Απόστολος Πέτρος στήν Ρώμη μαρτυρεί ή δευτέρα καθολική έπιστολή του, έφόσον μάλιστα αυτή γράφτηκε προφανώς γιά τούς έξ έθνών χριστιανούς, ένώ ή πρώτη γράφτηκε γιά τούς έξ 'Εβραίων.

Διότι καί σ' αυτή καθόλου δέν άναφέρεται τό όνομα τής Ρώμης. Καί τέλος, ότι καί περί τά τέλη του βίου του δέν μετέβη ό Απόστολος Πέτρος στήν Ρώμη, βεβαιώνεται από τήν Β' πρός Τιμόθεον έπιστολή του Αποστόλου Παύλου, στήν όποία ρητώς αυτός γράφει : *«...έν τή πρώτη μου άπολογία ούδείς μοι συμπαραγένετο, αλλά πάντες μέ έγκατέλιπον· ό δέ Κύριος μοι παρέστη καί ένεδυνάμωσε με, ίνα δι' έμοϋ τό κήρυγμα πληροφορηθῇ καί άκούση πάντα τά έθνη»*¹.

Από τήν έπιστολή αυτή του Αποστόλου Παύλου, που γράφτηκε περί τά τέλη του βίου του, βεβαιώνεται σαφώς, ότι, κατά τήν συγγραφή της, ό Απόστολος Πέτρος δέν ήταν στήν Ρώμη, άλλιώς ό Απόστολος Παύλος θά τόν μνημόνευε αναγκαιώς.

Αποδεικνύεται, όμως, προσέτι, ότι καί πρό τής συγγραφής τής έπιστολής αυτής καθόλου δέν είχε μεταβή ό Απόστολος Πέτρος στήν Ρώμη, διότι δέν ήταν δυνατόν νά γράψη ό Απόστολος Παύλος, ότι *«καί έν Ρώμη δι' αυτού έπληροφορήθησαν καί ήκουσαν τό κήρυγμα τά έθνη»*, εάν προηγουμένως ό Απόστολος Πέτρος είχε διδάξει εκεί.

Όταν στίς μαρτυρίες αυτές τής Γραφής προστεθοϋν τά όσα άναφέρονται στίς Πράξεις² περί τής πρώτης στήν Ρώμη μεταβάσεως του Αποστόλου Παύλου, τά όποία θά άναπτύξουμε στή συνέχεια, σέ συνδυασμό πρός τήν πρός Ρωμαίους έπιστολή του, συνάγεται τό άναμφισβήτητο συμπέρασμα ότι πρό τής μεταβάσεως του άποστόλου Παύλου στή Ρώμη, αλλά καί πρό τής συγγραφής τής Β' πρός Τιμόθεον έπιστολής του, ό Απόστολος Πέτρος δέν μετέβη στήν Ρώμη.

Αποκλείεται, όμως, ώσαύτως τό ένδεχόμενο τής εκεί μεταβάσεώς του καί μετά τήν συγγραφή τής έπιστολής αυτής, ή όποία γράφτηκε, όπως προείπαμε, στήν Ρώμη λίγο χρόνο πρίν τόν θάνατο του Αποστόλου Παύλου, διότι καί λόγος πλέον δέν υπήρχε, έφόσον ή 'Εκκλησία τής Ρώμης, ή όποία ιδρύθηκε από τόν Απόστολο Παύλο, άριθμούσε ήδη πλήθος μαρτύρων, αλλά καί χρόνος όμοίως, λόγω του ότι μετά από λίγο κινήθηκε ό μέγας διωγμός επί Νέρωνος, κατά τον όποίο πιθανώς μαρτύρησαν άμφότεροι οι άπόστολοι, όχι όμως στήν Ρώμη.

Διότι καί περί αυτού καμία σοβαρή ιστορική μαρτυρία ύπάρχει. Όλες οι σχετικές, όπως θά άποδειχθῇ στά έπόμενα, στηρίχθηκαν καλή τή πίστει στήν άρχαία παράδοση, αυτή όμως βασίσθηκε σέ άπόκρυφα βιβλία καί άναληθείς πηγές.

Έκτός αυτού, άναμφισβήτητες ιστορικές μαρτυρίες βεβαιώνουν τά αντίθετα. Μεταξύ δέ τών μαρτυριών αυτών ή μαρτυρία του άγίου Κλήμεντος Ρώμης (88-97 μ.Χ.) έχει ως εξής :

«Αλλ' ίνα τών άρχαίων ύποδειγμάτων παυσώμεθα, έλθωμεν επί τούς έγγιστα γενομένους άθλητάς. Λάβωμεν τής γενεάς ήμϋν τά γενναία ύποδείγματα. Διά ζήλον καί φθόνον οι μέγιστοι καί δικαιοτάτοι σϋλλοι έδιώχθησαν καί έως θανάτου ήθλησαν. Λάβωμεν πρό όφθαλμών ήμϋν τούς πρώτους άποστόλους. Πέτρος διά ζήλον άδικον ούχ ένα ούδέ δύο, αλλά πλείονας υπήνεγκε πόνους καί οϋτω μαρτυρήσας έπορεύθη είς τόν όφειλόμενον τόπον τής δόξης. Διά ζήλον καί ό Παύλος ύπομονής βραβεϊόν υπέσχε, έπτά δεσμά φορέσας, φυγαδευθείς, λιθασθείς, κήρυξ γενόμενος έν τε τή Άνατολή καί τή Δύσει, τό γενναϊόν τής

1. Β' Τιμ. 4, 16-17.

2. Πράξ. 28, 14-31.

πίστεως κλέος ἔλαβε· δικαιοσύνην διδάξας ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐπὶ τὸ τέλος τῆς Δύσεως ἐλθὼν καὶ μαρτυρήσας ἐπὶ τῶν ἡγουμένων, οὕτως ἀπηλλάγη τοῦ κόσμου»¹.

Ἀπὸ τούτους λόγους αὐτοῦ τοῦ ἁγίου πατρὸς συνάγεται τὸ βέβαιο συμπέρασμα ὅτι ἀμφότεροι οἱ κορυφαῖοι δὲν πέθαναν στὴν Ρώμη, γιατί ἀλλιῶς αὐτὸς θὰ μνημόνευε αὐτὸ τὸ γεγονός, ὅτι δὲν πέθαναν ὡσαύτως γιὰ τὴν κατηγορία τοῦ ἐμρησμοῦ τῆς Ρώμης..., ἀλλὰ ἐξαιτίας ζήλου καὶ φθόνου· καὶ τέλος, ὅτι μόνο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔγινε κήρυκας στὴ Δύσει, «ἐπὶ τὸ τέλος τῆς Δύσεως ἐλθὼν».

Βεβαιώνεται δηλ. ἐπιπροσθέτως ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετέβη καὶ στὴν Ἰσπανία (ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ τέλος τῆς Δύσεως), ὅπως ἔγραφε στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή: «... ἐπιποθίαν δέ ἔχων ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ὥς ἐάν πορεύομαι εἰς τὴν Σπανίαν, ἐλεύσομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐλπίζω γάρ διαπορευόμενος θεάσασθαι ὑμᾶς καὶ ὑφ' ὑμῶν προπεμφθῆναι ἐκεῖ...»². Καὶ ὅτι προφανῶς μαρτύρησε ἐκεῖ, «...ἐπὶ τὸ τέλος τῆς Δύσεως», καὶ κατὰ τὸν Ἅγιο Κλήμεντα, «ἐλθὼν».

Ἀσχέτως, ὅμως, τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου τῶν «κορυφαίων», ἡ σοβαρότερη γιὰ ἡμᾶς μαρτυρία τῆς μὴ μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου στὴν Ρώμη πρὶν τὸν Ἀπόστολο Παῦλο καὶ συνεπῶς τῆς μὴ ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπ' αὐτόν, ἐξάγεται ἀπὸ τὸν παραλληλισμὸ τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς, μὲ ὅσα ἀναφέρονται στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων³ περὶ τῆς πρώτης μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ρώμη.

Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ρώμης (πρὸς τοὺς ὁποίους γράφτηκε ἡ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή) προέρχονταν προφανῶς ἀπὸ ἐθνικούς ἀπὸ Συρία, Μακεδονία καὶ Ἑλλάδα, οἱ ὁποῖοι μαθήτευσαν προηγουμένως κοντὰ στὸν Ἀπόστολο Παῦλο, προφανῶς δὲ καὶ ἀπὸ κάποιους Ἰουδαίους, ἀπὸ τὴν πολυάριθμο τότε Ἰουδαϊκὴ κοινότητα στὴν Ρώμη. Χωρὶς νὰ ἀποτελοῦν αὐτοὶ ὁργανωμένη Ἐκκλησία, συνέρχονταν προφανῶς καὶ διδάσκονταν σὲ διαφόρους οἴκους, ὅπως στὴν οἰκία τοῦ Ἀκύλα καὶ τῆς Πρισκίλλης⁴.

Αὐτὰ συνάγονται ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα στὸ κεφ. Α' 6 καὶ 15, τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς (ὅπου ὁ Ἀπόστολος τονίζει ὅτι εἶναι «ἀπόστολος ἐθνῶν» καί... «εἶναι πρόθυμος νὰ εὐαγγελισθῇ καὶ τοῖς ἐν Ρώμῃ...»), καὶ ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα στὸ κεφ. ΙΑ' 13 τῆς ἰδίας ἐπιστολῆς «...ὁμῶν γάρ λέγω τοῖς ἔθνεσι...».

Γράφοντας, λοιπόν, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπὸ τὴν Κόρινθο, κατὰ τὸ 58 μ.Χ., πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Ρώμης τονίζει : «...ὥστε με ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρις Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, οὕτω δέ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι, οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, ἵνα μὴ ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ»⁵.

Καὶ προσθέτει: «...Διό καὶ ἐνεκοπήτομην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς... ἐπιποθίαν δέ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ὥς ἐάν πορεύομαι εἰς τὴν Σπανίαν ἐλεύσομαι πρὸς ὑμᾶς»⁶. Μήπως καὶ μόνον αὐτὰ δὲν εἶναι ἱκανὴ μαρτυρία ὅτι γράφοντας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Χριστιανούς τῆς Ρώμης, γνώριζε καλὰ ὅτι πρὶν ἀπ' αὐτόν «παρ' ἄλλου δὲν ὠνομάσθη εἰς αὐτοὺς Χριστός» καὶ ὅτι, «οὐδεὶς ἄλλος πρὸ αὐτοῦ θεμέλιον παρ' αὐτοῖς τέθεικε», γι' αὐτὸ καὶ φιλοτιμούμενος εἶχε ἐπιθυμία νὰ τοὺς ἐπισκεφθεῖ;

Δὲν εἶχε συνεπῶς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μεταβῇ στὴν Ρώμη πρὶν τὴν συγγραφὴ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, δηλ. πρὶν τὸ 58 μ.Χ. Μήπως, ὅμως, μετέβη κατὰ τὸ διετές περίπου χρονικὸ διάστημα, ποὺ μεσολάβησε ἀπὸ τὴν συγγραφὴ τῆς ἐπιστολῆς καὶ μέχρι τῆς πρώτης μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ρώμη; Γιὰ μᾶς καὶ μόνο αὐτὰ, ποὺ ἀναφέρονται στὶς Πράξεις⁷ περὶ τῆς πρώτης μεταβάσεως στὴν Ρώμη καὶ τῆς ἐκεῖ ἐπὶ διετία παραμονῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὸ ἀποκλείουν ἀπολύτως. Ἔχουν δὲ αὐτὰ ἐν συνόψει ὡς ἑξῆς:

Τὸν Ἀπόστολο Παῦλο καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ὑποδέχονται, «ἐξελθόντες μέχρις Ἀππίου φόρου...»⁸, οἱ Χριστιανοὶ ἀδελφοὶ τῆς Ρώμης, γνωστοί, προφανῶς, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, στὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο γεγονός καὶ αὐτός, ἀφοῦ τοὺς εἶδε, «ἔλαβε θάρσος». Ἀλλὰ, στοὺς ἀδελφούς αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει προδήλως «ἐπίσκοπος» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης

1. ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΡΩΜΗΣ, Ἐπιστολὴ πρὸς Κορινθίους Α', 5, PG 1, 217-220.

2. Ρωμ. 15, 23-24.

3. Πράξ. 28, 14-31.

4. Ρωμ. 16, 3-4.

5. Ρωμ. 15, 19-20.

6. Ρωμ. 15, 22-24.

7. Πράξ. 28, 14-31.

8. Πράξ. 28, 15.

ἢ πρεσβύτερος, ἀλλιῶς θὰ γίνονταν εἰδική μνεῖα αὐτοῦ, ὅπως ἔγινε γιὰ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου¹.

Λαμβάνοντας ἀκολουθῶς ἄδεια ὁ Ἀπόστολος Παῦλος νὰ μείνῃ «*ἐν ἰδίῳ μισθώματι*»², (ὅπου καὶ ἔμεινε ἐπὶ διετία), καλεῖ τρεῖς ἡμέρες, μετὰ τὴν ἄφιξή του στὴν Ρώμη, τοὺς «*ὄντας τῶν Ἰουδαίων...*»³ καὶ ὁμιλεῖ σ' αὐτοὺς περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «*...τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ, δι' ἣν τὴν ἅλυσιν περιεβάλλετο*»⁴. Αὐτοὶ ἀπαντῶντας ὅτι δὲν ἔλαβαν γράμματα γι' αὐτόν καὶ δηλώνοντας ὡς Ἰουδαῖοι –καὶ μάλιστα ὡς πρόκριτοι τῶν ἐν Ρώμῃ– ὅτι κανένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς τους Ἰουδαίους προηγουμένως δὲν ἀπήγγειλε ἢ ἐλάλησε κατὰ γι' αὐτόν πονηρό, ἀξιῶνουν νὰ ἀκούσουν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὰ τῆς διδασκαλίας του, τὴν ὁποία ἀποκαλοῦν αἵρεσι, γνωστοῦ ὄντος σ' αὐτοὺς, ὅτι «*πανταχοῦ ἀντιλέγεται*». Ἀφοῦ ὁρίσθηκε ἡ ἡμέρα, ἄρχισε τὴν διδασκαλία «*περίθων*» κάποιους ἀπ' αὐτοὺς..., ἐνῶ ἄλλοι «*ῥήπιστον*»⁵.

Ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ πείσθηκαν, προδήλως δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους προϋπάρχοντες ἀδελφούς Χριστιανούς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔγραψε τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή του, ἰδρύει τὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, τῆς ὁποίας ἐπίσκοπο χειροτονεῖ τὸν μαθητὴ του Λίνον. Πῶς, λοιπόν, ἦταν δυνατόν στὴν λεπτομερέστατη αὐτὴ περιγραφή τῆς πρώτης μεταβάσεως τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὴν Ρώμη καὶ τῆς ἐπὶ διετία ἐκεῖ παραμονῆς του, νὰ μὴ γίνῃ καὶ ἡ ἐλάχιστη νύξη περὶ τυχόν προηγουμένης ἐκεῖ μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ τῆς ὑπάρξεως στὴν Ρώμη ὁργανωμένης Ἐκκλησίας, ποὺ ἰδρύθηκε ἀπ' αὐτόν, ὅπως καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου της;

Πῶς δὲ καὶ οἱ «*ὄντες*», οἱ πρόκριτοι τῶν Ἰουδαίων στὴν Ρώμη, ἀποσιωποῦν τὴν ἐκεῖ προηγούμενη μετάβαση τοῦ «*ἀδελφοῦ*» καὶ «*διδασκάλου*» τῶν Ἰουδαίων Ἀποστόλου Πέτρου, ὅλως δ' ἀντιθέτως δηλώνοντας, ὅτι «*οὐδεὶς τῶν ἀδελφῶν παρεγένετο*» μέχρι τότε πρὸς αὐτοὺς, ἀξιῶνουν ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο νὰ ἀκούσουν τὰ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας; Ἐάν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μετέβαινε προηγουμένως στὴν Ρώμη καὶ δίδασκε καὶ ἵδρυε Ἐκκλησία, ἦταν δυνατόν νὰ μὴν το γνωρίζουν αὐτὸ οἱ «*ὄντες*» τῶν ἐκεῖ Ἰουδαίων; Καὶ ἦταν δυνατό νὰ μὴ γίνῃ καὶ νύξη καὶ περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐπισκόπου της στὶς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἀπ. Παύλου συζητήσεις;

Ἀλλὰ καὶ οἱ πρὸς Φιλιππησίους, πρὸς Κολοσσαεῖς καὶ πρὸς Τίτον ἐπιστολές τοῦ Ἀπ. Παύλου, οἱ ὁποῖες ἀναμφισβητήτως γράφτηκαν στὴν Ρώμη, κατὰ τὸ διετές διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του, στὶς ὁποῖες καμμία νύξη δὲν γίνεται γιὰ τὸν Ἀπόστολο Πέτρο, ἐνῶ, καὶ δὴ στὴν πρὸς Κολοσσαεῖς, γίνεται ὀνομαστικὴ μνεῖα τῶσων ἄλλων, ἀποτελοῦν ἀδιαφιλονίκητη μαρτυρία, ὅτι πρὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου δὲν μετέβη στὴν Ρώμη ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, οὔτε δὲ καὶ μετὰ ἀπ' αὐτόν καὶ καθ' ὅσον χρόνον αὐτὸς παρέμεινε ἐκεῖ. Ἀπὸ δὲ τῆς Β' πρὸς Τιμόθεον, γραφείσης, ὅπως προανεπτύξαμε, στὴν Ρώμη λίγο πρὶν τὸν θάνατο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (64-67 μ.Χ.), προσεπιβεβαιώνεται ὅτι δὲν μετέβη αὐτὸς στὴν Ρώμη.

Καὶ ἄλλα ὅμως ἐξακριβωμένα ἱστορικὰ γεγονότα, σὲ συνδυασμὸ πρὸς τίς μνησθεῖσες μαρτυρίες τῆς Γραφῆς, ἀποδεικνύουν ὡς τελείως ἀναληθεῖς τοὺς ἰσχυρισμούς τῶν θεολόγων τῆς παπικῆς κοινότητος ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἀφοῦ μετέβη στὴν Ρώμη τὸ 41 μ.Χ.!, παρέμεινε ἐκεῖ συνεχῶς! μέχρι τὸ 66 μ.Χ., ὅταν καὶ ἐπὶ Νέρωνος μαρτύρησε.

Ἔτσι, εἶναι βεβαιωμένο ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μεταστράφηκε τὸ 37 μ.Χ., «*μετὰ τρία δὲ ἔτη ἀνῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον καὶ ἐπέμεινε παρ' αὐτῷ ἡμέρας δέκα πέντε*»⁶. Ἡ πρώτη, λοιπόν, συνάντησις τῶν δύο Ἀποστόλων ἔγινε στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ 39 μ.Χ. Συνεχίζοντας ὁ Ἀπ. Παῦλος στὴν ἴδια ἐπιστολή⁷, βεβαιώνει, ὅτι ἀνέβηκε γιὰ δευτέρη φορὰ στὰ Ἱεροσόλυμα «*μετὰ δέκα τέσσαρα ἔτη*», μὲ τοὺς Ἀποστόλους Βαρνάβα καὶ Τίτο, κατὰ τὴν δευτέρη δὲ αὐτὴ μετάβασή του ἔγινε καὶ ἡ πρώτη στὰ Ἱεροσόλυμα Ἀποστολικὴ Σύνοδος γιὰ τὸν τρόπο τῆς εἰσδοχῆς στὴν Ἐκκλησία τῶν ἐξ ἐθνῶν προσερχομένων⁸.

Ὡστε καὶ μετὰ ἀπὸ δέκα τέσσαρα (14) ἔτη ἀπὸ τὸ 39 μ.Χ., δηλ. τὸ 53 μ.Χ., ὁ Ἀπ. Πέτρος βρίσκεται στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ λαμβάνει μέρος στὴν Α' Ἀποστολικὴ Σύνοδο, κατὰ τὸν ἴδιο δὲ προδήλως χρόνον δίνει στοὺς Ἀποστόλους Παῦλο καὶ Βαρνάβα –μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννη– «*δεξιὰς*

1. Πράξ. 28, 17 ἔξ.

2. Πράξ. 28, 30.

3. Πράξ. 28, 17.

4. Πράξ. 28, 20.

5. Πράξ. 28, 24.

6. Γαλ. 1, 18.

7. Γαλ. 2, 1.

8. Πράξ. 15, 5-30.

κοινωνίας» και ακολουθώντας ελέγχεται από τον Απόστολο Παύλο στην Αντιόχεια.

Τό 58, όπως προείπαμε, γράφεται από την Κόρινθο ή προς Ρωμαίους έπιστολή, στην οποία ο Άπ. Παύλος φέρεται καλώς να γνωρίζει ότι κανένας άλλος απόστολος δεν είχε μεταβή μέχρι τότε στην Ρώμη, και τό 60 μ.Χ. ανεβαίνει αυτός για τελευταία φορά στά Ίεροσόλυμα¹, όπου προφανώς δεν βρίσκεται ο Άπ. Πέτρος, διότι έπισκέπτεται μόνο τον Ίάκωβο, παρά τώ όποιώ «*παραγίνονται πάντες οί πρεσβύτεροι*». Άφοϋ συλλαμβάνεται στά Ίεροσόλυμα, μεταφέρεται στην Καισάρεια, όπου παραμένει δέσμιος επί διετία² και όπου προδήλως γράφει την προς Έφεσίους έπιστολή και από εκεί μετάγεται τό πρώτον στην Ρώμη, κατά τό 62 μ.Χ.

Όταν, λοιπόν, ληφθή ύπ' όψιν: α. ότι ο Απόστολος Πέτρος γράφοντας την Α' Καθολική έπιστολή του προς τούς στην διασπορά έξ Ίουδαίων χριστιανούς «*Πόντου, Γαλατίας κλπ.*» είχε γνώση της προς Έφεσίους έπιστολής του Άποστόλου Παύλου, ή όποια γράφτηκε περί τό 62 μ.Χ. β. ότι λίγο πριν την συγγραφή της έπιστολής αυτής –κατά την τελευταία μετάβαση του Άποστόλου Παύλου στά Ίεροσόλυμα– δεν βρισκόταν εκεί. και γ. ότι από την συγγραφή της προς Ρωμαίους έπιστολής (58 μ.Χ.) και ακολουθώς της προς Έφεσίους (60-62 μ.Χ.) μέχρι της πρώτης μέ συνοδεία μεταγωγής δεσμίου του Άποστόλου Παύλου στην Ρώμη, δεν είχε καθόλου μεταβή στην Ρώμη (όπως αυτό αποδεικνύεται από την στίς Πράξεις λεπτομερή περιγραφή της πρώτης εκεί μεταβάσεως του Άποστόλου Παύλου, την όποια προαναπτύξαμε), δεν καθίσταται άναμφισβήτητο ότι, άπουσιάζοντας ο Απόστολος Πέτρος από τά Ίεροσόλυμα, κατά την τελευταία εκεί μετάβαση του Άποστόλου Παύλου, βρισκόταν όντως κατά τον ίδιο χρόνο στην Βαβυλώνα της Αιγύπτου, όπου και έγραψε την Α' Καθολική έπιστολήν του, στην όποια καθόλου δεν ανέφερε την Ρώμη, άκριβώς διότι δεν είχε καθόλου μέχρι τότε μεταβή εκεί;

Άπό τον συνδυασμό, λοιπόν, όλων αυτών των μαρτυριών συνάγεται τό άμάχητο πλέον συμπέρασμα ότι πριν από τον Απόστολο Παύλο δεν μετέβη στην Ρώμη ο Απόστολος Πέτρος.

Άπό τον συνδυασμό, επίσης, των έπιστολών του Άποστόλου Παύλου προς Φιλιππησίους, Κολοσσαείς και Τίτο, οί όποιες άναντιρρήτως γράφτηκαν στην Ρώμη κατά τό πολυετές διάστημα της εκεί παραμονής του (και στίς όποιες καμμία νύξη δεν γίνεται για τον Απόστολο Πέτρο, παρόλο που γίνεται όνομαστική μνεία τόσων άλλων στην προς Κολοσσαείς) συνάγεται ώσαύτως τό άναμφισβήτητο συμπέρασμα ότι ούτε κατά τό διάστημα της παραμονής του Άποστόλου Παύλου στην Ρώμη μετέβη εκεί ο Απόστολος Πέτρος, έφ' όσον άλλωστε, όπως προείπαμε, κανένας πλέον δεν ύπήρχε προς αυτό λόγος, άφοϋ ή Έκκλησία της Ρώμης, πού ιδρύθηκε από τον Απόστολο Παύλο, άκμαζε, ήγέρθη δέ μετά από λίγο και ο μέγας επί Νέρωνος διωγμός. Τέλος, από την Β' προς Τιμόθεον έπιστολή του Άποστόλου Παύλου, ή όποια γράφτηκε στην Ρώμη λίγο πριν τον θάνατό του, προσεπιβεβαιώνεται, κατά τά προαναπτυχθέντα, ότι ποτέ δεν μετέβη ο Απόστολος Πέτρος στην Ρώμη.

Και αποδεικνύονται έτσι όλως άβάσιμοι και άναληθείς οί περί του έναντίου ισχυρισμοί των θεολόγων της παπικής κοινότητας, όπως και οί σχετικές πληροφορίες του Εύσεβίου, του Είρηναίου (Λουγδούνου), του Διονυσίου Κορίνθου και του πρεσβυτέρου Γαίου, τίς όποιες αυτοί επικαλούνται· διότι και οί πληροφορίες αυτές προδήλως στηρίχθηκαν σέ άπόκρυφα βιβλία και άναληθείς πηγές.

Γιά τίς πληροφορίες δέ αυτές από της ίδιας «...Μελέτης» του άγίου Νεκταρίου (σελ. 32-40) μεταφέρουμε τά εξής :

«Εΐδαμε ότι και μέχρι τό τέλος του 66 μ.Χ. ο Παύλος ήταν στην Ρώμη έλεύθερος και ζωντανός. Έπειδή δέ πουθενά δεν άναφέρεται ο Πέτρος, άρα ο Πέτρος δεν ήταν στην Ρώμη...

Άλλ' ο Πέτρος και μετά από αυτά δεν μετέβη στην Ρώμη, τούλάχιστον μέχρι τό 81^ο έτος, όπως αποδεικνύεται από τά ιστορούμενα από τον Εύσέβιο, ο όποίος άναιρεί τον έαυτό του.

Ό Εύσέβιος στό βιβλίο III κεφ. α' , β' , και στό βιβλίο IV α' και άλλοϋ λέει για τον Πέτρο ότι μετέβη στην Ρώμη και ότι χειροτόνησε εκεί τον Λίνον ως πρώτο έπίσκοπο Ρώμης, και στό βιβλίο II κε' , ότι θανατώθηκε επί Νέρωνος στην Ρώμη... Άλλά ο ίδιος στό III βιβλ., κεφ. ιγ' , λέει: «*Κατά τό δεύτερον έτος της βασιλείας Τίτου, Λίνος έπίσκοπος της Ρωμαϊκής Έκκλησίας δύο και δέκα ένιαυτοίς την λειτουργίαν κατασχών, Άνεγκλήτω ταύτην παραδέδωκεν*».

Άς δοϋμε ήδη σέ ποιο έτος άντιστοιχεί τό δεύτερο έτος της βασιλείας Τίτου, κατά τό όποιο παρέλαβε τό θρόνο ο Άνέγκλητος.

Ό Κλαύδιος βασίλευσε από τό 40 μέχρι τό 54. Ό Νέρων από τό 54 μέχρι τό 68. Ό

1. Πράξ. 21, 17.

2. Πράξ. 24, 27.

Ούεσπεσιανός από το 69 μέχρι το 79. Ο Τίτος από το 79 μέχρι το 81 και πλέον 1/3 του Έτους. Ώστε από το 81° έτος, αν αφαιρέσουμε τα 12 έτη της επισκοπής Λίνου, μένουν 81-12=69· ώστε κατά το 69-70 μ.Χ. χειροτονήθηκε ο Λίνος κατά την ακριβή χρονολογία και την μαρτυρία του Εύσεβιου.

Ήδη ρωτάμε· πώς χειροτονήθηκε από τον Πέτρο, ο οποίος μαρτύρησε κατά το 66, κατά τους Παπικούς; Πώς δέ στο τρίτο βιβλίο, κεφ. Δ', λέει τα αντιφατικά αυτά «*Λίνος δέ ού μέμνηται συνόντος επί Ρώμης αύτῶ (τῷ Παύλῳ) πρῶτος μετά Πέτρον τῆς Ρωμαίων Ἐκκλησίας τήν ἐπισκοπήν ἤδη πρότερον κληρωθεῖς δεδῆλωται*»; Πώς συμβιβάζεται «*τό πρότερον κληρωθεῖς μετά Πέτρον*», μέ την εἶδηση, την οποία μάς δίνει μέ τα έννέα μόνο κεφάλαια του αυτού βιβλίου του; Πώς αυτός, ο οποίος κληρώθηκε πριν από τον Πέτρο, χειροτονεῖται επίσκοπος Ρώμης κατά το 69 έτος;

Ώστε ὀρθῶς ὑποστηρίξαμε, ὅτι τό «μετά Πέτρον» ἦταν «μετά Παῦλον». Ἡ πληροφορία αὐτή τῆς χειροτονίας τοῦ Λίνου κατά τό 69-70 μ.Χ. βεβαιώνει τήν δεύτερη στήν Ρώμῃ ἐπιδημία τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἴσως μετά τήν μετάβασή του στην Ἰσπανία· προσέτι τόν μαρτυρεῖ ἀκόμη ζωντανό· τά δέ περί μαρτυρίου του μετά τοῦ Ἀπ. Πέτρου κατά τό 66° ἐπὶ Νέρωνος, ἐλέγχονται ὡς ἀνακριβῆ. Ὅτι ὁ Παῦλος ἦταν καί ὄχι ὁ Πέτρος, μαρτυρεῖται καί ἀπό τίς διαταγές τῶν Ἀποστόλων, Βιβλίο Ξ' κεφ. ΜΕ', στίς ὁποῖες μόνο περί τοῦ Ἀπ. Παύλου γίνεται λόγος, περί δέ τοῦ Ἀπ. Πέτρου κανένας.

Ὁ Ἀνέγκλητος, κατά τόν Εὐσέβιο, ἐπισκόπευσε 12 ἔτη¹. «*Δωδεκάτῳ δέ ἔτει τῆς αὐτῆς ἡγεμονίας (Δομιτιανοῦ) τῆς Ρωμαίων Ἐκκλησίας· Ἀνέγκλητον ἔτεσιν ἐπισκοπεύσαντα δέκα δύο διαδέχεται Κλήμης*».

Κατά τήν ἀκριβή χρονολογία ὁ Τίτος πέθανε, ὅπως εἶδαμε, τό 81 μ.Χ. καί παρέλαβε τήν ἡγεμονία Δομιτιανός... ὥστε ἂν προσθέσουμε 12 στά 81 ἔχουμε 93, τό έτος κατά τό ὁποῖο χειροτονήθηκε ὁ Κλήμης τρίτος διάδοχος τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου, καί ὁμως στοὺς Παπικούς φέρεται, ὅτι καί αὐτός ἀπό τόν Πέτρο χειροτονήθηκε!!!

Στόν Εὐσέβιο φέρεται τό ἐξῆς ἀπόσπασμα τοῦ Εἰρηναίου: «*Θεμελιώσαντες οὖν καί οἰκοδομήσαντες οἱ μακάριοι ἀπόστολοι τήν Ἐκκλησίαν, Λίνῳ τήν τῆς ἐπισκοπῆς λειτουργίαν ἐνεχείρισαν*»². Ἐπίσης, στό κεφ. Η' τοῦ ἰδίου Βιβλίου φέρεται ἄλλο ἀπόσπασμα τοῦ Εἰρηναίου, τό ἐξῆς: «*Ὁ μὲν δὴ Ματθαῖος ἐν τοῖς Ἑβραίοις τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν καί γραφῇ ἐξήνεγκεν Εὐαγγέλιον, τοῦ Πέτρου καί τοῦ Παύλου ἐν Ρώμῃ εὐαγγελιζομένων καί θεμελιούντων τήν Ἐκκλησίαν. Μετά δέ τήν τούτων ἔξοδον Μᾶρκος, ὁ μαθητής καί ἐρμηνευτής Πέτρου, καί αὐτός τά ὑπὸ τοῦ Πέτρου κηρυσσόμενα ἐγγράφως ἡμῖν παρέδωκε*».

Σύμφωνα μέ τά δύο αὐτά ἀποσπάσματα ἀπό τήν ἱστορία τοῦ Εἰρηναίου, μαθαίνουμε ἐπτά πράγματα: i. «Ὅτι ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος συνθεμελίωσαν καί οἰκοδόμησαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης»· ii. ὅτι ἀμφότεροι ἐνεχείρισαν τήν λειτουργίαν τῆς ἐπισκοπῆς Ρώμης στόν Λίνο· iii. ὅτι ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος στήν Ἑβραϊκή διάλεκτο συνέγραψε τό Εὐαγγέλιό του· iv. ὅτι ἔγραφε, καθ' ὅσο χρόνο ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος εὐαγγελίζονταν καί οἰκοδομοῦσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης· v. ὅτι ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος εἶχαν σύγχρονον τήν ἔξοδο· vi. ὅτι ὁ Μᾶρκος ἔγινε ἐρμηνευτής τοῦ Πέτρου στήν Ρώμῃ καί vii. ὅτι ὁ Μᾶρκος συνέγραψε μετά τήν ἔξοδο τῶν Ἀποστόλων τό κατ' αὐτόν Ι. Εὐαγγέλιον.

Ἄς δοῦμε, ἂν αὐτά ἔχουν ἔτσι.

Πρῶτον, ὁ Εἰρηναῖος λέει, ὅτι ὁ Πέτρος καί Παῦλος συνθεμελίωσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης· ὁ Εἰρηναῖος ἤκμασε κατά τόν δεύτερο αἰῶνα (140-202 μ.Χ.). Τήν πληροφορία του αὐτή τήν ἔλαβε στήν Ρώμῃ, ἐπειδή πίστεψε σάν ἀληθινή ἱστορία τόν μῦθο γιά τόν Σίμωνα τόν Μάγο, διότι γράφει, ὅτι ὄντως στήν Ρώμῃ, πρὸς τιμὴν τοῦ Σίμωνος Μάγου, ἀνεγέρθηκε ἀνδριάντας γιά τήν μαγική του τέχνη... Ἡ παραδοχή τοῦ μῦθου ὡς ἱστορικῆς ἀλήθειας, ἐξηγεῖ τήν παραδοχή τῆς μεταβάσεως τοῦ Πέτρου στήν Ρώμῃ ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος, διότι στόν μῦθο αὐτόν ἱστορεῖται ὅλη ἡ ἐνέργεια τοῦ Πέτρου καί Παύλου κατά τοῦ Σίμωνος μάγου καί ἡ μετάβαση τοῦ Πέτρου στήν Ρώμῃ.

Πρὶν τόν Εἰρηναῖο, ὁ Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος καί μάρτυς, πού ἤκμασε κατά τό ἡμισυ τοῦ δευτέρου αἰῶνα, πίστεψε τόν μῦθο, ἀφοῦ πείσθηκε στίς διαβεβαιώσεις τῶν χριστιανῶν στήν Ρώμῃ. Να, οἱ λόγοι τοῦ Ἰουστίνου. «*Σίμωνα μὲν τινα Σαμαρέα τόν ἀπὸ κώμης λεγομένης Τιττῶν, ὃς ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος διὰ τῆς τῶν ἐνεργούντων δαιμόνων τέχνης δυνάμεις ποιήσας μαγικάς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Βασιλίδι Ρώμῃ Θεός ὠνομάσθη καί ἀνδριάντι παρ' ἡμῶν ὡς*

1. ΕΥΣΕΒΙΟΣ, Βιβλίο ΙΙΙ, ιε'.

2. ΕΥΣΕΒΙΟΣ, Βιβλίο V στ'.

Θεός τετίμηται· ὃς ἀνδριάς ἀνεγίγγεται ἐν τῷ ποταμῷ Τίβερι μεταξύ δύο γεφυρῶν ἔχων ἐπιγραφὴν Ῥωμαϊκὴν ταύτην «*Simoni deo sancto*».

Σύμφωνα μὲ τὰ Ψευδοκλημένεια, ὁ Σίμων ὁ Μάγος προεῖπε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τιμηθῇ στὴν Ῥώμῃ ὡς Θεός, καὶ γιὰ χάρη του ἐπρόκειτο νὰ στηθῇ ἀνδριάντας σ' αὐτήν. Τὰ Ψευδοκλημένεια, παρόλο πὺ φάνηκαν κατὰ τὴν ἐποχὴ αὕτη, ὁ μῦθος ὅμως τοῦ Σίμωνος Μάγου καὶ τῶν διωγμῶν του ἀπὸ τὸν Πέτρο εἶναι πολὺ προγενέστερος, φάνηκε ἀπὸ τὶς ἀρχεὲς τοῦ δευτέρου αἰῶνα.

Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τὸ ἀπολεσθὲν κήρυγμα τοῦ Πέτρου εἶναι ἔργα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ἀρχὴν σ' αὐτὸν τὸν πρῶτο αἰῶνα, ἐγιναν δὲ ἀπὸ τοὺς ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀποσπάρσθηκαν ἀπὸ τὴν νομικὴ λατρεία, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦσαν τὸν Παῦλο γιὰ τὶς ἐναντίον τῆς νομικῆς λατρείας διδασκαλίες του, οἱ ὁποῖοι ἐξαιτίας τῆς προσήλωσής τους στὴν Ἰουδαϊκὴ λατρεία ἀποτέλεσαν τὶς αἱρέσεις τῶν Ἑβριωναίων καὶ Ἑσσαιῶν· ὥστε καμμία ἀμφιβολία δὲν ὑπολείπεται γιὰ τὴν πηγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀντλήσαν ἀμφότεροι, ὁ Ἰουστίνος καὶ ὁ Εἰρηναῖος· ἄρα ἡ πληροφορία τοῦ Εἰρηναίου γιὰ τὴν θεμελίωση καὶ οἰκοδόμησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ῥώμης ἀπὸ τὸν Πέτρο καὶ τὸν Παῦλο στερεῖται ἱστορικοῦ κύρους.

Ἄς ἐξετάσουμε τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια καὶ τῆς δευτέρας εἰδησης.

Στὴν δευτέρη εἰδηση λέγεται, ὅτι ἀμφότεροι οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος ἐνεχείρισαν τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπισκοπῆς Ῥώμης στὸν Λίνο (ἐνῶ στὸ Βιβλ. ΙΙΙ δ', λέει ἀπὸ τὸν Πέτρο μόνο κατεστάθη ὁ Λίνος ἐπίσκοπος).

Ἡ εἰδηση αὕτη μπορεῖ νὰ διακριθῇ σὲ δύο μέρη· σὲ πόρισμα ἐσφαλμένο, πὺ ἐξάχθηκε ἀπὸ ἐσφαλμένη παράδοση, καὶ σὲ ἱστορικὴ ἀλήθεια. Τὸ πόρισμα ἐξάχθηκε ἀπὸ τὴν ψευδὴ παράδοση τοῦ μύθου· ἡ δὲ ἐγχείρισις τῆς ἐπισκοπῆς στὸν Λίνο ἀπὸ τὸν Παῦλο εἶναι ἱστορικὴ ἀλήθεια.

Ἡ τρίτη εἰδηση, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος συνέγραψε στὴν Ἑβραϊκὴ διάλεκτο, κατὰ τόσο μᾶς εἶναι χρησίμη, ὅσο συνδέεται μὲ τὴν τέταρτη εἰδηση. Σ' αὕτη λέει, ὅτι ἔγραψε ὁ Ματθαῖος, καθ' ὅσο χρόνον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος εὐαγγελίζονταν καὶ οἰκοδομοῦσαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ῥώμης.

Εἶδαμε ἤδη, ὅτι ὁ Εἰρηναῖος καλῇ τῇ πίστει δέχεται τὸν μῦθο τοῦ Σίμωνος Μάγου ὡς ἱστορικὴ ἀλήθεια· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ὁμόχρονη συνεργασία τοῦ Πέτρου μὲ τὸν Παῦλο στὴν Ῥώμῃ, τὸ ὁποῖο ἤδη ἀποδείξαμε ὅτι εἶναι ἐστερημένο κύρους ἱστορικοῦ. Ἀλλὰ, καὶ τὸ σύγχρονον τῆς συγγραφῆς τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου ἀπὸ ποῦ εἶναι φανερό; Πῶς εἶναι σύγχρονα δύο πράγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἓνα δὲν εἶχε χρόνον;

Τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εἰρηναίου ἐλέγχει ὡς ἀνακριβὴ αὐτὸ τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖο μαρτυρεῖ, ὅτι γράφτηκε κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου, ὅπως δηλώνεται ἀπὸ τὸ 24 κεφ., στίχ. 15, δηλ. τὸ 67 μ.Χ., γι' αὐτὸ μετὰ τὸ μαρτύριον τῶν Ἀποστόλων (Πέτρου καὶ Παύλου). Αὐτὸ μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ εἰδηση τοῦ Εἰρηναίου εἶναι ἀνακριβής, διότι ὁ κριτικὸς ἔλεγχος ἀποδεικνύει αὕτην τοιαύτην, καὶ ὅτι δὲν μπορούμε νὰ στηριχθοῦμε ἐπὶ τῆς μαρτυρίας αὕτης τοῦ Εἰρηναίου, ὁ ὁποῖος καλῇ τῇ πίστει τὴν παρέλαβε.

Ἡ δὲ πέμπτη εἰδηση, ὅτι ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος σύγχρονον εἶχαν τὴν ἔξοδο (στὴν Ῥώμῃ), ἀπὸ πούθενά ἄλλοῦ δὲν μαρτυρεῖται παρὰ ἀπὸ ἀπόκρυφες πηγές, πὺ στεροῦνται κύρους· διότι καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Διονυσίου Κορίνθου, πὺ ἤκμασε κατὰ τὸ 170 σ.ἔ., ὁ ὁποῖος γράφοντας πρὸς τὸν ἐπίσκοπο Ῥώμης, «ὅτι τὴν ὑπὸ Πέτρου καὶ Παύλου φυτεῖαν γεννηθεῖσαν Ῥωμαίων τε καὶ Κορινθίων συνεκράσατε· καὶ γὰρ ἄμφω καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν Κόρινθον φυτεύσαντες ἡμᾶς ὁμοίως ἐδίδασκαν, ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ὁμόσε διδάξαντες ἐμαρτύρησαν κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν» στερεῖται κύρους· διότι ἀντλήθηκε ἀπὸ τὶς ἴδιες πηγές. Ἐάν αὕτη ἡ εἰδηση ἔχη κάποια ἀλήθεια, αὕτη βρίσκεται στὴν πληροφορία, ὅτι ὁ Πέτρος ὅπως καὶ ὁ Παῦλος, κήρυξαν στὴν Κόρινθο, τὸ ὁποῖο μαρτυρεῖται καὶ ἀπὸ τὴν πρὸς Κορινθίους Α' ἐπιστολὴν τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος ἐλέγχει τοὺς Κορινθίους γιὰ τὶς ἔριδες μεταξὺ τους, ὅτι καθένας ἔλεγε «ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ»¹. Γιὰ τὸ κήρυγμα, ὅμως, τοῦ Πέτρου στὴν Ῥώμῃ τίποτα δὲν προσθῆται· ἀλλ' ἐάν οἱ θεολόγοι τῆς Ῥώμης φρονοῦν τὰ ἀντίθετα, τότε ἄς ἀποδώσουν τὰ πρωτεῖα καὶ τὰ πρεσβεῖα στὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κορίνθου· διότι θὰ εἶναι ἄπορο ἢ μὲν πρεσβυτέρη νὰ στερῇται, ἢ δὲ νεωτέρη νὰ κατακαυχᾶται.

Ἐπίσης καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ πρεσβυτέρου Γαῖου, πὺ ἤκμασε κατὰ τὸ σ.ἔ. 200², καὶ

1. Α' Κορ. 1, 12.

2. ΕΥΣΕΒΙΟΣ, β' 25.

έγραψε προς τόν Πρόκλον για τὰ τρόπαια, δηλ. τούς τάφους τῶν ἀποστόλων στήν Ρώμη, ἡ ὁποία ἔρχεται μετά τήν μαρτυρία τοῦ Εἰρηναίου καί τοῦ Ἰουστίνου, χωρίς νά ἱστορεῖ γιά τὰ τρόπαια, καί μετά τήν συγγραφή τῶν Ψευδοκλημεντείων, πού συντάχθηκαν πρὸς ὑποστήριξη τῶν φιλοδόξων ἀρχῶν τῶν παπῶν, δέν μπορεῖ νά ἔχη κύρος· διότι αὐτοί, πού ἔγραψαν τὰ Ψευδοκλημένεια, θα μπορούσαν νά ἱδρύσουν καί τρόπαια τῶν Ἀποστόλων· ἄλλωστε ὑπῆρχαν τὰ τρόπαια τοῦ Παύλου (οἱ ἀλυσίδες), τὰ ὁποῖα μπορούσαν νά ἀποδοθοῦν καί στοὺς δύο Ἀποστόλους· ὥστε τίποτα δέν προσθέτει ἡ μαρτυρία τοῦ Γαῖου μέ τήν ἐπίδειξη τῶν τροπαίων τῶν Ἀποστόλων.

Λέγοντας ὁ Γάιος γιά τὰ τρόπαια αὐτῶν πού ἱδρυσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, ἀπό ποῦ γίνεται φανερό ὅτι ἐννοεῖ τὸ Πέτρο; Αὐτό εἶναι, πού ἀποκαλεῖται στή λογική *petitio principii*. Ἀνάγκη νά ἦταν ἤδη ἀποδεδειγμένο, ὅτι ἀπὸ τούς θεμελιωτές τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ὑπῆρξε καί ὁ Πέτρος, γιά νά παραδεχθοῦμε, ὅτι ὁ Γάιος μνημονεύει τήν ὑπαρξη τροπαιοῦ στήν Ρώμη, δηλ. τάφου τοῦ Πέτρου.

Ποιούς, λοιπόν, ἐννοεῖ θεμελιωτές τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης; Τὸν Παῦλο καί τούς μαθητές του. Διότι ἀπόστολοι δέν καλοῦνταν μόνο οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καί οἱ συνεργάτες καί οἱ μαθητές τους. Ἔτσι ὁ Λουκάς καλεῖ τὸν Βαρνάβα ἀπόστολο· ὁ Παῦλος καλεῖ πολλάκις ἀποστόλους τὸν Τίτο, τὸν Τιμόθεο, τὸν Σίλαν· ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς καλεῖ ἀπόστολο Κλήμεντα τὸν Ρώμης, σύγχρονο τοῦ Γαῖου.

Ἀλλὰ, τὸ σπουδαῖο ἐπιχείρημα κατὰ τῆς γνώμης τῶν ἀντιφρονούντων εἶναι τὰ λεγόμενα ἀπὸ τὸν Γάιο γιά τὰ τρόπαια τῶν ἀποστόλων στήν Ρώμη, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νά εἶναι ἀληθῆ, διότι ἀντικρυς ἀντιμάχονται πρὸς τὰ πράγματα.

Ὁ Γάιος μνημονεύει «τρόπαια ἀποστόλων», τὰ ὁποῖα μπορεῖ ὁ καθένας νά δῇ στὸ Βατικανό ἢ στήν Ὡστία ὁδὸ, δηλ. σὲ τόπους περιφανεῖς. Ἀλλὰ ἦταν αὐτὸ δυνατόν, καθ' ὅσον χρόνο οἱ Χριστιανοί, γιά νά σωθοῦν, ἔπρεπε νά εἶναι κρυμμένοι;

Ἐάν ὑπῆρχαν τῷ ὄντι οἱ τάφοι, ὅπως μνημονεύει ὁ Γάιος, θὰ κατασκευάσθηκαν τὸν δεύτερο αἰῶνα, δηλ. ἐπὶ Τραϊνοῦ ἢ ἐπὶ Ἀδριανοῦ, διότι μόνο τότε οἱ Χριστιανοί ἀπῆλυσαν κάποιας ἐλευθερίας. Ἀλλὰ τότε γιατί ὁ Παῦλος ὁ Σαμοσατεύς, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, πού ἔγραψε περὶ τὸ 260, δέν ἀναφέρει τίποτε περὶ τοῦ πράγματος; Διὰ τὸ Ἀμμώνιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, πού συνέγραψε τὴν ἐρμηνεία τῶν Εὐαγγελίων περὶ τὸ 250, δέν μνημονεύει τίποτα; Διὰ τὸ Μινούκιος (213) ὁ Φῆλιξ στὸν περὶ θρησκείας διάλογό του δέν ἔγραψε τίποτα;

Ὁμοίως, ὁ Λουκιανός, ὁ πρεσβύτερος στήν Ἀντιόχεια, καί Διονύσιος, ὁ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν περὶ τὸ 240, δέν μνημονεύουν τίποτα;

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ὠριγένους γιά τὸν θάνατο τοῦ Παύλου στήν Ρώμη ἐπὶ Νέρωνος ἀναιρεῖται ἀπὸ τὸν Κλήμεντα Ρώμης, πού ἱστορεῖ, ὅτι ὁ Παῦλος *«ἐπὶ τὸ τέρμα τῆς Δύσεως ἐλθὼν καὶ μαρτυρήσας ἐπὶ τῶν ἡγουμένων ἀπηλλάγη»*, τὸ ὁποῖο καί ὡς ἀόριστο ἐάν νοηθεῖ καί μὴ ἀκριβῶς δηλώνοντας ὡς τόπο μαρτυρίου τὴν Ἰσπανία, δέν ἐννοεῖ ὅμως καί τὴν Ρώμην γιά τὴν ἀοριστία.

Οὔτε ἡ μαρτυρία τοῦ Εὐσεβίου, πού ἱστορεῖ, σύμφωνα μέ ὅσα ἀναπτύχθηκαν προηγουμένως, τὸν θάνατο τῶν δύο Ἀποστόλων στήν Ρώμη, ἔχει κάποιο κύρος, διότι καί αὐτός, ὅπως προλέχθηκε, σὲ πολλά ἀντιφάσκει καί τίς εἰδήσεις ἀντλήσει ἀπὸ θολωμένες πηγές. Ἀπόδειξη, ὅτι ἀναφέρει ὡς ἱστορικὴ ἀλήθεια τὸν μῦθο τοῦ Σίμωνος Μάγου, ἐνῶ ἀναφέρει καί τὴν εἴδηση γιά τὸν θάνατο τῶν δύο Ἀποστόλων, καί ἀβασανίστως δέχεται κάθε παράδοση ἢ εἴδηση ὡς ἱστορικὴ ἀλήθεια...

Ἡ ἕκτη εἴδηση, ὅτι ὁ Μάρκος ἔγινε ὁ ἐρμηνευτὴς τοῦ Πέτρου στήν Ρώμη, ἀναιρεῖται ἀπὸ αὐτές τίς ἁγίες Γραφές. Ὁ Μάρκος ἦταν δυνατόν νά ὑπῆρξε ἐρμηνευτὴς τοῦ Πέτρου, ἀλλ' ὄχι στήν Ρώμη· πολὺ πιθανόν στήν Αἴγυπτο, διότι στήν Αἴγυπτο μιλοῦνταν ἡ Κοπτική, ἡ Ἑλληνικὴ καί ἡ Λατινικὴ γλῶσσα.

Στὴν Ρώμη δέν ἦταν δυνατόν, α) διότι ὁ Πέτρος δέν μετέβη στήν Ρώμη, καί β) διότι, ὅπως εἶδαμε, ὁ Μάρκος μέχρι μὲν τὸ 62 πρὸς 63 ἦταν στήν Αἴγυπτο μέ τὸν Πέτρο, ἀπὸ δὲ τὸν χρόνο αὐτὸ ἀναφέρεται στὶς ἐπιστολές τοῦ Παύλου, ὅπως εἶδαμε, ὡς συνεργός του, στὶς ὁποῖες καμία μνεῖα δέν γίνεται τοῦ ὀνόματος τοῦ Πέτρου· ὥστε καί αὐτὴ ἡ εἴδηση τοῦ Εἰρηναίου στερεῖται τοῦ κύρους, τοῦ ἀπὸ τίς μαρτυρίες τῶν Γραφῶν, καί, ἐπειδὴ ἀθετεῖται ἀπ' αὐτές, πίπτει. Ἡ εἴδηση αὐτὴ ἕνα φαίνεται ὅτι ἐνέχει τὸ ἀληθινὸ· ὅτι ὁ Μάρκος ἔγινε ἐρμηνευτὴς τοῦ Πέτρου. Ἐπειδὴ δὲ δέν ἔγινε στήν Ρώμη, εἶναι πιθανόν ὅτι ἔγινε στήν Αἴγυπτο, καί τότε ὑποστηρίζεται ἡ γνώμη μας γιά τὸν τόπο τῆς συγγραφῆς τῆς Α' Καθολικῆς ἐπιστολῆς.

Ἡ δὲ ἔβδομη εἴδηση, ὅτι μετὰ τὴν ἔξοδο τῶν Ἀποστόλων ὁ Μάρκος μετέδωσε τὸ κατ'

αυτόν Εὐαγγέλιο γραπτῶς, καθόλου δὲν ὑποστηρίζει τὴν εἰδῆση καὶ ὅτι ἔγραψε στὴν Ρώμη καὶ ὅτι μάλιστα «ἐκύρωσε τὴν γραφὴν ὁ Ἀπ. Πέτρος», ὅπως ἱστορεῖ ὁ Εὐσέβιος στὸ βιβλίο II κεφ. ιε', ἀλλὰ καὶ αὐτὰ στεροῦνται κύρους, διότι ἡ κριτικὴ ἔρευνα ἐξελέγχει αὐτὰ ὡς ἀνακριβῆ καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀντιμαχόμενα· Ἰδοὺ δὲ ἡ ἀπόδειξη:

Τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο μεταφράσθηκε στὴν Ἑλληνικὴ, ἀπὸ δὲ τῆς σύγκρισης τῶν τριῶν Εὐαγγελίων, δηλ. τῆς μετάφρασης τοῦ κατὰ Ματθαῖον, τοῦ κατὰ Λουκᾶν καὶ τοῦ κατὰ Μᾶρκον, ἀποδεικνύεται, ὅτι καὶ ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Μᾶρκος γράφοντας εἶχαν αὐτὴν τὴν μετάφραση ὑπ' ὅψιν· διότι 42 περικοπές τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Λουκᾶ εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιες πρὸς αὐτές τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου· ἐπομένως ὁ Μᾶρκος ἔγραψε πολὺ πιὸ ὕστερα.

Πολὺ πιθανόν, καὶ ἴσως βέβαιο εἶναι, ὅτι ἔγραψε στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου ὡς ἐρμηνευτὴς τοῦ Πέτρου ἐχρημάτισε καὶ παρέδωσε αὐτὰ, πού κήρυττε, ἐγγράφως σ' αὐτοὺς πού πίστεψαν· ὥστε ἡ μαρτυρία τοῦ Εἰρηναίου, τόσα τρωτὰ ἔχοντας, δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς θεμέλιο γιὰ νὰ οἰκοδομηθῇ τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα. Τὸ ἴδιο κύρος ἔχουν ὅλες οἱ μαρτυρίες, πού προμνημονεύθηκαν.

Ὡστε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος πουθενά δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι μετέβη στὴν Ρώμη, ἢ ὅτι κήρυξε στὴν Ρώμη, ἢ ὅτι πέθανε στὴν Ρώμη. Μάλιστα ὅλα τὰ ἀντίθετα μαρτυροῦνται ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Γραφή καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία.

Ἀπὸ τὴν λεπτομερὴ καὶ ἀναλυτικὴ αὐτὴ κριτικὴ τῶν πληροφοριῶν τοῦ Εἰρηναίου (Λουγδούνου), τοῦ Διονυσίου Κορίνθου, τοῦ πρεσβυτέρου Γαΐου, τοῦ Ὠριγένης καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ Εὐσεβίου γιὰ τὴν μετάβαση καὶ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου στὴν Ρώμη καὶ τῆς ἰδρύσεως ἀπ' αὐτόν, σὲ συνεργασία μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἀποδεικνύεται, φρονοῦμε, πλήρως ὅτι ὄντως οἱ πληροφορίες αὐτές στηρίχθηκαν σὲ ἀναληθεῖς παραδόσεις καὶ πηγές, προδήλως ἄλλωστε ἀντικείμενες πρὸς τίς σαφεῖς ἀντίθετες μαρτυρίες τῆς Γραφῆς καὶ τῆς Ἱστορίας.

Τὶς ἀναληθεῖς αὐτές πηγές καὶ παραδόσεις πολὺ ἐγκαίρως, προφανῶς, ὅπως συνάγεται ἀπὸ τὰ «Ψευδοκλημέντεια» (μὲ τὰ ὁποῖα καὶ στὴ συνέχεια θὰ ἀσχοληθοῦμε), ἐπινόησε καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ Β' αἰῶνα ἔθεσε σὲ κυκλοφορίαν ὁ Παπισμός, ἀπὸ τότε διανοηθεῖς νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸ κοσμικὸ «imperium» καὶ τὸ «Pontifex maximus» τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων μὲ τὰ πνευματικὰ ἀντίστοιχα ὡς δῆθεν χριστιανικά.

Καὶ ἦταν ὅλως φυσικόν, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ἐν γένει πνευματικῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῶν δυσχερειῶν τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν μεγάλων καὶ ἀπομακρυσμένων πόλεων καὶ τῆς ἐλλείψεως μέσων ἐλέγχου τῆς γνησιότητος τῶν συγγραμμάτων, πού κυκλοφοροῦσαν τότε σὲ περγαμινές, νὰ μὴν εἶναι δυνατὸς ὁ προσήκων ἄμεσος ἔλεγχος τῶν σχετικῶν παραδόσεων καὶ πηγῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν, παρ' ὅλ' αὐτὰ, γινόταν δεκτὸ ὅτι μετὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ἢ καὶ πρὶν ἀπ' αὐτόν ἀκόμη μετέβη καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στὴν Ρώμη (παρόλο πού ἡ δευτέρη ἐκδοχὴ ἀποκλείεται, σύμφωνα μὲ τὰ προεκτεθέντα) καὶ ὅτι μαζὶ μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ἢ καὶ πρὶ ἀπ' αὐτόν, ἵδρυσε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, καὶ πάλι ὁ Παπισμός κανένα ἐπιχείρημα δὲν θὰ μπορούσε νὰ πορισθῇ γιὰ τὴν δικαιολόγησιν καὶ θεμελίωσιν τοῦ «πρωτείου» του ἐπὶ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, διότι, ὅπως προαπεδείξαμε, κανένα τέτοιο «πρωτεῖο» δὲν εἶχε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Καὶ ἡ ἐνδεχομένη ὅθεν ἀπ' αὐτόν ἵδρυσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἀλλὰ καὶ ὁ τυχόν θάνατός του στὴν Ρώμη, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μεταδώσουν στὸν ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης κάποια ἰδιαιτέρη ἐξουσία ἢ δικαιοδοσία ἐπὶ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας. Πολὺ ὀρθῶς δὲ καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ὁ ἀοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας Λέων τονίζει τὰ ἑξῆς:

«Εἰ ἡ Ρώμη, ὅτι ἐδέξατο τὸν κορυφαῖον ἐπίσκοπον, πρώτη, ἢ Ἀντιόχεια μᾶλλον ἔχει τὸ πρωτεῖον· καὶ γὰρ πρὸ τῆς Ρώμης ὁ Ἀπ. Πέτρος ἐπεσκόπησεν ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἔτι, εἰ διὰ τὸν κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων ἡ Ρώμη... τὸν μαρτυρικόν... τελειώσαντα δρόμον, πολλῶν δικαιότερον τὰ Ἱεροσόλυμα τῆς Ρώμης πρωτεύειν.

Ἔτι εἰ ἀπὸ τῆς προσώπων ποιότητος τὸ πρωτεῖον τοῖς θρόνοις περίεστι, πῶς οὐ λαμπρῶς κατὰ πάντων τὰ Ἱεροσόλυμα τὸ κράτος ἔξει; Αὐτὸς γάρ ὁ καὶ Πέτρου καὶ ἡμῶν ἀπάντων κοινὸς πλάστης καὶ δεσπότης, ὁ πρῶτος καὶ Μέγας Ἀρχιερεὺς, ἡ πηγὴ πάσης ζωῆς καὶ Ἀρχιερατικῆς τάξεως, ἐν αὐτοῖς... καὶ τὴν διατριβὴν ἔσχε καὶ ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ Κόσμου σωτηρίας ἐκὼν ἱεράτευσε. Ἔτι, εἰ διὰ τὸν κορυφαῖον ἡ Ρώμη ζητεῖ τὸ πρωτεῖον, δι' Ἀνδρέαν τὸν πρωτόκλητον καὶ γενέσει πρότερον ἀδελφόν, τὸ Βυζάντιον πρῶτον...»¹.

1. Ἡμέτερο βιβλίο, *Αἱ αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ*, Ἀθήναι 2009, καὶ Ἡμέτερο Ἀνακοινωθέν τῆς 19-

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἡ πρόσφατη παρουσίαση ἀπὸ ἐσᾶς τῶν δῆθεν Ἀγίων Λειψάνων τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἀγνώστων ἐπὶ δύο χιλιετίες, παρουσιάζει ἐκτύπως τὴν τραγικότητα τοῦ θρησκευτικοῦ σας συστήματος!

15. Τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀλιέως

Τὸ ὅτι δὲν ἔχετε καμμία διάθεση, Ἐκλαμπρότατε, νὰ ἀποβάλετε τὸ παπικὸ «πρωτεῖο ἐξουσίας», φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν «ἐνθρόνισή» σας, σᾶς δόθηκε τὸ «δακτυλίδι τοῦ ἀλιέως, τοῦ ψαῤᾶ», τὸ ὁποῖο φορᾶτε, ὡς δῆθεν διάδοχος τοῦ δῆθεν «πρίγκιπος» τοῦ κολεγίου τῶν Ἀποστόλων, Ἀποστόλου Πέτρου. Τὸ δακτυλίδι τοῦ «πάπα» εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ κυριότερα σύμβολα τῆς παπικῆς ἰσχύος. Ὀνομάζεται «δακτυλίδι τοῦ ψαῤᾶ», εἶναι ὅμως ἓνα χρυσὸ δακτυλίδι βάρους... 35 γραμμαρίων. Ἀπεικονίζει τὸν Ἅγιο Πέτρο νὰ σηκώνει τὰ δίχτυά του ἀπὸ τὰ νερά, ἐνῶ γύρω του εἶναι γραμμένο τὸ ὄνομα τοῦ «πάπα». Ὁ κάθε «πάπας» θεωρεῖται διάδοχός του Ἁγίου Πέτρου, πού ἦταν ψαῤᾶς. Ἔτσι, προκύπτει ἡ ὀνομασία τοῦ δακτυλιδιοῦ¹.

16. Οἱ παπικῆς προελεύσεως θρονικὲς ἐορτές

Δεῖγμα τῆς ἀδιαλλαξίας σας στὸ παπικὸ πρωτεῖο εἶναι καὶ οἱ θρονικὲς ἐορτές. Κατ'ἀρχὴν θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια συχνὰ ἀκοῦμε γιὰ «θρονικὲς ἐορτές», δηλαδὴ ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις τοπικῶν ἐκκλησιῶν, κάθε φορὰ πού ἐορτάζεται ἡ μνήμη Ἀγίων, οἱ ὁποῖοι ἱδρυσαν τὶς ἐκκλησίες αὐτές. Ἀλλὰ, ἡ μορφή τῶν ἐορτῶν εἶναι καινοφανὲς καὶ ἄγνωστη στὴν ἱστορία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας. Τὴν λανσάρατε πρῶτος ἐσεῖς, ὁ Παπισμός, γιὰ νὰ «διαλαλεῖτε» κατ' ἔτος, πανταχόθεν, τὴν δῆθεν «πέτρειο διαδοχή» σας. Μὲ κατὶ τέτοια τερτίπια προσπαθεῖτε στὸν Παπισμὸ νὰ ὑπενθυμίσετε τὸ ἐπάρατο «πρωτεῖο» καὶ τὸ βλάσφημο «ἀλάθητό» σας, τοῦ ἡγεμονίσκου τοῦ «Κράτους τοῦ Θεοῦ», ὁ ὁποῖος προβάλλεστε, ἐκτὸς ἀπὸ βασιλιάς καὶ ὡς «ἐπίσκοπος Ρώμης»! Ἀλλὰ, ὅπως εἶχε πεῖ ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, ἡ νεοπαπιστικὴ νοοτροπία εἰσῆλθε δυστυχῶς καὶ στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή. Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἄρχισαν νὰ ἐορτάζονται καὶ σὲ πολλές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀνάλογες «θρονικὲς ἐορτές», τὶς ὁποῖες φροντίζουν κάποιοι νὰ τὶς ἀναγάγουν σὲ «μεγάλα γεγονότα». Ὅμως, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπάρχουν «θρόνοι», τοὺς ὁποῖους ἱδρυσαν κάποιοι ἅγιοι, γιὰ νὰ τοὺς γιορτάζουμε, ἀλλὰ διακονικὲς θέσεις, γιὰ τὴ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, βαμμένες μὲ αἷμα καὶ ποτισμένες μὲ ἰδρώτα καὶ δάκρυα. Καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν μπορούμε νὰ ἐορτάζουμε γιὰ τὸ «θρόνο» κανενὸς ἐπισκόπου! Οἱ Ἅγιοι Ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας οὐδέποτε ἐορτάσαν τὸ γεγονὸς τῆς ἐκλογῆς τους στὸν ἐπισκοπικὸ τους «θρόνο», ἀλλὰ θεωροῦσαν τὴ διακονία τους φορτίο ἀσκήκωτο, προσωπικὴ κένωση. Ὅσοι ἔχουν ἀντίθετη ἄποψη, ἄς διαβάσουν τὸ 4^ο κεφάλαιο τῆς Α' Κορινθίου Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, γιὰ νὰ δοῦν τὸν πραγματικὸ «θρόνο» τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν διαχρονικῶν διαδόχων τους².

17. Ἡ ἀφαίρεση τοῦ τίτλου τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως

Τὸ τελευταῖο γεγονὸς, Ἐκλαμπρότατε, τὸ ὁποῖο καταδεικνύει ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀποποιηθῆτε τὸ «πρωτεῖο ἐξουσίας», εἶναι ὅτι ἀρνηθήκατε τὸν τίτλο τοῦ πατριάρχου τῆς Δύσεως.

Σύμφωνα μὲ πληροφορίες, «τὸ Ἐτήσιο Ποντιφικὸ Ἡμερολόγιο "Annuario Pontificio" περιέχει πληροφορίες καὶ στοιχεῖα ἀπὸ ὅλες τὶς δραστηριότητες τῶν Παπικῶν. Εἶναι τὰ Δίπτυχα, ἓνα στατιστικὸ δελτίο γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῆς ἱεραρχικῆς δομῆς τοῦ Βατικανοῦ. Στὸ ἐπίσημο αὐτὸ Ἡμερολόγιο ἀναφέρονται, ὅπως εἶναι φυσικὸ, καὶ ὁ «πάπας» μὲ τοὺς τίτλους, πού ἔχει. Φέτος, μὲ τὴν παραίτηση τοῦ πρώην ἐκλαμπροτάτου κ. Βενέδικτου, ἄργησε νὰ ἐκδοθῇ. Στὴν ἐκδοση τοῦ Νέου Ποντιφικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 2013 τονίζεται ὅτι ὁ ἴδιος ἔχετε ἐπιλέξει ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς σας νὰ ἀποκαλῆσθε μὲ τὸν τίτλο «Ἐπίσκοπος Ρώμης». Συγχρόνως, ἀποκαλεῖται ὁ ἐπίτιμος ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ὡς «ὑπέρτατος ἐπίτιμος Ποντίφικας». Στὸ προηγούμενο Ἡμερολόγιο τοῦ 2012 ὁ κ. Βενέδικτος δὲν ἀποκαλεῖται μόνον «Ἐπίσκοπος Ρώμης», ἀλλὰ συμπεριλαμβάνει ὅλους τοὺς τίτλους, πού τοῦ εἶχαν ἀποδοθῇ καὶ γιὰ τοὺς ὁποῖους ὑπῆρξε ἀνέκαθεν ἀπὸ τοὺς Ὁρθόδοξους δριμεῖα κριτικὴ, ὡς: «Βικάριος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Διάδοχος καὶ πρίγκιπας τῶν Ἀποστόλων, Ἀνώτατος Προκαθήμενος τῆς

3-2013, <http://romfea.gr/arthra-apopseis/16085-2013-03-19-12-10-27>

1. Τὸ «δακτυλίδι τοῦ ψαῤᾶ»... γιὰ τὸν ἐκάστοτε Πάπα, <http://gr.euronews.com/2013/03/13/third-finger-right-hand-that-s-where-they-place-the-papal-band/>, <http://www.amen.gr/article12839>

2. Αἱ καινοφανεῖς «θρονικαὶ ἐορταί» εἶναι παπικὸν κατασκευάσμα, Ὁρθόδοξος Τύπος 26-7-2013.

Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Προκαθήμενος τῆς Ἰταλίας, Ἀρχιεπίσκοπος καί Μητροπολίτης τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐπαρχίας, Ἀρχηγός τῆς Πόλης τοῦ Βατικανοῦ καί Δοῦλος τῶν Δούλων τοῦ Θεοῦ», μέ ἀφαίρεση τοῦ τίτλου «Πατριάρχης τῆς Δύσεως». Φέτος, ὅμως, στό ἴδιο σημεῖο βρίσκεται μόνο μία ἀπλή ἀναφορά: «Φραγκίσκος – Ἐπίσκοπος Ρώμης». Οἱ ἄλλοι τίτλοι δέν ἐξαφανίστηκαν, ὑπάρχουν μέ ἓνα σύντομο βιογραφικό σημείωμα (συγκεκριμένα στήν σελίδα 24), ἡ ὁποία στό Ἡμερολόγιο τοῦ 2012 ἦταν κενή. Τό ὄνομα τοῦ κ. Βενέδικτου εἶναι γραμμένο στά λατινικά «Benedictus» καί ὄχι στά ἰταλικά, ἐνῶ τό δικό σας εἶναι στά ἰταλικά «Francesco» καί ὄχι στά λατινικά. Ἐπιπλέον, τό ἀρχικό «PP», πού σημαίνει «πάπας» ἐμφανίζεται στό ὄνομα τοῦ κ. Βενέδικτου, ἐνῶ σ' Ἑσῆς δέν ὑπάρχει. Ἀπέναντι ἀπό τήν φωτογραφία σας ὑπάρχει ἡ ὑπογραφή σας μέ τό ὄνομά σας στά ἀγγλικά, ἐνῶ στόν κ. Βενέδικτο ὑπάρχει στά λατινικά «Benedictus PP XVI». Ἐκλαμπρότατε, δέν ἔχετε παραιτηθῆ ἀπό ὁποιοδήποτε τίτλο σᾶς ἔχει ἀποδοθῆ στόν παπικό χῶρο, πού οὐδέποτε ἔχουν γίνει ἀποδεκτοί ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλά θελήσατε νά τοὺς βάλετε σέ ἐμφανές σημεῖο στήν ἐπόμενη σελίδα. Δέν θελήσατε νά ἐπαναφέρετε τόν τίτλο «πατριάρχης τῆς Δύσεως», ἀκολουθώντας τόν ἐπίτιμο ἐκλαμπρότατο κ. Βενέδικτο. Βεβαίως, ἐξ ἀπόψεως ὀρθοδόξου, ὁ τίτλος αὐτός, πού σᾶς ἀποδίδεται, θά ἰσχύσει μόνο ὅταν ἐσεῖς θά συγκαταλεχθῆτε μεταξύ τῶν Ὁρθόδοξων Πατριαρχῶν. Μόνο ὅταν θά γίνετε ὀρθόδοξος, θά μπορούμε νά μιλάμε γιά τοὺς τίτλους, «Ἐπίσκοπος Ρώμης» καί «πατριάρχης τῆς Δύσεως», καί ὄχι βέβαια γιά ὅλους πού ἀναφέρονται στό Ποντιφικό Ἡμερολόγιο, γιατί αὐτοί οὐδέποτε ἦταν ἀποδεκτοί στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ τίτλος τοῦ «πατριάρχης τῆς Δύσεως», σύμφωνα μέ τήν προηγούμενη ἀπάντηση τῆς Γραμματείας τοῦ Βατικανοῦ γιά τήν προώθηση τῆς Χριστιανικῆς Ἑνότητας, εἶναι πλέον σέ ἀχρησία. Ἡ ἀφαίρεση καί πάλι τοῦ τίτλου «πατριάρχης τῆς Δύσεως» ἀπό σᾶς ἔχει ὡς στόχο νά ἐπιβεβαιώσῃ γιά δεύτερη φορά τόν ἰσχυρισμό τοῦ Βατικανοῦ γιά Παγκόσμια δικαιοδοσία τοῦ «πάπα» Ρώμης, πού ἀντικατοπτρίζεται στοὺς ἄλλους τίτλους. Δυστυχῶς, κάνετε τά ἀδύνατα δυνατά, προκειμένου νά διαψεύσετε ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σᾶς «θέλουν ἀνανεωτῆ»! Ὅχι μόνο δέν προτίθεσθε νά ἀλλάξετε τό παραμικρό στόν παπικό θεσμό, ἀλλά συνεχίζετε ἀκάθεκτος τή σκληρή γραμμή τῶν προκατόχων σας. Δυστυχῶς, ἐπαληθευόμαστε συνεχῶς καί πανηγυρικά ἀπό κάθε ἐνέργειά σας. Ὡς γνήσιος ἰησοῦιτης, εἰστε ὀρκισμένος νά ὑπερασπίζεστε τόν παπικό θεσμό καί, συνεπῆς στόν ὄρκο σας, αὐτό θέλετε, νά πραγματοποιήσετε τό «μεγάλο ὄραμα», νά γίνετε πνευματικός κοσμοκράτορας¹!

18. Ἡ νέα Ἐκκλησιολογία τοῦ Παπισμοῦ

Ἡ βάση τῆς νέας ἐκκλησιολογίας τοῦ Παπισμοῦ βρίσκεται στήν ἐγκύκλιο *Ut Unum Sint* (1995) τοῦ πάπα Ἰωάννου Παύλου II, ὁ ὁποῖος ἐπαναδηλώνει τήν οὐσιαστική διδασκαλία, πού πρωτοδιατυπώθηκε στό Διάταγμα *Unitatis Redintegratio*. «*Ἡ ἀναγνώριση τῆς ἀδελφότητάς μας δέν εἶναι ἐπακόλουθο μιᾶς μεγαλόκαρδης φιλανθρωπίας ἢ ἐνός ἀόριστου οἰκογενειακοῦ πνεύματος. Ἐχει τίς ρίζες της στήν ἀναγνώριση τοῦ ἐνός Βαπτίσματος καί στό ἐπακόλουθο καθῆκον πρὸς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ. Ἡ Διεύθυνση γιά τήν Ἐφαρμογή τῶν Ἀρχῶν καί τῶν Τύπων περὶ Οἰκουμενισμοῦ ἐκφράζει τήν ἐλπίδα ὅτι τό βάπτισμα θά ἀναγνωρισθεῖ ἀμοιβαῖα καί ἐπίσημα. Αὐτό εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ μία οἰκουμενική πράξη τιμῆς ἔνεκεν. Συνιστᾷ μία βασική ἐκκλησιολογική δήλωση*»².

Σύμφωνα μέ τό Διάταγμα περὶ Οἰκουμενισμοῦ καί σχετικά μέ τό βάπτισμα, «οἱ ἄνθρωποι, πού πιστεύουν στόν Χριστό καί ἔχουν πράγματι βαπτισθῆ» θεωροῦνται ὅτι βρίσκονται σέ κοινωνία μέ τήν «Καθολικὴ Ἐκκλησία» (τόν Παπισμό) ἀκόμη καί ἂν «αὕτη ἡ κοινωνία εἶναι ἀτελής» (3a). Ἐάν, λοιπόν, ἐκεῖνοι, πού βαπτίσθηκαν Χριστιανοί, πραγματικά ἀδελφοί ἐν Χριστῷ, εἶναι σέ κοινωνία μέ τήν «Ἐκκλησία» (Παπισμό), ἀκόμη καί ἂν εἶναι, κατὰ κάποιον τρόπο, μόνο σέ «μερική» κοινωνία, ἔπεται ὅτι ὄχι μόνο μερικά, ἀλλά «πολλά στοιχεῖα καί χαρίσματα», πού οἰκοδομοῦν καί δίνουν ζωὴ στήν «Ἐκκλησία» (Παπισμό) ὑπάρχουν ἐκτός τῶν ὁρατῶν ὁρίων. Ἐκεῖνα τὰ «στοιχεῖα» περιλαμβάνουν «τόν γραπτὸ λόγο τοῦ Θεοῦ», «τὴ ζωὴ τῆς χάριτος», «τὰ ἐσωτερικά δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», καί ἀρκετὰ ἄλλα (3b).

Σύμφωνα μέ τήν λατινικὴ διδασκαλία, πρὶν τήν Β' Βατικανή «Σύνοδο», ἐσεῖς οἱ Παπικοὶ πιστεύατε ὅτι τό βάπτισμα ὠφελεῖ γιά τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μόνο ἐντὸς τῆς ἐνότητος τῆς

1. Ἰστότοπος «dogma.gr» 10-7-2013. «Ὁ Πάπας δέν ἀποδέχεται τόν τίτλον τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως» καί «Ὁ πάπας Φραγκίσκος ἠρνήθη κι αὐτός τόν τίτλον τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως»! Ὁρθόδοξος Τύπος 2-8-2013 καί 20-9-2013.

2. Pope John Paul II, *Ut Unum Sint* 1995.05.25, http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/encyclicals/ocuments/f_jp-ii_enc_25051995_ut-unum-sint_en.html.

Ἐκκλησίας. Ἡ Χάρις βρίσκεται σέ ἀναστολή, λόγω τῆς κατάστασης τοῦ σχίσματος ἢ τῆς αἵρεσης, καί εἶναι ἐνεργός μόνο μέ τήν εἵσοδο στήν Ἐκκλησία. Οἱ σχισματικές καί αἰρετικές ομάδες δέν κατέχουν τίποτε περισσότερο ἀπό τὸ σχίσμα καί τήν αἵρεσή τους. Τά μυστήρια ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία. Μετά τήν Β' Βατικανή ἡ παραπάνω διδασκαλία ἄλλαξε καί ἀπό τότε μέχρι καί σήμερα οἱ παπικοὶ θεωρεῖτε ὅτι τὸ μυστήριο τοῦ βαπτίσματος παράγει ὅλους τοὺς καρπούς του καί εἶναι πηγή Χάριτος, ἀκόμα καί ὅταν τελεῖται ἀπὸ ἐπισήμως χωρισμένους σχισματικούς ἢ αἰρετικούς. Τὴν «ζωὴ τῆς Χάριτος» καί «προσβάσεως στήν κοινότητα τῆς σωτηρίας» ἀπολαμβάνουν καί ὅσοι βρίσκονται σέ σχίσμα καί αἵρεση. Τά σχισματικά σώματα καθ' αὐτὰ θεωροῦνται ὡς «μέσα σωτηρίας».

Ἐσεῖς, οἱ Παπικοί, πιστεύετε ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ καί ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, ἐρχόμενοι σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν Πατερικὴ Ὁμοφωνία, σύμφωνα μέ τήν ὁποία δέν ὑπάρχει μυστηριακὴ Χάρη (καθαρτικὴ, φωτιστικὴ καί ἁγιαστικὴ ἐνέργεια) ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Β' Βατικανή ἐπεξέτεινε τὴν Ἐκκλησία, ὥστε νὰ συμπεριλαμβάνει καί τοὺς ἴδιους τοὺς σχισματικούς καί αἰρετικούς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο δέν μπορεῖ νὰ λέγεται ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ μόνο μέσα στὸ πλαίσιο τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ σχισματικὸ καί τὸ αἰρετικὸ βάπτισμα θεωρεῖται τώρα ὡς καρποφόρο, διότι εἶναι τὸ ἓνα βάπτισμα τοῦ ἐνὸς Σώματος, ποὺ εἶναι ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὸ, ὅμως, σημαίνει, ὅτι τὰ κριτήρια, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἔχετε ἀλλάξει. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς μυστηριακὴ ἐνότητα, δέν βρίσκεται πλέον γιὰ σὰς στήν ταυτότητα, ποὺ στηρίζεται πάνω στήν ἐνότητα τῆς πίστεως, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς ἱερωσύνης καί τῶν μυστηρίων. Ἡ Ἐκκλησία πλέον ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα, τὰ ἐπιμέρους τοῦ συνόλου, ἐγκαθιδρύοντας μία κοινωνία ἀτελῶς, ἡμιαυτόνομα καί ἀόριστα.

Ἔτσι, ἀπὸ πλευρᾶς σας οἱ Παπικοὶ ἔχετε τρεῖς νέες ριζοσπαστικὲς ἀναγνώσεις: α) τοῦ αἰρετικοῦ βαπτίσματος ὡς τοῦ ἐνὸς βαπτίσματος (καί καρποφόρου), β) τῶν αἰρετικῶν συνάξεων ὡς «ἐκκλησιῶν», καί γ) τῆς καρποφόρας ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐντὸς αὐτῶν. Αὐτές οἱ τρεῖς ἀναγνώσεις προετοίμασαν τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν τέταρτη καί τελικὴ ἀναγνώριση, τῆς Una Sancta ὡς ὑφισταμένης ἀπὸ τὸν Παπισμὸ μέχρι καί τίς σχισματικές καί αἰρετικές συνάξεις.

Ὅμως, ἡ δημιουργία ἀπὸ σὰς μιᾶς ἄλλης, νέας «ἐκκλησίας», συνεπάγεται καί τὴν δημιουργία ἐνὸς ἄλλου, νέου Χριστοῦ. Κάθε ἀλλαγὴ ἢ μετασχηματισμὸς τῆς πίστεως ἢ τῆς παραδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἄλλος Ἰησοῦς, ἄλλη Ἐκκλησία. Ὁ Ἀπ. Παῦλος λέει : «*Εἰ μὲν γάρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει, ὃν οὐκ ἐκηρύξαμεν, ἢ Πνεῦμα ἕτερον λαμβάνετε, ὃ οὐκ ἐλάβετε, ἢ εὐαγγέλιον ἕτερον, ὃ οὐκ ἐδέξασθε...*»¹. Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος ὑπογραμμίζει: «*Ὅστις γάρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίση δὲ ἐν ἐνί, γέγονεν πάντων ἐνοχος*»². Τέλος, ὁ ἅγιος Ταράσιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπισημαίνει: «*Τὸ κακὸν ἤδη κακὸν ἐστὶ, καί μάλιστα ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Τὸ γὰρ ἐπὶ δόγμασιν εἶτε μικροῖς εἶτε μεγάλοις ἀμαρτάνειν ταυτὸν ἐστίν. Ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀθετεῖται*»³.

Ὁ Francis A. Sullivan ὑποστηρίζει ὅτι «*μπορεῖ κάποιος νὰ σκεφθεῖ τὴν παγκόσμια Ἐκκλησία ὡς μία κοινωνία (communio), σὲ ποικίλα ἐπίπεδα πληρότητας, "σωμάτων" ποὺ εἶναι περισσότερο ἢ λιγότερο πλήρεις ἐκκλησίες... εἶναι μία πραγματικὴ κοινωνία, ποὺ πραγματοποιεῖται σὲ ποικίλους βαθμούς πυκνότητος ἢ πληρότητας, "σωμάτων" ποὺ στὸ σύνολό τους ἔχουν πραγματικὰ ἐκκλησιαστικὸ χαρακτῆρα, παρότι κάποια πληρέστερα ἀπὸ ἄλλα*»⁴. Δηλ. ἐδῶ ἔχουμε τὸν Χριστὸ κατὰ βαθμούς.

Σύμφωνα, ὅμως, μέ τὴν Ὁρθόδοξη διδασκαλία, μία ἐκκλησία, ποὺ πραγματώνεται σὲ βαθμούς πληρότητας, δέν εἶναι ἡ Ἐκκλησία, γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι τὰ πάντα καί ἐν πᾶσιν. Στὸν Παπισμὸ ἢ Ἀληθινὴ Πίστη δέν εἶναι τὸ κριτήριο γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ κεντρικοί, λοιπόν, στύλοι τῆς νέας λατινικῆς ἐκκλησιολογίας εἶναι οἱ ἑξῆς : α) Οἱ ὅροι «σχίσμα» καί «αἵρεση» δέν ἐφαρμόζονται πλέον, β) τὸ Ἅγιον Πνεῦμα χορηγεῖται καί ἁγιάζει τὰ σχισματικά καί αἰρετικά σώματα, γ) σχισματικά/αἰρετικά σώματα ἀναγνωρίζονται ὡς ἐκκλησίες καί ἐκκλησιαστικὲς κοινότητες, δ) ἡ Ἐκκλησία περιλαμβάνει ὅλους τοὺς «βαπτισμένους», ποὺ

1. Β' Κορ. 11, 4.

2. Ἰακ. 2, 10.

3. Mansi 12:1030: Κανόνες τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Κανὼν 1, σσ 1030-1034.

4. FRANCIS A. SULLIVAN, S. J., «The Significance of the Vatican II Declaration that the Church of Christ "subsists in" the Roman Catholic Church», in Vatican II: Assessments and Perspectives, p. 283.

συμμετέχουν κατά βαθμούς, ε) ή διάκριση μεταξύ πλήρους και άτελου κοινωνίας, και στ) δεν είναι απαραίτητη πλέον η όμολογία της πίστεως, για να ανήκη κανείς στην Έκκλησία.

Ο Joseph Ratzinger, πρώην έκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ', μέσα στα ανωτέρω πλαίσια, υποστήριξε ότι *«κάτι που δικαίως κάποτε καταδικάστηκε ως αίρεση, δεν μπορεί άργότερα απλώς να γίνει μία αλήθεια· μπορεί, όμως, σταδιακά να αναπτύξει τη δική του θετική εκκλησιολογική φύση, την οποία το άτομο αντιμετωπίζει ως την εκκλησία του και στην οποία ζει ως ένας πιστός και όχι ως αίρετικός»*¹. Δηλ. έχουμε εδώ το πέρασμα από την αίρεση στην εκκλησιαστικότητα.

Η Communio Εκκλησιολογία της Β' Βατικανής έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την Ορθόδοξη Εύχαριστιακή Εκκλησιολογία.

Σύμφωνα με την Ορθόδοξη Εύχαριστιακή Εκκλησιολογία, τα όρια της ενότητας της Έκκλησίας χαράσσονται σαφώς με βάση τις «γραμμές αίματος», συμπεριλαμβάνοντας όλους όσους μετέχουν στο Κοινό Ποτήριο του Αίματος του Χριστού. Η μυστηριακή βάση της κοινωνίας δεν συνίσταται σε ένα ή άλλο μυστήριο, αλλά σε όλα τα μυστήρια μαζί, ενωμένα σε μία κοινή ζωή και σε ένα κοινό Ποτήριο.

Σύμφωνα με την Communio Εκκλησιολογία της Β' Βατικανής, τα όρια της ενότητας της Έκκλησίας χαράσσονται πρώτα με βάση το ύδωρ του βαπτίσματος. Μεταξύ των βαπτισμένων υπάρχει μία θεμελιώδης ενότητα ή communio, έτσι που η διάκριση δεν είναι μεταξύ πλήρους ενότητας ή καθόλου communio, αλλά μεταξύ πλήρους και άτελου communio (UR 3). Σύμφωνα με τον καρδινάλιο Βάλτερ Κάσπερ, η μυστηριακή βάση της communio είναι η communio στο ένα βάπτισμα, με συμμετοχή στην Εύχαριστία, «τό άποκορύφωμα» της communio, που έπιφυλάσσεται γι' αυτούς, που είναι σε πλήρη κοινωνία».

Τι είναι, όμως, η «Communio» Εκκλησιολογία; Είναι μία σύνθετη πραγματικότητα με τη μορφή μιās κοινωνίας, ή ενότητα της οποίας έχει επέλθει από πολλούς και ποικίλους παράγοντες. Αυτό σημαίνει ότι είναι άνοιχτη ή πιθανότητα τα συστατικά στοιχεία της Έκκλησίας να είναι παρόντα ακόμη και σε χριστιανικές κοινότητες εκτός της «Καθολικής Έκκλησίας» (του Παπισμοῦ) και να μπορούν να προσδίδουν σ' αυτές τις κοινότητες τον χαρακτήρα της Έκκλησίας. Συνεπώς, ή μία Έκκλησία του Χριστού μπορεί επίσης να είναι παρούσα εκτός της «Καθολικής Έκκλησίας» (του Παπισμοῦ) και είναι πράγματι παρούσα, και, μάλιστα, όρατη, στο βαθμό, που είναι παρόντες οι παράγοντες και τα στοιχεία εκείνα, που δημιουργούν ενότητα, και συνακόλουθα την Έκκλησία².

Σύμφωνα με την παραπάνω λατινική αντίληψη, έχουμε μία Έκκλησία δύο, όμως, βαθμίδων. Η πρώτη βαθμίδα είναι ή συγκεκριμένη έκφραση, δηλ. ο Παπισμός, στον οποίο δόθεν υφίσταται ή Έκκλησία του Χριστού και στον οποίο υπάρχει ή πλήρης κοινωνία. Η δεύτερη βαθμίδα είναι οι «έλλιπείς Έκκλησίες», όπως ή Ορθοδοξία, ο Μονοφυσισμός και ο Προτεσταντισμός, οι οποίες στερούνται της κοινωνίας με τον «πάπα» Ρώμης, άφου δεν αναγνωρίζουν τό πρωτείο εξουσίας και τό αλάθητο, και γι' αυτό βρίσκονται σε άτελή κοινωνία. Την παραπάνω λατινική αντίληψη περί Έκκλησίας εκφράζοντας ο πρώην έκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ', άποκάλεσε την Ορθόδοξη Έκκλησία ως έλλειματική.

Ποιά είναι, λοιπόν, ή νέα εικόνα της Έκκλησίας της νέας λατινικής εκκλησιολογίας; Άς φανταστοῦμε ένα σύστημα όμόκεντρων κύκλων, τό οποίο άποτελεί την Έκκλησία όλων των βαπτισμένων και των άβαπτιστων. Στο κέντρο των κύκλων βρίσκεται ο Παπισμός, που είναι ή συγκεκριμένη έκφραση της Έκκλησίας του Χριστού. Πιο κοντά στο κέντρο βρίσκεται ή Ορθοδοξία. Πιο μακριά ο Μονοφυσισμός. Πιο μακριά ο Άγγλικανισμός. Πιο μακριά ο Προτεσταντισμός και πιο μακριά οι δίκαιοι, οι οποίοι μπορεί να υπάρχουν όχι μόνο μεταξύ των βαπτισμένων, αλλά και μεταξύ των άβαπτιστων.

Ο καρδινάλιος Charles Morerod λέει ότι *«οι "χωρισμένοι άδελφοί" δικαίως θεωρούνται "άκαταμάχητα άδαις" ("invincibly ignorant"), έπειδή δεν είχαν τη δυνατότητα να γνωρίσουν τον Ίησού Χριστό και/ή την Ρωμαιοκαθολική Έκκλησία ως τη Μία Έκκλησία, αναλόγως της δικαιοσύνης τους και της συμμετοχής τους σε όρισμένα μυστήρια, με κυριότερο τό βάπτισμα. Εκείνοι, που δεν ανήκουν στη Ρωμαιοκαθολική Έκκλησία, ανήκουν ώστόσο στη Μία Έκκλησία*

1. JOSEPH RATZINGER, «The Open Circle: The Meaning of Christian Brotherhood», translated by W. A. Glen-Doeple (New York: Sheed and Ward, 1966), p. 125.

2. FEINER, p. 68-69.

ποικιλοτρόπως, σύμφωνα μ' ένα σύστημα όμόκεντρων κύκλων: οί Έλληνες καί οί Ρώσοι πρώτα...»¹.

Τί σημαίνει, λοιπόν, τώρα νά ανήκει κανείς στην Έκκλησία; Σύμφωνα μέ τόν καρδινάλιο Charles Journet, «όπου ό Θεός "άγγίζει" κάποιον, όπου τό Άγιον Πνεύμα καθοδηγεῖ ένα πρόσωπο πρός μία μελλοντική μεταστροφή του, ή Έκκλησία εἶναι ἤδη παρούσα... Τά μυστήρια, πού μεταδίδονται ἐκτός της Ρωμαιοκαθολικῆς Έκκλησίας,... "έχουν μία φυσική τάση νά παρέχουν κάποιες ἐμφανίσεις τοῦ σώματος (corporeal appearances)". Αυτό σημαίνει πώς κάθε ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος εἶναι μέρος τῆς διαδικασίας συγκρότησης τοῦ Σώματος τῆς Έκκλησίας, τό όποιο ἔτσι εἶναι πάντοτε όρατό, παρότι ἐμεῖς δέν τό ἀναγνωρίζουμε πάντοτε... Τό σύνορο τῆς Έκκλησίας διαπερνᾷ τίς καρδιές μας: ό καθένας εἶναι μέλος τῆς Έκκλησίας, στόν βαθμό πού λαμβάνει θεία χάρη»².

Σύμφωνα, ὅμως, μέ τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία περί διακρίσεως τῶν Θεῶν Ἐνεργειῶν, ή φυσική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι τελείως ἀπλή. Ὅμως, αὐτή ή ἀπλή ἐνέργεια «μερίζεται ἀμερίστως ἐν μεριστοῖς». Αυτό σημαίνει ὅτι μία εἶναι ή ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μέ πολλά ἀποτελέσματα : τή δημιουργική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, τήν προνοητική ἐνέργεια, τήν καθαρτική, τή φωτιστική καί τή θεωτική ἐνέργεια. «Μεταξύ αὐτῶν τῶν μορφῶν τῆς μίας καί μόνης ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει ταυτότης. Ἄν ὑπῆρχε ταυτότης, τότε ὅλα τά κτίσματα θά μετεῖχαν π.χ. στήν θεωτική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ», σύμφωνα μέ τόν π. Ἰωάννη Ρωμανίδη. Τό ὅτι ή παραπάνω διδασκαλία λείπει ἀπό τόν Παπισμό, δείχνει ὅτι τούς λείπει ή βιωματική ἐμπειρία.

Σχετικά μέ τήν διάκριση τῆς δράσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οί Morerod καί Journet ὑποστηρίζουν ὅτι κάθε ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος εἶναι μέρος τῆς διαδικασίας συγκρότησης τοῦ Σώματος τῆς Έκκλησίας. Ὅμως, ὁ ἅγιος Διάδοχος Φωτικής γράφει ὅτι «πρό μέν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, ἔξωθεν ή χάρις πρός τά καλά προτρέπεται τήν ψυχήν, ὁ δέ Σατανᾶς ἐν τοῖς αὐτῆς ἐμφωλεύει βάθει, ὅλας τάς τοῦ νοῦ ἀποφράττειν δεξιᾶς πειρώμενος διεξόδους. Ἀπό δέ αὐτῆς τῆς ὥρας ἐν ἥπερ ἀναγεννώμεθα, ἔξωθεν μέν ὁ δαίμων γίνεται, ἔσωθεν δέ ή χάρις»³.

Τά κύρια χαρακτηριστικά τῆς Βατικάνειας ἐκκλησιολογίας εἶναι α) ή Communio ἐκκλησιολογία, β) ή βαπτισματική βάση, γ) ή ἀποψη ὅτι ἐκτός τῆς Εὐχαριστιακῆς Σύναξης ὑπάρχει Έκκλησία, δ) ή πλήρης καί ή ἀτελής κοινωνία, ε) τά μέρη τοῦ Συνόλου ἀποτελοῦν τήν παγκόσμια κοινωνία, στ) ή ἐνότητα, πού ἐκφράζεται σέ βαθμίδες, ζ) τά στοιχεῖα, πού πραγματοποιοῦνται σέ χωρισμό, καί η) τό βάπτισμα, τό όποιο ἀποτελεῖ μύηση καί ὄχι ἐπιστροφή.

Στήν ἀκριβῶς ἀντίπερα ὄχθη βρίσκονται τά κύρια χαρακτηριστικά τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησιολογίας, πού εἶναι α) ή εὐχαριστιακή ἐκκλησιολογία, β) ή εὐχαριστιακή βάση, γ) ή πάγια διδασκαλία ὅτι ἐκτός της Εὐχαριστιακῆς Σύναξης δέν ὑπάρχει Έκκλησία, δ) ή πλήρης καί ὄχι ή ἀτελής κοινωνία, ε) ή καθολική κοινωνία ταυτίζεται μέ τήν εὐχαριστιακή, τοπική κοινωνία, στ) ή ἐνότητα, πού ἐκφράζεται ὡς ταυτότητα, ζ) τά μή ἐκκλησιαστικά στοιχεῖα βρίσκονται σέ χωρισμό, καί η) τό βάπτισμα ἀποτελεῖ μετάνοια καί ἐπιστροφή⁴.

19. Παπισμός καί Παγκόσμιο Συμβούλιο «Έκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.)

Θερμό μήνυμα πρός τούς συνέδρους τῆς 10^{ης} Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου «Έκκλησιῶν» στό Πουσάν τῆς Κορέας ἀποστείλατε, Ἐκλαμπρότατε, διά τοῦ ἐκπροσώπου σας, καρδινάλιου Κούρτ Κόχ, Προέδρου τοῦ Ποντιφικικοῦ Συμβουλίου γιά τήν Προώθηση τῆς Ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν. Στό μήνυμά σας, ἐκφράζετε τό ἔντονο ποιμαντικό ἐνδιαφέρον σας γιά τά ἀποτελέσματα τοῦ Συνεδρίου καί ἐπαναβεβαιώνετε τή δέσμευση τοῦ Παπισμοῦ νά συνεχίσει τήν μακρά συνεργασία του μέ τό Παγκόσμιο Συμβούλιο «Έκκλησιῶν»⁵.

1. Fr. CHARLES MOREROD, OP, «A Roman Catholic Point of View about the Limits of the Church», Greek Orthodox Theological Review, Vol. 42, No 3-4, 1997.

2. Ὁ.π.

3. SAINT DIADOCHOS OF PHOTIKI, «On Spiritual Knowledge and Discrimination: One Hundred Texts», 76, Philokalia 1 (Faber and Faber Press: London, 1979), page 279.

4. Πρεσβ. ΠΕΤΡΟΣ HEERS, Τό Βάπτισμα καί ή Έκκλησία στό Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ τῆς Δευτέρας Βατικανῆς Συνόδου, διδακτορική διατριβή, Θεολογική Σχολή ΑΠΘ, Τμήμα Θεολογίας, Ιούνιος 2011.

5. Θερμό μήνυμα τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στό ΠΣΕ (Πουσάν, Κορέα), 30 Ὀκτωβρίου 2013, <http://www.amen.gr/article15744>.

Ὁ Παπισμός, διεκδικώντας για τὸν ἑαυτό του, μέχρι καὶ σήμερα, τὴν ἐκκλησιολογικὴ ἀποκλειστικότητα, ὑπεύθυνος καὶ πρωτουργὸς τῆς διαιρέσεως, δὲν διέπραξε τὸ σφάλμα νὰ μετᾷ ὡς μέλος στὸ λεγόμενο Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν «Ἐκκλησιῶν» καὶ νὰ μεταλλαγῇ σὲ μία ἀπὸ τίς πολλές «ἐκκλησίες», ἀλλὰ συμμετέχει μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ «παρατηρητῆ». Φραστικά πάντως καὶ ὑποκριτικά ἐπαινεῖ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, τὴν ὁποία ἐπευλογεῖ, ὡς προεργασία γιὰ τὴν μετὰ τῆς Ρώμης τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ «πάπα» ἐνότητα. Ἰδιαίτερα ἐπιχαίρει καὶ συγχαίρει γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία αὐτοκαταργήθηκε στὴν πράξη ὡς ἡ μοναδικὴ ἐνσάρκωση καὶ συνέχεια τῆς Una Sancta, ἐκχωρήσασα τὸ δικό της πεδίο, τὴν δική της ταυτότητα, στὴν σχισματικὴ καὶ αἰρετικὴ Ρώμη¹.

Οἱ ρίζες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν στὸν προτεσταντικὸ χῶρο, στὰ μέσα τοῦ 19ου αἰ., ὡς προσπάθεια νὰ ἐπανεῦρη τὴν ἐνότητά του ὁ διηρημένος σὲ πάμπολλες ὁμάδες καὶ παραφυάδες προτεσταντικὸς κόσμος. Τότε κάποιες «χριστιανικὲς ὁμολογίες», βλέποντας τὸν κόσμο νὰ φεύγῃ ἀπὸ κοντὰ τους λόγω τῆς αὐξανομένης θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ τῶν ὀργανωμένων ἀντιθρησκευτικῶν κινημάτων, ἀναγκάσθηκαν σὲ μιὰ συσπείρωση καὶ συνεργασία. Αὕτῃ ἡ ἐνωτικὴ δραστηριότητά τους ἔλαβε ὀργανωμένη πλέον μορφή, ὡς Οἰκουμενικὴ Κίνησι, τὸν 20^ο αἰ. καὶ κυρίως τὸ 1948, μὲ τὴν ἴδρυση στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὁλλανδίας τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν «Ἐκκλησιῶν», ποὺ οὐσιαστικά εἶναι Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Αἱρέσεων, τοῦ Ἑωσφόρου καὶ τοῦ ψεύδους, παρὰ τῶν «Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.), ποὺ ἐδρεῖ ἐπὶ τῇ Γενεῇ².

Ἐνα ἀπὸ τὰ μέσα, ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ Οἰκουμενισμός, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς σκοποὺς του, εἶναι ὁ συγκρητισμός, αὐτὸς ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τὸν ὁποῖο προωθεῖ τὸ λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» ἢ μάλλον τὸ «Παγκόσμιο Συνονθύλευμα τῶν Αἱρέσεων», ὅπως δικαιολογημένα ἔχει χαρακτηρηθεῖ. «Ὁ συγκρητισμός εἶναι ἡ σχετικοποίηση τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν. Εἶναι μιὰ πανοικουμενικὴ θρησκευτικὴ σύνθεσις καὶ σύζευξις τῶν πιὸ ἀντιθετικῶν καὶ ἀνομοίων στοιχείων»³.

Στὸν χῶρο τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» καὶ στοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, εἰσάγονται καὶ συζητιοῦνται θέματα, τὰ ὁποῖα ἀναιροῦν τὸ ἴδιο τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἴδιο τὸν Χριστιανισμό, ὅπως εἶναι τὰ θέματα τῆς ἱερωσύνης τῶν γυναικῶν, τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ διάφορες ἀνιμιστικὲς εἰδωλολατρικὲς ἐκδηλώσεις πίστεως καὶ λατρείας⁴.

20. Χειροτονία - Ἱερωσύνη Γυναικῶν

Τὸ 2013 φήμαι κυκλοφόρησαν ὅτι προτίθεσθε νὰ ἐκλέξετε τὴν πρώτη γυναῖκα Καρδινάλιο. Τὸ Βατικανὸ ἀπέρριψε τὴν εἰδηση χαρακτηρίζοντάς την «ἀνοησία». Εἶναι ὅμως ἀπλὰ φήμαι ἢ ὁ προοδευτικὸς «Πάπας» δοκιμάζει τὰ νερά; Ἡ ὑπόθεσι μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταθέσουμε τὴν ὀρθόδοξο διδασκαλίαν γιὰ τὸ ζήτημα τῆς χειροτονίας γυναικῶν.

Ὁ Χριστὸς τίμησε ἰδιαίτερος τίς γυναῖκες, τὸ γυναικεῖο φύλο. Ὁχι μόνον στὸ πρόσωπο τῆς μητρὸς Του, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὴν ὁποία ἐπέλεξε ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ γεννηθῇ ἀπ' αὐτήν. Ὁχι μόνον διότι ἀξίωσε τίς γυναῖκες πρῶτες νὰ μάθουν τὴν Ἀνάστασι, γιατί πρῶτα σ' αὐτὲς ἐμφανίσθηκε, ἀλλὰ καὶ διότι μὲ τίς πράξεις καὶ τὰ ἔργα Του ἔδειξε ὅτι οἱ γυναῖκες ἔχουν μεγάλο ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ μεγαλεῖο. Μερικὲς φορές, ξεπερνοῦν καὶ τοὺς ἄνδρες. Πολλὲς φορές, μέσα στὰ συναξάρια τῆς ἡ Ἐκκλησίας μας ἔχει ἅγιες γυναῖκες, μάρτυρες, ὁσιες, ἀσκήτριες, οἱ ὁποῖες ξεπέρασαν σὲ ἀφοσίωσι στὸ Θεὸ τοὺς θεωρουμένους δυνατοὺς ἄνδρες. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀρκετὲς φορές, ἀναφερόμενοι σὲ εὐθραυστες, λεπτὲς καὶ εὐαίσθητες γυναικεῖς μορφές, ἀποροῦν πῶς αὐτὲς οἱ γυναῖκες μὲ αὐτὴ τὴν γυναικεῖαν φύσιν καὶ τὴν εὐαίσθησιν, ποὺ θὰ νόμιζε κανεὶς πῶς στὴν πρώτη δυσκολία θὰ κατέρρεαν, πῶς αὐτὲς οἱ γυναῖκες ἔδειξαν τέτοια ἀντοχή καὶ τέτοια ἀφοσίωσι στὰ μαρτύρια, ἀλλὰ καὶ στὴ μοναχικὴ ἄσκησι καὶ ἀποδείχθηκαν ἀνώτερες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

Στὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος⁵, διαβάζουμε γιὰ τὴν ἀπορία τῶν μαθητῶν, ποὺ «ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει». Ἀπαγορευόταν ἀπὸ τὸν Μωσαϊκὸ νόμον νὰ δίνουν οἱ ἄνδρες τιμὴ καὶ ἀξία στίς γυναῖκες, ἀκόμη καὶ νὰ τίς θεωροῦν ἰσάξεις νὰ

1. http://orthodox-voice.blogspot.gr/2013/03/blog-post_471.html

2. Ὁ Οἰκουμενισμός, ἐκδ. Ἰ. Μ. Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 2004, σσ. 5-6.

3. ΜΙΧΑΗΛ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ, «Ὁ Συγκρητισμός», Ὁρθόδοξος Τύπος (23-7-2004) 1-2.

4. Οἰκουμενισμός. Γένεσις, Προσδοκίαι, Διαψεύσεις, Πρακτικὰ Διορθοδόξου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, Αἰθουσα Τελετῶν Α.Π.Θ., 20/24-9-2004, τ. Β', ἐκδ. Θεοδρομία, σσ. 1012-1014, 1020-1021.

5. Ἰω. 4, 5-42.

συνομιλήσουν μαζί τους. Ὑπάρχει μάλιστα στήν ἰουδαϊκή παράδοση, στή συλλογή τῶν πατέρων τῶν Ἑβραίων, στό βιβλίο *«Λόγοι Πατέρων»*, ἓνα λόγοιο, τό ὁποῖο λέει ὅτι εἶναι καλύτερα οἱ λόγοι τοῦ νόμου νά καίγονται καί νά ἀφανίζονται, παρά νά τοὺς ἀκοῦν γυναῖκες. Καί ὑπάρχουν καί πολλά ἄλλα στοιχεῖα ὑποτιμήσεως τοῦ γυναικείου φύλου. Ὅχι μόνο στόν Ἰουδαϊσμό, ἀλλά καί στήν ἀρχαία ἐλληνική σκέψη. Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανισμός, ὅμως, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο ἐξίσωσε ἄνδρες καί γυναῖκες – *«οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ· πάντες γάρ ἡμεῖς εἰς ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»*¹ – ἀλλά, ὅπως προηγουμένως εἶπαμε, πολλές φορές ἀνέβασε τίς γυναῖκες σέ πολύ ὑψηλά βᾶθρα ἀγιότητος.

Κι ἄς σημειώσουμε στό σημεῖο αὐτό ὅτι ἡ ἰσότητα ἀνδρῶν καί γυναικῶν δέν κρίνεται στό τί ἐπαγγέλματα ἀσκεῖ ὁ καθένας, ὅπως ἰσχυρίζεται τό ἀνόητο φεμινιστικό κίνημα, τό ὁποῖο δημιουργεῖ ἀναταραχή καί ἀναστατώνει τίς κοινωνίες. Διότι, ὅπως ἡ ἀνδρική φύση εἶναι φτιαγμένη ἀπό τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό νά μετέρχεται ὀρισμένα ἐπαγγέλματα καί ὀρισμένες ἐργασίες, λόγω τῆς φυσικῆς τῆς κατασκευῆς, ἔτσι καί ἡ λεπτή καί εὐαίσθητη γυναικεῖα φύση εἶναι κατάλληλη καί φτιαγμένη ἀπό τόν Θεό νά ἀκολουθῇ καί νά μετέρχεται ὀρισμένα ἐπαγγέλματα καί ἰδίως τό μεγάλο λειτούργημα τῆς μητρότητας. Δέν ὑπάρχει ἱερότερος θεσμός καί ἱερότερο λειτούργημα ἀπό τό λειτούργημα τῆς μητρότητας. Ἡ ἰσότητα, λοιπόν, δέν ἔγκειται στό τί ἐπαγγέλματα μετέρχεται κανεὶς σ' αὐτὴ ἐδῶ τῇ ζωῇ. Ἡ ἰσότητα ἔγκειται στό ἂν ἡ γυναῖκα μπορεῖ πνευματικά νά ἐπιτύχει τὰ ἴδια πράγματα, πού ἐπιτυγχάνουν οἱ ἄνδρες. Ἄν ὑπάρχει ἰσότητα στήν ἀγιότητα καί τὴν ἀρετὴ. Ἄν μποροῦν οἱ γυναῖκες νά κατακτήσουν τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἄν μποροῦν νά κατανοήσουν τό κήρυγμα καί νά ἀφοσιωθοῦν στόν Θεό. Τί εἶναι αὐτὴ ἐδῶ ἡ ζωὴ μὲ τίς ποικίλες διαφοροποιήσεις καί τίς ἀνισότητες; Μήπως καί ἀνάμεσα στοὺς ἄνδρες δέν ὑπάρχουν τοῦ κόσμου οἱ ἀνισότητες; Δέν ὑπάρχουν ἀνισότητες μεταξὺ τῶν δύο φύλων, παρά μόνο φυσικὲς καί λειτουργικὲς διαφοροποιήσεις. Μποροῦν καί οἱ γυναῖκες ἐξ Ἰσου νά κατακτήσουν τὴν ἀγιότητα. Καί ἐδῶ εἶναι ὁ μέγας στίβος τῆς ἀγιότητος. Ὅποια γυναῖκα θέλει νά ξεπεράσῃ τοὺς ἄνδρες, ἀνοίγεται μπροστὰ τῆς ὁδὸς τῆς ἀγιότητος καί τῆς ἀρετῆς. Ἀντίθετα, ὅμως, σήμερα, φωνές διαβολικῆς, φωνές τοῦ κακοῦ ἐξωθοῦν τίς γυναῖκες σέ ἄλλου εἶδους ἐξίσωση πρὸς τοὺς ἄνδρες. Σέ ἐξίσωση μὲ τὴ διαφθορά καί τὴν ἁμαρτία πού ἔχουν εὐτελίσει τό γυναικεῖο φύλο.

Βεβαίως, ἡ Ὀρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία εἶναι σφόδρα κατηγορηματικὴ καί κάθετα ἀντίθετη στήν χειροτονία-ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν, καί αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν πλούσια θεολογικὴ ἐπιχειρηματολογία καί κατοχύρωση τῆς θέσεώς της, τὴν ὁποία καί παραθέτουμε.

Ἡ εἴσοδος τῆς Θεοτόκου στὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων εἶναι ὄντως ἓνα καινοφανὲς καί μὴ ἐπαναλαμβανόμενο γεγονός στήν ἱστορία. Καινοφανὲς μὲν, γιατί πρώτη φορά ἐπετράπη σέ γυναῖκα νά εἰσέλθῃ στὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, μὴ ἐπαναλαμβανόμενο δε, διότι δέν ἐπετράπη ἔκτοτε νά εἰσέρχεται γυναῖκα στὸ Ἅγιο Βῆμα, τό Ἱερό. Ἡ ἀπαγόρευση αὐτὴ μάλιστα ἔχει πάρει ἀκαμπτο συνοδικὸ χαρακτῆρα μὲ ἱεροκανονικὴ ἐπικύρωση.

Στὴν ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στόν οἶκο, πού ἀρχίζει μὲ τό γράμμα «Μ», ὁ ἱερός ὕμνογράφος ἀναφέρει : *«Μὴ τολμήσῃ γυνὴ τις, εἰσελθεῖν ἐν Ἀγίῳ Βήματι, ὅπου μόνῃ εἰσῆλθε, ἡ Ἀγία ἐν ταῖς γυναιξίν, εἰς τὰ τῶν Ἀγίων Ἅγια, οὗ μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσῆρχετο, τοῦ ἐνιαυτοῦ ἅπαξ»*. Ἐπίσης, στόν οἶκο μὲ τό γράμμα «Ψ», λέει: *«Χαῖρε, μόνῃ ἡ ἀξία ἐν τῷ Βήματι εἰσελθεῖν· χαῖρε, σοὶ γὰρ μόνῃ ἔξεστιν ἐν τῷ Ἱερῷ οἰκεῖν»*².

Ὁ 69^{ος} Ἱερός Κανὼνας τῆς ΣΤ' Ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζει: *«Μὴ ἐξέστω τινὶ τῶν ἀπάντων ἐν λαϊκοῖς τελοῦντι, ἔνδον τοῦ ἱεροῦ εἰσιέναι θυσιαστηρίου»*. Τὸ ἅγιον Βῆμα εἶναι ἀφιερωμένο στοὺς ἱερωμένους. Γι' αὐτό ὁ παρὼν Κανὼνας ἐμποδίζει τὴν εἴσοδο σ' αὐτό τῶν λαϊκῶν. Καί σημειώνει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης: *«Γι' αὐτό ἄς παρακινήθοῦν οἱ ἱερεῖς καί πνευματικοὶ νά ἀποκόψουν τὴν παράνομη συνήθεια, πού ἐπικρατεῖ σέ πολλοὺς τόπους, τό νά εἰσέρχονται λαῖκοί μέσα στὸ ἅγιο βῆμα, ἡ ὁποία (συνήθεια), μὴ διακρίνοντας ἱερεῖς ἀπὸ λαϊκοὺς, κάνει νά πίπτουν οἱ λαῖκοί στήν ποινὴ τοῦ βασιλέως Ἀχαζ, ὁ ὁποῖος, λαϊκός ὄντας, τόλμησε νά ἐπιχειρήσῃ τὰ ἔργα τῶν ἱερωμένων. Κατὰ κάποιον τρόπο κι αὐτοί, εἰσερχόμενοι στόν διορισμένο τόπο τῶν ἱερέων, οἰκειοποιοῦνται τὰ τῶν ἱερέων»*³.

Ἡ ἱερωσύνη, ὅμως, ὅπως εἶναι γνωστὸ, πηγάζει ἀπὸ τὸν Ἰδιο τὸν Ἰησοῦ Χριστό, δηλαδὴ τὸ ἀρχιερατικὸ Του ἀξίωμα, γι' αὐτό καί ὁ Ἰδιος ἀποκαλεῖται ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς. Ἡ ἱερωσύνη

1. Γαλ. 3, 28.

2. Ὑμνολόγιον τὸ χαρμόσυνον, ἤγουν χαιρετιστήριον οἶκοι εἰς ἀγίους καὶ ἐορτάς τῆς Ἐκκλησίας, ἔκδ. Ἰ. Μ. Σταυροβουνίου, Κύπρος 1995, σσ. 270, 275.

3. ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, σσ. 280-281.

τοῦ Χριστοῦ προτυπώθηκε στήν Παλαιά Διαθήκη, τόσο ἀπό τήν ἱερατική φυλή τοῦ Λευί, ὅσο καί ἀπό τόν Μελχισεδέκ, γιά τόν ὁποῖο κάνει λόγο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή. Ὁ Ἀρχιερεὺς Χριστὸς παρέδωσε τήν ἱερωσύνη, χειροτονώντας τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καί αὐτοὶ μετὰ τὴν σειρά τους «ἐπέθηκαν τὰς χεῖρας των ἐπὶ»¹ ἄλλους ἄνδρες ἀξίους τῆς ἱερωσύνης καί ὄχι γυναῖκες, ὅπως ἐσφαλμένα συμβαίνει μετὰ τὰ ἀπεξηραμμένα φύλλα τῆς αἰρετικῆς παρασυναγωγῆς τοῦ Προτεσταντισμοῦ καί δὴ τῶν Ἀγγλικανῶν, τῶν Λουθηρανῶν καί τῶν Μεταρρυθμισμένων, οἱ ὁποῖοι, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ ἀνόητο φεμινιστικὸ κίνημα, ἐπιτρέπουν τὴν συμμετοχὴν γυναικῶν στὸ Μυστήριον τῆς ἱερωσύνης, τὴν ὁποία δυστυχῶς υἱοθετοῦν ἀκόμη καὶ ὀρθόδοξοι ἀκαδημαϊκοὶ οἰκουμενιστὲς «θεολόγοι». Αὕτῃ ἡ ἀκατάπαυστη διαδοχὴ τῆς ἱερωσύνης συνεχίσθηκε ἀνὰ τοὺς αἰῶνες καί φθάνει μέχρι καὶ τίς ἡμέρες μας, καί ἔως συντελείας αἰώνων. Γι' αὐτὸ καί στήν Ὀρθόδοξὴ Ἐκκλησίᾳ ὁμιλοῦμε περὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

Ὁ ὁμότιμος καθηγητὴς τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς στῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ ΑΠΘ κ. Γεώργιος Μαντζαριδῆς σημειώνει τὰ ἐξῆς σχετικὰ μετὰ τὸ θέμα: «Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θέματος ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς συνίσταται κυρίως στήν ἄποψη ὅτι ἡ ἄρνησις τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν συνδέεται μετὰ κάποια γενικότερη ὑποτίμησίν τους στήν Ἐκκλησίᾳ. Ἡ ἄποψη, ὅμως, αὕτη παραθεωρεῖ καὶ βασικά στοιχεῖα, πού ἔχουν σχέση μετὰ τὴ λειτουργικὴ ὑπεροχὴ τῆς γυναίκας στῇ ζωὴ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα παραμερίζει τὴν πρόταξιν τῆς γυναίκας στῇ σωτηρίᾳ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῇ συντριβῇ τοῦ διαβόλου. Ἡ ἔχθρα ἀνάμεσα στὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν διάβολον εἶναι κυρίως ἔχθρα ἀνάμεσα στῇ γυναίκα καὶ τὸν διάβολον. Εἶναι μάλιστα χαρακτηριστικὸ ὅτι γίνεται λόγος καὶ γιὰ "σπέρμα" τῆς Εὐας, πού θὰ συντρίψει τὸν διάβολον². Ἡ Εὐὰ ἔλαβε τὸ πρωτεύαγγέλιον τῆς σωτηρίας καὶ ἡ Παναγία δέχθηκε τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως.

Ἡ γυναίκα, λοιπόν, πού πρωτοστάτησε στήν πτώσιν, πρωτοστατεῖ καὶ στήν ἀνόρθωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνδρας συμπαρασύρεται στήν πτώσιν καὶ συμπορεύεται στήν ἀνόρθωσιν. Ὁ πρῶτος ρόλος δὲν βρίσκεται σ' αὐτόν, ἀλλὰ στῇ γυναίκα. Καὶ στίς δύο περιπτώσεις ἡ γυναίκα πρωτοστατεῖ καὶ ὁ ἄνδρας ἀκολουθεῖ. Εἰδικότερα, ἡ Παναγία γίνεται συναίτιος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, μαζί μετὰ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν. Δανεῖζει στὸν Θεόν τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, πού γίνεται ἡ ἀπαρχὴ τῆς καινῆς κτίσεως. Ἀπὸ τὴν ἄποψιν αὕτη ἡ Παναγία εἶναι «μετὰ τὸν πρῶτον ἱεράρχην Χριστόν, ἕτερος ἱεράρχης»³. Ὁ ἀποκλεισμός, ὅμως, τῆς γυναίκας ἀπὸ τὴν μυστηριακὴν ἱερωσύνην ἔχει πραγματικὸ καὶ συμβολικὸ νόημα. Ἡ γυναίκα συνεργεῖ στὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας, ἐνῶ ὁ ἄνδρας διακονεῖ. Οἱ ἱερεῖς ἦσαν εὐρύτητα γνωστὲς στὸν προχριστιανικὸν κόσμον ἐκτός τοῦ Ἰσραὴλ. Εἰδικότερα, ὑπῆρχαν στίς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων, μετὰ τίς ὁποῖας ἦρθε σὲ ἄμεση σχέση ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰσραὴλ. Γι' αὐτὸ ἀπὸ κοινωνικὴ ἄποψιν φαίνεται παράδοξος ἡ ἀπουσία ἱερείων στὸν ἰουδαιοχριστιανικὸν κόσμον, ὅπου μάλιστα ἡ θέσις τῆς γυναίκας ἦταν ὑψηλότερη. Ἐπιπλέον, σὲ ὁλόκληρὴν τὴν χριστιανικὴν γραμματεῖαν, ὅπου παρουσιάζονται πλεῖστα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, οὐδέποτε ἀνέκυψε ζήτημα ἱερείων. Μόνον ἡ γνωστικίζουσα αἵρεσις τοῦ Μοντανισμοῦ δεχόταν γυναῖκες στὸν ἐπισκοπικόν καὶ τὸν πρεσβυτερικόν βαθμόν, πρᾶγμα πού χαρακτήρισε ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου ὡς "εἰδωλοποιὸν ἐπιτήδευμα" καὶ "ἐγχείρημα διαβολικόν"⁴.

Οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ ἁγίου Ἐπιφανίου δὲν πρέπει νὰ θεωρηθοῦν τυχαῖοι, ἀλλὰ δηλωτικοὶ τῆς στάσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στήν μυστηριακὴν ἱερωσύνην τῶν γυναικῶν. Οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἶχαν ἐξ αρχῆς ὄχι μόνον λειτουργικὴν, ἀλλὰ καὶ συμβολικὴν θέσιν στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοὶ ὑπάρχουν "εἰς τύπον τοῦ Πατρὸς" ἢ "εἰς τύπον Θεοῦ"⁵. Ἐνῶ στὸ "βασιλείον ἱεράτευμα"⁶ προσέρχονται ἀδιακρίτως ἄνδρες καὶ γυναῖκες, στήν μυστηριακὴν ἱερωσύνην προσλαμβάνονται μόνον ἄνδρες. Ἡ παρουσία ἱερείων θὰ ὑποδήλωνε τὴν ὑπαρξὴν γυναικείων θεοτήτων, ὅπως συνέβαινε στίς προχριστιανικὰς θρησκείας. Ἡ ἄρνησις δηλ. τῆς εἰδωλολατρίας, πού συνεπάγεται καὶ τὴν ἄρνησιν θεοτήτων τῶν δύο φύλων, συμβαδίζει μετὰ τὴν ἀπουσίαν ἱερείων. Ἡ Ἐκκλησία εἶχε μόνον διακόνισσας, πού ἐξυπηρετοῦσαν πρακτικὰς λειτουργικὰς

1. Πράξ. 6, 6.

2. Γέν. 3, 15.

3. ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ, Λόγος εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον 11, εκδ. Μ. Jugie, Theophanes Nicaenus (+ 1381), Sermo in Sanctissimam Deiparam, Lateranum Romae 1935, σ. 64.

4. ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΚΥΠΡΟΥ, Πανάριον 49, PG 42, 745BC.

5. ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, Πρὸς Μαγνησιεῖς 4, Πρὸς Τραλλιανούς 3.

6. Α' Πέτρ. 2, 9.

ανάγκες, και όχι ιέρειες με μυστηριακή ιερωσύνη συμβολικού χαρακτήρα, που χαρακτηρίζεται ως "είδωλοποιόν επιτήδευμα" ή "έγχείρημα διαβολικόν", δηλ. είδωλολατρία. Και δεν είναι τυχαίο ότι ο Μοντανισμός εκτός από την ιερωσύνη των γυναικών διατήρησε κι άλλα είδωλολατρικά στοιχεία, ενώ ο είσηγητής του Μοντανός ήταν αρχικά ιερέας της θεάς Κυβέλης. Αλλά και σήμερα η προώθηση γυναικών στην ιερωσύνη δεν είναι άσχετη με τη διάδοση νεογνωστικών και νεοπαγανιστικών αντίληψεων, που χαρακτηρίζουν το γενικότερο πνεύμα της εποχής μας»¹.

Υπάρχουν και άλλα πάμπολλα επιχειρήματα έναντι της χειροτονίας των γυναικών, τα οποία παραθέτουμε στη συνέχεια, όπως τα καταγράφει ο κ. Χρήστος Λιβανός². Επίσης, και το Οικουμενικό Πατριαρχείο διοργάνωσε διορθόδοξο θεολογικό Συνέδριο στη Ρόδο το φθινόπωρο του 1998 με θέμα «Τό αδύνατον της είδικής ιερωσύνης των γυναικών».

α) Η ρίζα της αληθείας, ότι μόνο ἄρρενες πρέπει να λαμβάνουν ιερωσύνη, βρίσκεται στην εντολή του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη «πάν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν, ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται»³.

β) Η ιερωσύνη, κατά την Παλαιά Διαθήκη, δινόταν μόνο σε ἄνδρες.

γ) Ο Χριστός δεν επέλεξε καμία γυναίκα ως Απόστολό Του. Και οι δώδεκα Απόστολοί Του ήταν ἄνδρες.

δ) Ο προδότης Ἰούδας δεν ἀντικαταστάθηκε από γυναίκα, αλλά από ἄνδρα, τὸν Απόστολο Ματθαί⁴.

ε) Στὸν Μυστικό Δεῖπνο ὁ Χριστός κάλεσε μόνο τοὺς Δώδεκα καὶ σ'αὐτοὺς παρέδωσε τὸ Μυστήριό της θείας Εὐχαριστίας.

στ) Τὴν ἐντολή νὰ βαπτίσουν «πάντα τὰ ἔθνη» ἔδωσε ὁ Χριστός μόνο στοὺς Ἀποστόλους καὶ ὄχι στὸν εὐρύτερο κύκλο τῶν μαθητῶν Του, ποὺ ἀποτελοῦσαν καὶ γυναῖκες⁵.

ζ) Τὴν ἐξουσία τοῦ «δεσμεῖν καὶ λύειν ἁμαρτίας» ἔδωσε ὁ Χριστός μόνο στοὺς Ἀποστόλους Του καὶ ὄχι σὲ γυναῖκες⁶.

η) Ἡ Παναγία, ἂν καὶ προερχομένη, κατὰ τὸν ἅγιο Γερμανὸ Κωνσταντινουπόλεως, «ἐκ γένους ἱερατικοῦ, φυλῆς Ἀαρωνείδος, ρίζης προφητικῆς καὶ βασιλικῆς»⁷, δὲν ἔλαβε τὴν ιερωσύνη. Ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς της δὲν τὴν συμπεριέλαβε μεταξύ τῶν Ἀποστόλων.

θ) Οἱ Ἀπόστολοι οὐδέποτε χειροτόνησαν γυναῖκες.

ι) Ἡ Παύλειος διδασκαλία εἶναι ἀληθινὸς καταπέλτης ἐναντίον τῆς ιερωσύνης τῶν γυναικῶν. «Αἱ γυναῖκες ὑμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν», παραγγέλλει στοὺς Κορινθίους⁸, «γυναϊκὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω», γράφει πρὸς τὸν Ἀπόστολο Τιμόθεο⁹. Πῶς, λοιπόν, θὰ χειροτονηθοῦν γυναῖκες, ἐφ'ὅσον ὁ ἴδιος ὁ Κύριος¹⁰ ἀπαγορεύει σ' αὐτές τὸ «διδάσκειν», τὸ ὁποῖο εἶναι ἀναπόσπαστο μέρος τῆς θείας Λατρείας καὶ ἀπὸ τὰ βασικότερα καθήκοντα τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ ἐπισκόπου;

ια) Ὁ πρεσβύτερος πρέπει νὰ εἶναι «μιάς γυναικὸς ἀνὴρ»¹¹, συμβουλεύει ὁ Ἀπόστολος, χωρὶς ὅμως νὰ προσθέσει καὶ τὸ ἀντίστροφο, «ἐνὸς ἀνδρός γυνή».

ιβ) Ὁ ἐπίσκοπος ἴσταται «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Ὁ Χριστός εἶναι ἄνδρας. Μπορεῖ γυναίκα νὰ σταθῇ εἰς τύπον καὶ τόπον τοῦ ἀνδρός Χριστοῦ;

ιγ) Ὁ ἱερεὺς εἶναι «alter Christus», ἄλλος Χριστός. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Νυμφίος, ἡ δὲ Ἐκκλησία ἡ Νύμφη. Μπορεῖ γυναίκα νὰ θεωρηθεῖ Νυμφίος; Θὰ τολμήσουμε νὰ συμβολίσουμε τὴν ὑπερφυὰ σχέση Χριστοῦ-Ἐκκλησίας μὲ τὴ διεστραμμένη σχέση ὁμοφυλοφίλου ζεύγους; Αὐτὸ ἀκριβῶς πράττουν ὅσοι ἐτερόδοξοι παρέχουν τὴν ιερωσύνη στὶς γυναῖκες.

1. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ, Χριστιανικὴ Ἠθικὴ II, ἐκδ. Πουρναράς, Θεσσαλονίκη, σσ. 384-387.

2. ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΙΒΑΝΟΣ, «Ἐμπόδια στὸν διάλογο μὲ τὸν Προτεσταντισμό», ἐν Οἰκουμενισμός· Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις. Πρακτικὰ διορθόδοξου ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου. Αἵθουσα τελετῶν Α.Π.Θ. 20-24 Σεπτεμβρίου 2004, τ. Β', ἐκδ. Θεοδρομία, Θεσσαλονίκη 2008, σσ. 627-632.

3. Λκ. 2, 23.

4. Πράξ. 1, 21-26.

5. Μτθ. 28, 16-20.

6. Ιω. 20, 23.

7. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, Εἰς τὴν Εἵσοδον τῆς Θεοτόκου Β', PG 98, 313A.

8. Α' Κορ. 14, 34.

9. Α' Τιμ. 2, 12.

10. Α' Κορ. 14, 35.

11. Τίτ. 1, 6.

ιδ) Ἡ Ἱερὰ Παράδοση, τὴν ὁποία δὲν παραδέχονται οἱ Προτεστάντες, μαρτυρεῖ κατὰ τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν, ἀφοῦ ἐπὶ 2013 ἔτη τώρα ὅλοι οἱ φορεῖς τῆς ἱερωσύνης ἦταν καὶ εἶναι ἄνδρες.

ιε) Πλήθος ἁγίων γυναικῶν κοσμεῖ τὸ νοητὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας μας. Μεταξὺ αὐτῶν οἱ Μυροφόρες, οἱ ἱσαπόστολοι Φωτεινὴ καὶ Ἑλένη, καθὼς καὶ ἅγιες μητέρες μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Καμμία ἀπ' αὐτὲς δὲν ὑπῆρξε ἱεουργὸς τῶν θείων Μυστηρίων. Καμμία ἀπὸ τίς ἀρχαῖες διακόνισσες ἢ τίς ἀνὰ τοὺς αἰῶνες μοναχές δὲν ἀπαίτησε νὰ λάβῃ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης.

ιστ) Οἱ Ἀποστολικὲς Διαταγὲς εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικὲς: «Οὐκ ἐπιτρέπομεν οὖν γυναῖκας διδάσκειν ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ μόνον προσεύχεσθαι καὶ τῶν διδασκάλων ἐπακοῦειν. Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἡμᾶς τοὺς δώδεκα πέμψας μαθητεῦσαι τὸν λαόν καὶ τὰ ἔθνη, γυναῖκας οὐδαμοῦ ἐξαπέστειλεν εἰς τὸ κήρυγμα... Εἰ δὲ ἐν τοῖς προλαβοῦσι διδάσκειν αὐταῖς οὐκ ἐπιτρέπομεν, πῶς ἱερατεῦσαι ταύτας παρὰ φύσιν τις συγχωρήσει; Τοῦτο γὰρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀθεότητος τὸ ἀγνόημα θηλείαις θεαῖς ἱερείας χειροτονεῖν, ἀλλ' οὐ τῆς τοῦ Χριστοῦ διατάξεως»¹.

ιζ) Ὁ Τερτυλλιανὸς γράφει: «Δὲν ἐπιτρέπεται στῇ γυναῖκα νὰ ὁμιλῇ στὴν ἐκκλησίᾳ οὔτε νὰ διδάσκῃ οὔτε νὰ κρίνῃ οὔτε νὰ κἀνῇ τὴν προσκομιδὴν οὔτε νὰ διεκδικῇ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ της ὁποιοδήποτε ἀξίωμα, πού ἔχουν οἱ ἄνδρες, ἢ κάποιο ἱερατικὸ λειτούργημα»².

ιη) Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου ρωτᾷ: «τίνι οὐ σαφές ἐστίν ὅτι τῶν δαιμόνων ἐστὶ τὸ δίδαγμα καὶ σχῆμα καὶ ἡλλιωμένον τὸ ἐπιχειρήμα»; Καὶ προσθέτει: «Θεῶ γὰρ ἀπ' αἰῶνος οὐδαμῶς γυνὴ ἱεράτευσεν»³.

ιθ) Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συμβουλεῖ «οἱ γυναῖκες νὰ ἀπομακρύνονται ἀπὸ μία τέτοια ὑπηρεσία, ὅπως καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων», προσθέτοντας ὅτι «ὁ θεῖος νόμος ἀπομακρύνει τίς γυναῖκες ἀπὸ τὸ ἱερατικὸ λειτούργημα, ἀλλ' αὐτὲς ἐπιζητοῦν νὰ τὸ κατακτήσουν δυναμικὰ»⁴.

21. Ἡ «Ἀγιοποίηση τῶν παπῶν»

«Ἐκκλησία» χωρὶς «ἁγίους» καὶ μάλιστα «νεοφανεῖς», δὲν πάει! Αὐτὸ ἔχετε ὑπόψιν σας στὸ «Κράτος τοῦ Θεοῦ», τὸ ὁποῖο θέλετε νὰ ἐμφανίζεται ὡς «Ἐκκλησία», καὶ γι' αὐτὸ «βάζετε μπροστά» τὴν «μηχανή» τῆς ἀγιοποίησης! Διαβάσαμε τὴ σχετικὴ εἰδηση: «Πιὸ γρήγορα ἀπὸ κάθε ἄλλον σύγχρονο θὰ ἀνακηρυχθεῖ ἅγιος ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος II, ὁ ὁποῖος ἔφυγε τὸ 2005, καθὼς τὸ Βατικανὸ μὲ μυστικὴ διαδικασία ἐπικύρωσε ἕνα μυστηριῶδες θαῦμα, τὸ ὁποῖο μέχρι σήμερα κρατεῖτο κρυφόν. Λέγεται ὅτι ὁ Πάπας θεράπευσε μία γυναῖκα ἀπὸ τὴν Κόστα Ρίκα, πού ἔπασχε ἀπὸ σοβαρὴ ἐγκεφαλικὴ βλάβη καὶ ἦταν ἕνα βῆμα ἀπὸ τὸν τάφο. Ἡ Ἁγία Ἐδρα δὲν ἔχει ἀνακοινώσει ἐπίσημα λεπτομέρειες γιὰ τὸ θαῦμα, ἀλλὰ εἰδικοί ἀναφέρθηκαν στὴ θαυματουργὴ δύναμη τοῦ Πάπα, καθὼς οἱ συγγενεῖς τῆς γυναῖκας, πού χαροπάλευε προσευχόμενοι στὴ μνήμη τοῦ Πάπα καὶ ἡ γυναῖκα ἐπανῆλθε στὴ ζωὴ, σύμφωνα μὲ τὴν Telegraph. Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀπαίτησε ἔρευνα γιὰ τὸ περιστατικὸ καὶ οἱ γιατροὶ ἐπιβεβαίωσαν ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορούσε νὰ θεραπεύσῃ τὴν γυναῖκα, ἐνῶ τὸ γεγονὸς δὲν ἐξηγεῖται ἐπιστημονικὰ. Ἐπιτροπὴ θεολόγων ἐνέκρινε τὸ θαῦμα, σύμφωνα μὲ ἀρμόδιο ἐκπρόσωπο ἀπὸ τὸ Βατικανόν. Τώρα ἡ ὑπόθεση θὰ ἀνατεθεῖ σὲ ἐπιτροπὴ καρδινάλιων καὶ στὴ συνέχεια στὸν Πάπα Φραγκίσκο. Ὁ Ἰωάννης Παῦλος ἀναμένεται νὰ ἀγιοποιηθεῖ τὸν Ὀκτώβριο περὶπου, ἀκριβῶς στὴν ἐπέτειο τῆς 35ης ἐκλογῆς του. Ἄν ὅλα πᾶνε καλά, ἀναμένεται ἐπίσημη ἀνακοίνωση τὸν Ἰούλιο, ἀκριβῶς στὰ ὀκτώ χρόνια ἀπὸ τὸν θάνατό του τὸ 2005». Ἔτσι, λοιπόν, στίς 30-9-2013 ἀνακοινώσατε, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι ὁ «πάπας» Ἰωάννης Παῦλος Β' Βοϊτίλα, ὁ πολωνὸς ποντίφικας, πού ἡγήθηκε ἐπὶ 27 χρόνια (1978-2005) τοῦ Παπισμοῦ καὶ στὴ διάρκεια τῆς θητείας του κατέρρευσε ὁ Κομμουνισμὸς, καὶ ὁ «πάπας» Ἰωάννης ΚΓ' (1958-1963), ὁ ὁποῖος συγκάλεσε τὴ μεταρρυθμιστικὴ Β' Βατικάνεια «Σύνοδο» καὶ ἡγήθηκε σαρωτικῶν μεταρρυθμίσεων γιὰ τὸν ἐκσυγχρονισμό τοῦ Παπισμοῦ, μολονότι μόνον ἕνα θαῦμα τοῦ ἔχει πιστωθῇ μετὰ τὸν θάνατό του, θὰ ἀνακηρυχθοῦν «ἅγιοι» στίς 27-4-2014⁵.

1. Ἀποστολικά Διαταγαί III, 6, 1-2 καὶ 9, 1-4.

2. ΤΕΡΤΥΛΛΙΑΝΟΣ, *De Virginibus*, IX, 1, C.C. ii, 1218-19.

3. ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΚΥΠΡΟΥ, *Κατὰ αἵρέσεων* 49, 2-3, PG 41, 881.

4. ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, *Περὶ Ἱερωσύνης* II, 1, 2.

5. Ἡ «μηχανὴ ἀγιοποιήσεων» τοῦ Βατικανοῦ «Ξαναξεσταίνεται»! Ὁρθόδοξος Τύπος 2-8-2013, <http://www.naftemporiki.gr/story/672191>, <http://www.amen.gr/article14562>, <http://www.orthodoxtimes.com/news/14562>

Κατ'αρχήν, και μόνο οι χαρακτηρισμοί «μυστικές διαδικασίες» και «μυστηριώδες θαύμα» φανερώνουν περίτρανα τις μυστικές σκοπιμότητες μιᾶς ἀκόμη «ἀγιοποιήσεως» τῆς ὁλοσκότεινης «Ἀγίας Ἐδρας»! Κατά δεύτερον, δέν γίνεται στήν αἵρεση νά ὑπάρχουν ἅγιοι. Ἕνας αἰρετικός και μάλιστα «πάπας», πού δέν εἶναι Ὁρθόδοξος, δέν ἔχει ὀρθόδοξη πίστη, ὀρθόδοξια, ἀλλά κουβαλάει πάνω του πάμπολλες αἵρέσεις, ἰδίως τό ἀλάθητο και τό πρωτεῖο ἐξουσίας, δέν γίνεται νά εἶναι ἅγιος. Τρίτον, δέν μπορεῖ νά εἶναι ἅγιος ἕνας αἰρετικός, γιατί δέν τηρεῖ τό κριτήριο τῆς ὀρθοπραξίας. Καί τέταρτον, τοὺς ἁγίους τοὺς ἀγιοποιεῖ ἡ θεοποιός ἄκτιστη ἐνέργεια, ἡ ἄκτιστη θεία Χάρις τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἐφ' ὅσον ἐσεῖς, οἱ παπικοί, ἀποδέχεστε ὡς ἐπίσημη δογματική σας διδασκαλία τὴν αἰρετική θεωρία περὶ κτιστῆς χάριτος, τότε ποιός εἶναι πού θά παράγει ἁγίους; Ἐπειδὴ, λοιπόν, βρεθήκατε σέ ἀδιέξοδο, ἀντικαταστήσατε τὴν ἄκτιστη θεία Χάρι με τὸν «ἀλάθητο» πάπα, και τοῦ δώσατε τὴν ἐξουσία νά ἀγιοποιεῖ, κατά τό δοκοῦν.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι «*ἅγιοι δὲ εἰσι πάντες, ὅσοι πίστιν ὀρθὴν μετὰ βίου ἔχουσι, κἂν σημεία μὴ ἐργάζωνται, κἂν δαίμονας μὴ ἐκβάλλωσιν, ἅγιοι εἰσιν*». Καί ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος ὑπογραμμίζει ὅτι «*ἁπας ὁ τῶν ἁγίων ἔπαινος και μακαρισμός διὰ τῶν δύο τούτων συνίσταται, διὰ τε τῆς ὀρθοδόξου πίστεως και τοῦ ἐπαινετοῦ βίου, και διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και τῶν χαρισμάτων αὐτοῦ. Τοῖς γάρ δυσὶ τούτοις τό τρίτον συνέπεται. Ἐν γάρ τῳ βιώσει τινά καλῶς τε και θεοφιλῶς μετὰ φρονήματος ὀρθοδόξου και ἐν τῳ χαριτωθῆναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ και δοξασθῆναι διὰ τῆς τοῦ Πνεύματος δωρεᾶς, συνέπεται αὐτῳ ὁ ἔπαινος και ὁ μακαρισμός παρὰ πάσης τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν και παρὰ πάντων τῶν διδασκάλων αὐτῆς. Πίστεως δὲ και ἔργων ἀνελλιπῶς μὴ καταβληθέντων, ἀδύνατόν ἐστιν τὴν παρουσίαν γενέσθαι ποτὲ τοῦ προσκυνητοῦ και θείου Πνεύματος και τὴν δωρεάν αὐτοῦ λαβεῖν τινά τῶν ἀνθρώπων*»¹.

Στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, Ἐκλαμπρότατε, δέν ἔχουμε ἀγιοποίηση, ἀλλὰ ἀναγνώριση και ἀνακήρυξη τῶν ἁγίων. Τό ἔργο τῆς ἀγιοποιήσεως ἀνήκει ἀποκλειστικά και μόνο στὸν ἴδιο τὸν Ἅγιο Τριαδικό Θεό. Ὁ Θεός ἀγιοποιεῖ, ὄχι ὁ ἄνθρωπος, ὁ «πάπας». Ἡ Σύνοδος ἐπεμβαίνει γιὰ νά διακηρύξει, ὄχι νά ἀγιοποιήσει – αὐτά εἶναι δικά σας, φράγκικα –, τὴν ἀγιότητα ἐνός ἁγίου, τὴν ἤδη ὑπάρχουσα και ἀποδεικνυομένη ἀπὸ τὰ θαύματά του². Οἱ ὅροι «ἀγιοποίηση» και «κανονισμός» εἶναι θεολογικῶς ἀπαράδεκτοι, δεδομένου ὅτι προϋποθέτουν δικανικές και ἐκκλησιολογικές θέσεις, πού εἶναι ξένες στὴν ὀρθόδοξη παράδοση.

Με τὸν ὅρο «ἀναγνώριση» ἐννοοῦμε τὴν ἰδιαίτερη ἐν Χριστῳ ἀποδοχή και τιμὴ, πού αὐθόρμητα ἀποδίδει τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας σὲ ὀρισμένα κεκοιμημένα μέλη της, τὰ ὁποῖα ξεχώρισαν γιὰ τὴν θεοφιλεῖ ἐνάρετη ζωὴ τους και τὴν ἀφοσίωσή τους στὸ Θεό.

Στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τό μόνο κριτήριο γιὰ τὴν ἀναγνώριση ἐνός κεκοιμημένου μέλους της, ὡς ἁγίου, εἶναι ἡ ἀναγνώρισή του ἀπὸ τὸν πιστό λαό, ἡ «*vox populi*», ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ, με τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις ὅτι εἶχε Ὁρθόδοξια, δηλ. ὀρθόδοξη πίστη και φρόνημα, ἦταν ὀρθόδοξος και ὄχι αἰρετικός ἢ ἀλλόθρησκος, εἶχε μαρτυρικό ἢ ὁσιο βίο (Ὁρθοπραξία), εἶχε κάνει θαύματα ἐν ζωῇ και μετὰ θάνατον και τέλος τό σκῆνωμά του μετὰ θάνατον νά ἔχη ἀφθαρσία και μυροβυσία. Οἱ προϋποθέσεις αὐτές, κατά τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, θεωροῦνται και σήμερα ἀπαραίτητες.

Μετὰ τὴν ἀναγνώριση τοῦ ἁγίου ἀπὸ τὴν κοινὴ συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ καταγράφει στὰ δίπτυχα τὸν ἅγιο, γιὰ νά μνημονεύεται στὴ θεία Λειτουργία και καθορίζει τὴν ἐτήσια ἐορτὴ τῆς μνήμης του, πού εἶναι συνήθως ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου του. Ἐπίσης ἐκτίθενται ἡ εἰκόνα και τὰ λείψανά του σὲ δημόσια προσκύνηση, ἀνεγείρονται ναοὶ πρὸς τιμὴ του και συντάσσεται ἡ ἀσματική ἀκολουθία του.

Τὰ τελευταῖα χρόνια παρουσιάστηκε ἡ ἄποψη ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο νά περάσουν ἐκατὸ ἢ τουλάχιστον πενήντα χρόνια ἀπὸ τὸν κοίμησιν κάποιου, γιὰ νά ἀναγνωριστεῖ ὡς ἅγιος. Ἡ ἄποψη αὕτὴ δέν εἶναι ὀρθή και δέν μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη παράδοση. Τό κριτήριο αὐτό τῆς «ἀρχαιότητος» εἶναι παπικὸ κριτήριο ἀναγνώρισης ἁγίων³.

www.naftemporiki.gr/story/671064, <http://www.amen.gr/article14529>, <http://www.amen.gr/article14359>, <http://www.romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19402-2-23>

1. ΣΥΜΕΩΝ Ο ΝΕΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ, *Λόγος Κατηχητικός* 10, Sources Chretiennes 104 (1964) 142.

2. Πρωτοπρεσβ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ, *Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς Πατέρας τῆς Ὁ Οἰκουμενικῆς Συνόδου*, ἔκδ. Ἰ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἁγία Μετέωρα 2009, σ. 12.

3. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΑΜΗΣ, *Αγιολογία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας*, ἔκδ. Πουρναράς, Θεσ/κη 1999, σσ. 127-136.

Θά ἦταν μεγάλη παράλειψη, ἂν δὲν ἀναφερόμασταν καὶ στοῦ τραγικοῦ καὶ φρικτοῦ γεγονότος ὅτι ἐσεῖς, Ἐκκλησιολάτραι, στὸν Παπισμὸ «ἀγιοποιεῖτε» τοὺς φονιάδες. Αὐτὸ καταδεικνύεται ἀπὸ τὴν «ἀγιοποίηση» τοῦ καρδινάλιου Ἀλουϊσίου Στέπινιτς ἀπὸ τὸν «πάπα» Ἰωάννη Παῦλο τὸν Β΄, ὁ ὁποῖος Στέπινιτς στάλθηκε στὴν Γιουγκοσλαβία καὶ τὴν Σερβία κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου (1942-1944), γιὰ νὰ προσηλυτίσῃ μὲ τὴ βία τοὺς Ὀρθόδοξους λαοὺς στὸν Παπισμὸ. Ὁ Στέπινιτς, ἀφοῦ σκότωσε 800.000 Ὀρθόδοξους, ποὺ ἀρνήθηκαν τὸν ἐκλατινισμό τους, γύρισε στὴ Ρώμη, ὅπου βραβεύθηκε γιὰ τὸ ἔργο του καὶ «ἀγιοποιήθηκε»!¹

Ἐπιπροσθέτως, ὑπογραμμίζουμε ὅτι ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας ὀνειδίζεται ἀπὸ ἐσᾶς, τοὺς αἰρετικούς Λατίνους, ποὺ ἀποσπασθήκατε ἀπ’αὐτήν, καὶ δυσφήμως κατηγορεῖται ὅτι δῆθεν, ἀφοῦ ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ τὴν δυτική, δηλαδὴ τὴν Φράγγικη παρασυναγωγή σας μὲ τὸ σχίσμα τοῦ 1054, δὲν ἔβγαλε κανένα νέο Ἅγιο, οὔτε πλέον ἔχει θαύματα. Ἐνῶ ἐσεῖς, μὴ ἔχοντας νὰ παρουσιάσετε νέους ἀληθινούς Ἁγίους, κατασκευάζετε γλυπτὸς λεγομένους Ἁγίους ἀπὸ λίθους, ξύλα καὶ μέταλλα. Ἀλλὰ, κυττᾶτε τὴν Ἁγία μας Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, τὴν ἁμωμὴ νύμφη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, κοσμημένη καὶ στεφανωμένη σάν μὲ πολυτίμους λίθους καὶ μαργαριτάρια, μὲ τοὺς νέους Μάρτυρες, τοὺς Ὁσίους, τοὺς Ἱεράρχες καὶ τοὺς Ἀσκητές, τὴν ἀγιότητα τῶν ὁποίων ἐπιβεβαιώνει ἡ ἀφθαρσία, ἡ ἄρρητη εὐωδία, ποὺ ἐκπέμπεται ἀπὸ τὰ ἅγια Λείψανά τους καὶ τὰ ἄπειρα θαύματα, ποὺ ἐπιτελοῦν. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἐσεῖς οἱ σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοὶ Λατῖνοι, λέγοντας γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς σας ὅτι εἴστε σοφοί, μωρανθήκατε, γι’ αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ ἐπαρθήκατε ἀπὸ τὴν ἐωσφορικὴ ὑπερηφάνεια, σκοτισθήκατε στὸ νοῦ καὶ τυφλωθήκατε. Διότι, ἐνῶ βλέπετε, δὲν βλέπετε, καὶ ἐνῶ ἀκοῦτε, δὲν ἀκοῦτε οὔτε νοεῖτε τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, ποὺ λέει *«τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ καὶ ἐπιστραφῶσι καὶ ἰάσονται αὐτοὺς»*² καὶ ἔτσι πλανῶντες καὶ πλανώμενοι διαπορεύεστε στὸ σκότος³. Γι’αὐτὸ ὁ ἱερός Νεκτάριος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων (1660 μ.Χ.) ὁ διάπυρος αὐτὸς ζηλωτὴς τῆς ἀληθείας, θέλοντας νὰ φράξῃ τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν Λατίνων καὶ νὰ σᾶς ἀποδείξει ψεῦστες καὶ συκοφάντες, ἀπαριθμεῖ πολλοὺς νέους Ἁγίους τῆς Καθολικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας μετὰ τὸ σχίσμα καὶ διηγεῖται πολλὰ καὶ παράδοξα νέα θαύματα. Ὁ ἱερός Νεκτάριος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἱερός Δοσίθεος Ἱεροσολύμων⁴, λένε, λοιπόν, γιὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, ἀρχιεπίσκοπο Θεσ/κης, τὸν κήρυκα τῆς ἀκτίστου θείας Χάριτος καὶ θεατὴν τοῦ ἀκτίστου Φωτός, τὸν ὁποῖο ἐσεῖς οἱ παπικοὶ τὸν θεωρεῖτε «αἰρετικὸν», ὅτι στὸ νησί τῆς Σαντορίνης, τὴν Β΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ποὺ ἐορτάζει ὁ ἅγιος, οἱ Φράγκοι ἔβαλαν σκοπίμως μερικὰ παιδιά μέσα σὲ μιὰ βάρκα καὶ ἔπλεαν καὶ χτυπώντας τὰ χέρια τους, ἔλεγαν: «ἀνάθεμα τὸν Παλαμᾶν! ἂν εἶναι ὁ Παλαμᾶς Ἅγιος, ἄς κάμῃ νὰ πνιγοῦμε. Αὐτὰ ἐβλασφημοῦσαν τὰ Φραγκόπουλα, καὶ, ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ τῆς Ἀγιότητος καὶ τῆς πρὸς Θεὸν παρρησίας τοῦ Θεοῦ Γρηγορίου! τὴν ἰδίαν ὥραν, ὅπου ἐβλασφημοῦσαν, χωρὶς φουρτούναν, εἰς καιρὸν μάλιστα γαλήνης, ἐκαταποντίσθη τὸ καῖκι μὲ ὅλους ἐκείνους ὅπου ἦσαν μέσα, κατὰ τὴν βλασφημίαν ὅπου ἔλεγαν, “ἂν εἶναι Ἅγιος, ἄς μᾶς πνίξῃ!”⁵.

Θά ἦταν πολὺ χρήσιμο γιὰ σᾶς, νὰ ρωτούσατε τὸν «Ἐπίσκοπο» Κερκύρας κ. Ἰωάννη Σπιτέρη τῆς Θρησκευτικῆς σας κοινωνίας τί συνέβη τὴν 12/12/1716 ὅταν ὁ Ἑνετὸς διοικητὴς Κερκύρας Ἀνδρέας Πιζάνι θέλησε νὰ πῇ ἄλτάριο στὸν Ναὸ τοῦ Θαυματοουργοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος. Ὁ κενὸς τόπος σήμερα στὸν Πανιέρο Ναὸ του κραυγάζει τὴν ἀλήθεια.

22. Παιδεραστία

Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχάσῃ τίς παγκόσμιες διαμαρτυρίες τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν, ὁλοκλήρων κοινοβουλίων, ὅπως τοῦ Ὁλλανδικοῦ, τοῦ Ἰρλανδικοῦ καὶ τοῦ Αὐστραλιανοῦ γιὰ τὰ χιλιάδες εἰδεχθῆ κακοურγήματα παιδεραστίας παπικῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν.

1. Ἀρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, *Ὁ Οἰκουμενισμὸς χωρὶς μάσκα*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Αθήναι 1988, σσ. 235-251.

2. *Ἰω.* 12, 40 καὶ *Ἠσ.* 6, 10.

3. ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Συναξαριστὴς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ*, τ. Ε΄, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 2003, σσ. 485-486 καὶ ΑΓΙΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ – ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΧΙΟΥ – ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ – ΟΣΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΡΙΟΣ, *Συναξαριστὴς Νεομαρτύρων*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1996, σσ. 539-540.

4. ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, *Τόμος ἀγάπης*, σ. 31.

5. ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Ἐκλόγιον*, ἐκδ. Ἀστήρ – Αλ. καὶ Ε. Παπαδημητρίου, Αθήναι 1974, σ. 332.

Οι αποκαλύψεις για την ήθική δυσωδία της αίρετικής παπικής παρασυναγωγής σας δεν έχουν τελειωμό. Μετά την παραίτηση του «άντιπροσώπου του Χριστού επί γής» πρώην εκλαμπροτάτου κ. Βενέδικτου, εξαιτίας των φρικτών σκανδάλων, τα οποία ταλανίζουν και τρίζουν την «Αγία Έδρα», ήλθε «καπάκι» και άλλη μία παραίτηση, του καρδινάλιου Κίθ Ό Μπράιεν, «αρχιεπισκόπου» της Σκωτίας. Αίτια της παραίτησής του ή δριμύτατη κατηγορία τεσσάρων παπικών «ιερέων» του για «άναρμοστη σχέση» έδω και τριάντα τρία χρόνια! Μάλιστα ή παραίτηση είχε τέτοιο έπειγοντα χαρακτήρα, την οποία δέχτηκε ο κ. Βενέδικτος, και δεν περίμενε να συμμετάσχει στο «κονκλάβιο» για την έκλογή σας, του νέου «πάπα», ώστε ή Μ. Βρετανία έμεινε χωρίς εκπροσώπηση στο «μεγάλο γεγονός»! Η ιστοσελίδα των Νέων έγραψε: «Ένας από τους ιερείς αναφέρει πώς είχε μία άναρμοστη σχέση μέ τον Ό Μπράιεν, ένας άλλος ότι ήταν 18 ετών, όταν ο σημερινός καρδινάλιος τον "προσέγγισε άναρμοστα", έπειτα από όλονύκτια προσευχή και ο τρίτος ότι έκλήθη νά "γνωρίσει καλύτερα" τον Ό Μπράιεν στην κατοικία του, όπου έπειτα από κατανάλωση αλκοόλ έκείνος τον "προσέγγισε άναρμοστα"! Άν και δεν αναφέρονται ρητά τί σοϊ «άναρμοστες προσεγγίσεις» είχε αυτός ο «λαμπρός πρίγκηπας» της παπικής παρασυναγωγής, τίς φανταζόμαστε! Και δεν είναι οι μόνες, για νά τίς χαρακτηρίσει κάποιος «μεμονωμένες περιπτώσεις», αλλά πρόκειται για ατέλειωτη άλυσίδα σεξουαλικών σκανδάλων, ή οποία ζώνει όλη την ύφήλιο¹!

Ο πρώην έκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος διέψευσε στίς 24-9-2013 ότι προσπάθησε νά συγκαλύψει την σεξουαλική κακοποίηση παιδιών από «ιερείς» του Παπισμοϋ. Οι δηλώσεις του περιέχονται σέ μία ένδεκασέλιδη έπιστολή πρós τον ίταλό συγγραφέα και μαθηματικό Πιερτζιόρτζιο Όντιφράντι, πού έγραψε ένα βιβλίο για τά προβλήματα πού άντιμετώπιζε ο Παπισμός πρίν την παραίτηση του κ. Βενέδικτου, άποσπάσματα της οποίας δημοσιεύθηκαν στην ίταλική έφημερίδα La Repubblica. «Γιά όσα αναφέρετε για την ήθική κακοποίηση άνηλικών από ιερείς μπορώ μόνο, όπως γνωρίζετε, νά την άναγνωρίσω μέ βαθιά θλίψη. Όμως, δεν προσπάθησα ποτέ νά συγκαλύψω αυτά τά πράγματα», άνέφερε ο κ. Βενέδικτος. Τόν διαψεύδει όμως ή πραγματικότητα, διότι κατηγορήθηκε ότι ως Άρχιεπίσκοπος Μονάχου συγκαλύψε τέτοια έλεεινά σκάνδαλα. Πρόκειται για την πρώτη φορά πού ο κ. Βενέδικτος άπαντá στίς κατηγορίες για σεξουαλική κακοποίηση άνηλικών από ιερείς σέ πρώτο πρόσωπο και για την πρώτη φορά, μετά την παραίτησή του, πού δημοσιεύθηκε κάτι πού έίπε ή έγραψε².

Άλλη μία τρανταχτή περίπτωση παιδεραστίας, και μάλιστα εκπροσώπου του Βατικανού (νούντσιου, δηλαδή πρεσβευτή) είναι και ή έξης: «Τό Βατικανό άνακάλεσε τον άπεσταλμένο του από τή Δομινικανή Δημοκρατία, μετά τίς καταγγελίες έναντίον του για παιδοφιλία από τοπικά Μέσα. Ο "Άρχιεπίσκοπος" Γιόζεφ Βεσολόφσκι άπαλλάχθηκε ήδη από τά καθήκοντα, πού έκτελοϋσε τά τελευταία έξι χρόνια. Έναντίον του 65χρονου Πολωνού κληρικού διατάχθηκε έρευνα, όπως άνέφερε ο εκπρόσωπος της Αγίας Έδρας, χωρίς νά έπεκταθῇ σέ περισσότερες λεπτομέρειες. "Ο νόμος ίσχύει και είναι ίδιος για όλους. Δεν ύπάρχει δικαιολογία για όποιον παραβιάζει τό νόμο. Ούτε ή ύπηκοότητα, ούτε ή πίστη, τό δόγμα, ή πολιτική και ή θρησκεία. Ο νόμος ίσχύει για όλους άνεξαίρετως" άνέφερε εκπρόσωπος του παπισμοϋ στη χώρα της Καραϊβικής. Τίς φῆμες για κακοποίηση παιδιών από τον μόνιμο διπλωματικό άντιπρόσωπο της Αγίας Έδρας έξετάζουν και οι είσαγγελικές άρχές του Αγίου Δομίνικου»³! Φυσικά, δεν άκούστηκε ή λέξη καθάρηση για τον «άτακτο άρχιεπίσκοπο», αλλά μόνο νομικές συνέπειες, όπως έγινε και για τους χιλιάδες παιδεραστές φραγκοπαπάδες, οι όποιοι «λειτουργούν» κανονικά στην παπική παρασυναγωγή⁴ και όλα αυτά για την βλασφημία του Αγίου Πνεύματος και την καταφρόνηση του ΙΓ' Έροϋ Κανόνος της Αγίας ς' Οίκουμενικής Συνόδου μέ την καθιέρωση της άντιγραφικής γενικής άγαμίας του Κλήρου και της φωνής του Κυρίου «ού πάντες χωροϋσι τον λόγον τουτον, άλλ' οίς δέδοται» (Ματθ. ιθ' 11)!

23. Τό αίσχιστο πάθος της όμοφυλοφιλίας

Ζωηρή συζήτηση σέ παγκόσμιο έπίπεδο πυροδότησαν οι δηλώσεις σας, Έκλαμπρότατε, όταν, άνοίξατε τό ζήτημα της όμοφυλοφιλίας, του αίσχιστου και βδελυροϋ αυτού πάθους, πού

1. «Άλλη μία παραίτησις-βόμβα της παπικής «Έκκλησίας», Όρθόδοξος Τύπος 5-4-2013
2. Βενέδικτος: Δεν προσπάθησα νά συγκαλύψω την κακοποίηση παιδιών από ιερείς, <http://romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19290-2013-09-24-17-23-04>.
3. Πηγή: euronews Greek
4. «Παπικός νούντσιος "άπηλλάγη των καθηκόντων του" διά παιδεραστίαν»! Όρθόδοξος Τύπος (18-10-2013) 2.

είναι ο κολοφώνας των σαρκικών αμαρτιών, αλλάζοντας γραμμή πλεύσης σε σύγκριση με τους προκατόχους σας. Τήν άπιστευτών διαστάσεων ήθική δυσωδία του Βατικανού τήν αποκαλύπτει, ίσως άθελά του, τό ίδιο τό Βατικανό! Η βαθύτατη ήθική κρίση, ή οποία μαστίζει τό «Κράτος του Θεού», δέν είναι πιά μυστικό καί τή γνωρίζει ο καθένας. Ώς καί έσείς, ο όποιος θέλετε νά είσθε ο «έπίσκοπος του θρόνου τής Πρεσβυτέρας Ρώμης», φέρεται νά άναγκαστήκατε νά όμολογήσετε τό αγιάτρευτο ήθικό άπόστημα τής «Άγίας Έδρας», ή οποία θέλει νά παριστάνη καί αύτή τήν «έκκλησία» καί μάλιστα τήν «άληθινή», χαρακτηρίζοντάς την «όντως άληθινή Έκκλησία του Χριστού», τήν Όρθόδοξη, «έλλειμματική»!

Πλήρης έπιβεβαίωση των δημοσιευμάτων πολλών ήμερησίων έφημερίδων καί περιοδικών άποτελούν οι άποκαλύψεις σας ότι στό Βατικανό ύπάρχει γκέτο όμοφυλοφίλων καί ρεύμα διαφθοράς. Τά δημοσιεύματα τά είχαν δημοσιεύσει ήμερήσιες έφημερίδες, όταν αίφνιδίως είχε παραιτηθί ο πρώην έκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος. Τότε είχαν γίνει καί άποκαλύψεις γιά ξέπλυμα βρώμικου χρήματος άπό τό Βατικανό, μεταφορά χρημάτων σε γερμανικές τράπεζες καί «μαφιόζικοι» μέθοδοι γιά τήν έξυπηρέτηση των συμφερόντων του. Έσείς, Έκλαμπρότατε, προβήκατε στίς άνωτέρω άποκαλύψεις στίς 12-5-2013. Σύμφωνα μέ άνταποκρίσεις καί τό δημοσίευμα τής έφημερίδας «Δημοκρατία» μέ ήμερομηνία 13-6-2013: *«Η σεξουαλικότητα φαίνεται ότι δέν άφανίζεται, όταν φορά ράσα, κι αύτό έπιβεβαιώνεται γιά άκόμη μία φορά διά στόματος του ίδιου του "πάπα". Όπως έπιβεβαιώνεται καί ή "οίκονομική άναρχία" στίς παρυφές του Παπισμού»*. Σύμφωνα μέ δημοσιεύματα παπικών μέσων ένημέρωσης, τά όποία δέν έχουν άμφισβητηθί άπό τό Βατικανό, έσείς όμολογήσατε τήν ύπαρξη ενός «γκέϊ λόμπι» καί ενός «ρεύματος διαφθοράς» στό Βατικανό, σημειώνοντας τήν πιό παράδοση παπική παραδοχή στή σύγχρονη ιστορία του Βατικανού. Ίδίως μετά τά σκάνδαλα παιδεραστίας μέ πρωταγωνιστές «ιερείς» του Παπισμού. Γιά τήν ακρίβεια, έσείς, Έκλαμπρότατε, κατά τή διάρκεια μίας κατ' ίδίαν συνάντησης μέ έκπροσώπους τής θρησκευτικής Συνομοσπονδίας Λατινικής Άμερικής καί Καραϊβικής (CLAR), μιλήσατε γιά διάφορα «φλέγοντα θέματα του Βατικανού», συμπεριλαμβανομένων των προβλημάτων τής Curia, τής *κεντρικής διοίκησης τής Έκκλησίας, ή όποία βρέθηκε πρόσφατα στό έπίκεντρο σκανδάλου διαφθοράς. Οί παπικές παραδοχές πραγματοποιήθηκαν στήν ισπανική γλώσσα, σύμφωνα μέ τήν παπική ιστοσελίδα τής Χιλής «Προβληματισμός καί άπελευθέρωση»*. Γιά άλλη μία φορά, τονίζεται ή πεποίθηση ότι ύπάρχει άνάγκη έπαναδιαπραγμάτευσης του συμβολαίου τής θρησκευτικής πραγματικότητας καί τής σεξουαλικότητας, όπως καί των άλλων άνθρωπίνων άδυναμιών. Τά λόγια σας τό «έπικυρώνουν»: *«Στήν Curia ύπάρχουν καί άγιοι άνθρωποι, πραγματικά ύπάρχουν άγιοι άνθρωποι. Αλλά, έπίσης, ύπάρχει ένα ρεύμα διαφθοράς, καί είναι άλήθεια ότι ύπάρχει ένα γκέϊ λόμπι. Πρέπει νά δοϋμε τί μπορούμε νά κάνουμε»*¹.

Κατά τό ταξίδι τής έπιστροφής σας άπό τήν Βραζιλία (29-7-2013) καί μιλώντας έν πτήση σε δημοσιογράφους, προβήκατε σε μία «φιλελεύθερη» (!!!) δήλωση, άναφορικά μέ τή στάση, πού κρατούσε κατά τό παρελθόν ο Παπισμός, γιά τό θέμα των όμοφυλοφίλων. Όταν ο δημοσιογράφος ρώτησε τήν άποψη σας γιά τους όμοφυλοφίλους, άπαντήσατε: *«Ποιός είμαι έγώ, γιά νά κρίνω τό σεξουαλικό προσανατολισμό; Άν κάποιος άνθρωπος άναζητά τόν Ίησού καί τό καλό, ποιός είμαι έγώ, πού θά κρίνω αύτή τή συμπεριφορά»*; Έπιπλέον, προσθέσατε πώς οί όμοφυλόφιλοι δέν θά πρέπει νά περιθωριοποιούνται, άντίθετα θά πρέπει νά έντάσσονται στήν κοινωνία. Ταχθήκατε κατά των διακρίσεων εις βάρος των όμοφυλοφίλων, άναφερθήκατε, όμως, καί στήν πολιτική του Παπισμού, πού άναφέρει ό,τι, αν καί ο όμοφυλοφιλικός προσανατολισμός δέν άποτελεί άμαρτία, οί όμοφυλοφιλικές πράξεις είναι. Η έγκριτη έφημερίδα Wall Street Journal στήν άνταπόκρισή της δίνει μία άλλη διάσταση στίς δηλώσεις σας. Συγκεκριμένα, ύποστηρίζει ό,τι, μέ τίς δηλώσεις σας γιά τήν όμοφυλοφιλία, άνοιξατε τόν δρόμο γιά τήν άποδοχή των όμοφυλοφίλων «ιερέων»².

Συμπλέοντας μέ τήν γραμμή σας, ο παπικός «έπίσκοπος» Μεξικού Jose Raul Vera Lopez, σε συνέντευξή του στίς 27-8-2013, δήλωσε ό,τι: *«Η όμοφυλοφιλία δέν είναι μία διαστροφή, αλλά ή όμοφοβία είναι μία ψυχική άσθένεια»*³.

1. «Ο Πάπας έπιβεβαιώνει τήν ύπαρξιν γκέτο όμοφυλοφίλων εις τό Βατικανόν», «Όμολογία πάπα: ύπάρχει «γκέϊ λόμπι» εις τό Βατικανόν»! Όρθόδοξος Τύπος 28-6-2013 καί 5-7-2013.

2. Πάπας Φραγκίσκος: «Ποιός είμαι έγώ πού θά κρίνω τους όμοφυλόφιλους»; <http://www.amen.gr/article14813>

3. Παπικός «έπίσκοπος» δηλώνει ό,τι: «Η όμοφυλοφιλία δέν είναι μία διαστροφή, αλλά ή όμοφοβία είναι μία ψυχική άσθένεια» http://aktines.blogspot.gr/2013/08/blog-post_8298.html

Στις 19-9-2013 δηλώσατε, Έκλαμπρότατε: «*Ἡ ἐκκλησία ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζει τίς ἀπόψεις της, ὅχι ὅμως νὰ ἐπεμβαίνει πνευματικά στίς ζωές τῶν ὁμοφυλόφιλων*»¹. Μὲ τὴν δηλώσή σας αὐτὴ στηρίζατε τὴν κοινότητά τους.

Στὴν κυριολεξία τὸ ἀναπάντεχο ἄκουσμα ἦλθε ὡς «κεραυνὸς ἐν αἰθρίᾳ». Ὅντως μὲ τέτοιες δηλώσεις, ἀνεύθυνες στὸ βάθος, γιὰ τὴν σαρκικὴ ἀνωμαλία, ἀφοῦ δὲν τὴν καταδικάζετε σὲ ἐποχὴ, ποὺ τὸ θέμα-πάθος συνεχῶς ἀναγνωρίζεται ἀπὸ Κοινοβούλια Κρατῶν ὡς «γάμος», ἐσεῖς, Έκλαμπρότατε, ἀνοίξατε «*τόν ἀσκό τοῦ Αἰόλου*» καὶ χωρὶς ἄλλο ρίξατε «*λάδι στὴ φωτιά*».

Ἡ πρέπουσα καὶ εὐκολὴ ἀπάντηση ἐκ μέρους Σας θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν : «*Τὸ ἀπόλυτα καταδικασμένο καὶ δυσῶδες πάθος ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ σχεδὸν πανανθρωπίνως, μὲ ἐξαίρεση μερίδα διεστραμμένων ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας, ζητᾷ ἀπλῶς ἐπιβεβαίωση. Μάλιστα καὶ θεολογικῶς ἔχει χαρακτηριστεῖ ὡς θεομίσητὴ πράξη, τόσο ὅσο προφανῶς καμμία ἄλλη ἐκτροπή*».

Ὅντως, ὦ τῆς ἐπιπολαιότητος, τῆς ἀστοχίας, τῆς ἀπρέπειας, τῆς τὸλμης ἀπὸ σᾶς, ποὺ καυχᾶσθε γιὰ τὸν ἀριθμὸ «πιστῶν», ποὺ ἐκπροσωπεῖτε. Ναδὶρ, κατὰπτωση. Προσθέσατε χονδρὴ πρωτιά σὲ τόσες ἄλλες πνευματικὲς ἐκτροπὲς στὸν ὅλο Παπισμὸ. Καταρρακώσατε κάθε κύρος ὡς «ἡγέτης» καὶ τὴν προσωπικὴ σας ἀξιοπρέπεια. Νὰ σᾶς χαίρονται οἱ ὅπου γῆς παπικοί, πλὴν καὶ μὲ αὐτὸ εἶθε κάποιοι νὰ ξυπνήσουν, γιὰ τὸ ποῦ ὁδηγεῖται ὁ Παπισμὸς μὲ τόσο πλῆθος «πιστῶν».

Ἀφοῦ ὁ κάθε «πάπας» καὶ γενικὰ οἱ τοῦ Βατικανοῦ καυχῶνται ὅτι ἔχουν ὡς κορυφαῖο τὸν Ἀπ. Πέτρο καὶ ἐκείνου εἶναι ἐκκλησία μὲ βάση τὰ γνωστά, ἀφοῦ δὲ στὸν ἐκεῖ χώρῳ ὁ τῶν Ἑθνῶν Παῦλος εἶναι κάπως στὸ περιθώριον, ἀβίαστα ἐσεῖς, Έκλαμπρότατε, θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε τί ἔχει γράψει γιὰ τὸ πάθος αὐτὸ ὁ Ἀπ. Πέτρος: «*...Καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικῶς... μάλιστα δὲ τοὺς ὀπίσω σαρκὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ μiasμοῦ πορευομένους καὶ κυριότητος καταφρονούντας· τολμηταί, αὐθάδεις*»²!

Ἑρμηνεύει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης: «*Τὰς πόλεις ταύτας, ὅπου ἦταν ἔκδοτοι εἰς τὴν ἀρσενοκοιτίαν, κατέκαυσε μὲ ἓνα κατακλυσμὸν ἀπὸ φωτίαν καὶ θειάφι. Ἀνίσως ὁ Θεὸς πλήθη ἀνθρώπων κατεπόντισε διὰ πυρός, ἀκόλουθον εἶναι ὅτι καὶ τοὺς ὁποίους ἀσεβεῖς μέλλει νὰ καταδικάσῃ, οἵτινες παρομοίως μὲ τοὺς ἐνόχους Σοδομίτας ἀμαρτάνουσι καὶ ἀσεβοῦσι... Ὅτι σφοδρότερα ἀπὸ ἄλλους ἐνόχους ἔχουν νὰ κολασθοῦν ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν ἀντιστέκονται εἰς ἀσέλγειαν καὶ αἰσχρουργίας, ὅπου οὔτε νὰ τὰς γράψῃ τινὰς, ἐπειδὴ βλάπτουσι τοὺς μελετῶντας καὶ μὲ μόνην τὴν μνήμην*»³.

Καὶ ὁ 7^{ος} στίχος τῆς ἐπιστολῆς Ἰουδα : «*...Ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτάς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἐτέρας πρόκεινται δεῖγμα, πυρός αἰώνιου δίκην ὑπέχουσαι*». Φόβος καὶ τρόμος, ἀλλὰ ποιοὶ τὰ γνωρίζουν αὐτά; Πέραν τῆς τιμωρίας τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος: «*Ὅτι τὸ σῶμα τῶν ἀρρένων πάντῃ ἀνόμοιον καὶ ἀλλότριον τῆς φυσικῆς καὶ νομίμου συνουσίας καὶ οὐδὲν χρησιμεύει πρὸς παιδοποιῶν*»⁴.

Ἀνεξίτηλὴ τῆς τότε συμφορᾶς παρεμένει ἡ περιοχὴ ἐκείνη γνωστὴ ὡς Νεκρά Θάλασσα. Μέρος τῆς θαλάσσης αὐτῆς ἦταν οἱ τότε πόλεις. Σήμερα αὐτὴ εἶναι σύνορον Ἰσραὴλ-Ἰορδανίας. Παραμένει διδάσκαλος καὶ θυμίζει ὅτι, γιὰ νὰ ὑπάρχει Νεκρά ἀπὸ ζωὴ ἐντὸς, κάτι φοβερὸ ἐκεῖ συνέβη περὶ τὸ 1800 π. Χ.

Πλέον φοβερός ὁ Παῦλειος λόγος: «*...οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι*»⁵. Φανερό ὅτι ὁ Ἀπ. Παῦλος ἔχει ὑπόψιν τὸ τί γινόταν ὡς πρὸς τὸ πάθος αὐτὸ καὶ στὴν Πομπηῖα.

1. Πάπας Φραγκίσκος: Ἡ ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ παρεμβαίνει στίς ζωές τῶν ὁμοφυλόφιλων, <http://www.protothema.gr/world/article/312186/papas-fragiskos-i-ekklisia-den-prepei-na-paremvainei-stis-zoes-ton-omofulofilon-/>, <http://www.amen.gr/article15366>

2. Β' Πέτρ. β' 6-10.

3. ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Ἑρμηνεία εἰς τὰς ἐπτὰ καθολικὰς ἐπιστολάς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἰακώβου, Πέτρου, Ἰωάννου καὶ Ἰουδα, ἔκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1986, σ. 384.

4. Ὁ.π., σ. 688.

5. Ρωμ. 1, 27.

Μερικές μόνον φράσεις από τόν ιερό Χρυσόστομο, πού μεταφράζει-σχολιάζει τόν Παύλειο λόγο: «*Πάντα μὲν οὖν ἄτιμα τὰ πάθη, μάλιστα δὲ ἡ κατὰ τῶν ἀρρένων ματία. Ὅτι τὴν κατὰ φύσιν ἀτιμάσαντες, εἰς τὴν παρὰ φύσιν ἔδραμον... Ἔργον ἔθεντο τὴν ἀμαρτίαν, καὶ ἔργον ἐσπουδασμένον... Εἰ γάρ μὴ γέεννα ἦν, μηδὲ κόλασις ἡπειλήτο, τοῦτο πάσης κολάσεως χεῖρον ἦν. Τούτους καὶ ἀνδροφόνων χεῖρους εἶναι... καὶ εἰ ἐψηθάνοντο τῶν γινομένων οἱ πάσχοντες, μυρίους ἂν κατεδέξαντο θανάτους, ὥστε μὴ τοῦτο παθεῖν. Οὐδὲ γάρ λέγω μόνον, ὅτι γέγονας γυνή, ἀλλ' ὅτι ἀπώλεσας καὶ τὸ εἶναι ἀνὴρ... ἐγένου προδότης... ἀδικήσας τὸ γένος... Τί γάρ ἀνδρὸς πεπορνευμένου μυσαρώτερον; ... Ὡς τῆς ματίας! Ὡς καὶ ἀλόγων ὑμεῖς ἀνοητότεροι, καὶ κυνῶν ἀναιδέστεροι! Πόθεν ταῦτα τὰ κακά; Ἀπὸ τρυφῆς, ἀπὸ τοῦ μὴ εἰδέναι Θεόν...»¹.*

Ὁ γνωστός Φρόνιτ, παρὰ τίς γνωστές θέσεις του ὡς πρὸς τὸ σεξουαλικὸ γενικὰ θέμα ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, τὴν ἐλευθεριότητα τῆς libido- ἡδονή, ἂν καὶ μαθητὲς του διαφώνησαν, μάλιστα στὸ θέμα τῶν νευρώσεων, ὅπως ὁ Κ. Γιούνγκ, φέρεται ἀντίθετος, ἂν ὄχι πολέμιος, τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Μεταξὺ ἄλλων στὸ ἔργο του «Εἰσαγωγή στὴν ψυχανάλυση» ἀναφέρει: «*Υπάρχουν κατηγορίες ἀνθρωπίνων υπάρξεων πού ἡ ζωὴ τους παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν συνηθισμένη σεξουαλικὴ ζωὴ κατὰ τὸν πιὸ κτυπητὸ τρόπο. Μία ὁμάδα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «διεστραμμένους» ἔχει ἐξοστρακίσει τὴν διαφορὰ τῶν φύλων ἀπὸ τὴ ζωὴ τους... Σ' αὐτοὺς μονάχα τὸ δικό τους φύλο προκαλεῖ πόθο. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ παραιτοῦνται ἀπὸ κάθε συμμετοχὴ στὴν ἀναπαραγωγὴ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ λέγονται ὁμοφυλόφιλοι... Ἀνήκουν ἐκεῖνοι πού παραιτήθηκαν ἀπὸ τὴν ἔνωση σεξουαλικῶν ὀργάνων ἢ μέρη τοῦ σώματος... ξεπερνώντας τίς ἀνατομικὲς δυσκολίες καὶ κατανικώντας τὴ σχετικὴ ἀποστροφή... Τώρα ποιά πρέπει νᾶναι ἡ στάση μας σ' αὐτὲς τίς ἀσυνήθεις μορφές ἱκανοποίησης; Ἡ ἀγανάκτηση καὶ ἡ ἔκφραση τῆς προσωπικῆς μας ἀποστροφῆς. Παραμένει νὰ ἐξηγήσουμε τὴν ὑπαρξὴ τῶν διαστροφῶν καὶ νὰ τίς συσχετίσουμε μὲ τὴν ὁμαλὴ σεξουαλικότητα... Πάντως τίς ἀποκαλοῦμε διεστραμμένες ἀνάγκες»². Ποιὸς τὸ περίμενε, καὶ ὅμως. Καταπέλτης κατὰ τοῦ πάθους³.*

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ του⁴ ἀναφέρει εὐθαρσῶς ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι «*βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι*». Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν φαίνεται ὅτι οἱ αἰρετικοὶ Χριστιανοὶ δὲν τὰ συμμερίζεστε προωθώντας τὴν ὁμοφυλοφιλία καὶ θεωρώντας τὴν ὡς κάτι φυσιολογικὸ καὶ μὴ κολάσιμο.

Μὲ ἄλλα λόγια ἐπιχειρεῖτε νὰ μᾶς ἀποδείξετε, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι τὸ φυσιολογικὸ εἶναι ἡ διαστροφή καὶ αὐτοὶ πού τὴν μέμφονται εἶναι ψυχικὰ ἀσθενεῖς. Σύμφωνα δηλαδὴ μὲ σᾶς, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, πού καταδίκασαν **μὲ** σθένος τὴν θανάσιμη ἀμαρτία τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἔχρηζαν ψυχιατρικῆς παρακολούθησης⁵.

Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος διαφοροποιήθηκε ἀπὸ τὴν στάση σας στὸ θέμα τῶν ὁμοφυλοφίλων. Σὲ δήλωση, τὴν ὁποία ἔκανε μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ στὸν Καθεδρικό Ἱερό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τῆς Ἑσθονίας στὶς 7-9-2013, ἐπέκρινε δριμύτατα ὅσους προωθοῦν τοὺς γάμους τῶν ὁμοφυλοφίλων καὶ τὰ σύμφωνα «ἐλευθέρας συμβιώσεως» τονίζοντας τὰ ἀκόλουθα: «*Καταδικάζονται δὲ αἱ σύγχρονοι ἐφευρέσεις τῶν λεγομένων "συμφώνων συμβιώσεως", τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπόρροια ἀμαρτίας καὶ οὐχὶ κατὰ νόμον χαρᾶς*»⁶.

Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι σεβόμαστε τὴν προσωπικὴ ἰδιωτικὴ ζωὴ κάθε προσώπου ὡς ὑπεύθυνη ἐλεύθερη ἐπιλογὴ. Δὲν ἔχουμε πρόθεση νὰ ἐπεμβοῦμε ρατσιστικά καὶ νὰ ἀναστείλουμε δικαιώματα καὶ ἐλευθερίες. Ἡ διαμαρτυρία μας ἐπικεντρώνεται στὸ ὅτι ἐπιχειρεῖται τὸ φοβερό αὐτὸ ἀμάρτημα τῆς Ὁμοφυλοφιλίας, τοῦ κιναιδισμού, τοῦ σοδομισμού, τῆς ἀρσενικοιτίας, τῆς παρὰ φύσιν ἀσέλγειας, πού προεκτείνεται στὴν παιδεραστία καὶ παιδοφιλία, νὰ παρουσιασθῇ ὡς φυσιολογικὴ κατάσταση, ὡς ἀπλὴ διαφοροτικότητά. Ἡ πανανθρώπινη, ὅμως, συνειδησιμὴ ἀνά τούς αἰῶνες γνωρίζει ὡς φυσιολογικὴ σεξουαλικὴ συμπεριφορὰ τίς σχέσεις ἀνάμεσα στὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, στὸ ἄρσεν καὶ τὸ θῆλυ. Αὐτὴ

1. Εἰς Ρωμ. Ὁμιλία 4, PG 60, 416-420.

2. ΣΙΓΚΜΟΥΝΤ ΦΡΟΪΝΤ, Εἰσαγωγή στὴν ψυχανάλυση, ἐκδ. «Γκοβόστη», Ἀθήνα, σσ. 260-263, 270.

3. Ἀρχιμ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΖΙΟΜΠΟΛΑΣ, «Ἐκρήξεις ἡφαιστείων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἀμνηστεύει τοὺς γκέϋ», Ὁρθόδοξος Τύπος (13-9-2013) 3, 4.

4. Α' Κορ. 6, 9.

5. Ὁρθόδοξος Τύπος (6-9-2013) 4.

6. «Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐναντίον τῶν γάμων ὁμοφυλοφίλων καὶ τῶν συμφώνων "ἐλευθέρας συμβιώσεως", Ὁρθόδοξος Τύπος (13-9-2013) 8.

είναι ή ανθρώπινη φυσιολογία και όντολογία. Κάθε άλλη σχέση ανατρέπει την ανθρώπινη όντολογία, ως παρά φύσιν έκτροπή, ή όποια δέν παρατηρείται ούτε και στα ζώα. Ίδιαίτερα ή Αγία Γραφή, που έκφράζει τό θέλημα του Θεού, του Δημιουργού του ανθρώπου και σοφού γνώστη τής ανθρωπίνης φύσεως, καταδικάζει την όμοφυλοφιλία ως πάθος, άτιμία και άσχημοσύνη, που τιμωρήθηκε αύστηρά μέ φωτιά και θείαφι στην πόλη των Σοδόμων και Γομόρων. Για τό σύνολο δέ των Αγίων Πατέρων ή όμοφυλοφιλία είναι τό πιό σιχαμερό και άκάθαρτο άμάρτημα. Η ύποστήριξη και άθώωση τής όμοφυλοφιλίας άποτελεί μεγάλη άσέβεια προς τόν Θεό - Δημιουργό του ανθρώπου σέ άρσεν και θήλυ και βλάσφημη κατάργηση του Εύαγγελίου. Ποιοί είστε έσείς, οι έκπρόσωποι τής νεωτερικότητας, που τολμούν και βάζουν τους έαυτους των πάνω από τόν Θεό και καταργούν τό Εύαγγέλιο και την διδασκαλία των Αγίων Πατέρων; Η δημόσια προβολή τής όμοφυλοφιλίας, έκτός του ότι προσβάλλει την δημόσια αιδώ και την θρησκευτική μας συνείδηση, στέλνει προς τους νέους μηνύματα άνώμαλης σεξουαλικής συμπεριφοράς, που άποτελεί τορπίλη στα θεμέλια τής οικογένειας και τής κοινωνίας μέ τό όξύ δημογραφικό πρόβλημα, αλλά και αίτία ψυχοπαθολογικών διαταραχών στα παιδιά, που θα άνατραφούν από όμοφυλοφιλικά ζεύγη, όπως επιδιώκεται¹.

24. Η τράπεζα του Βατικανού και τό ξέπλυμα χρήματος

Η έκλογή σας Έκλαμπρότατε, έπιστήθιου φίλου του μεγαλοτραπεζίτη Ροκφέλερ, στο Βατικανό συνέβαλε ώστε νά μειωθούν -έστω και προσωρινά- οι φωνές έκείνων που έκαναν λόγο για μεγάλα οικονομικά, αλλά και ήθικά σκάνδαλα και που έμμένουν νά ύποστηρίζουν ότι ή όργάνωση των Ίησουϊτών Opus Dei (μετάφρ. έργο Θεού) σέ συνεργασία μέ μεγάλο-άπατεώνες σιωνιστές τραπεζίτες κινούν τά νήματα τής παγκόσμιας οικονομίας!

Άλησμόνητες είναι οι διαμαρτυρίες ενάντιον του Βατικανού για τό ξέπλυμα βρώμικου χρήματος και για τίς διασυνδέσεις μέ την Κόζα Νόστρα των οικονομικών ύπηρεσιών τής αυτότιτλοφορουμένης ως δΐθεν Αγίας Έδρας, που άποκάλυψε ή Ίταλική Δικαιοσύνη.

Στό φώς έρχονται όλοένα και περισσότερες έρευνες, που δείχνουν ότι ό Παπισμός συνιστά στην ούσία σέ επίπεδο άνώτατης διοίκησης μία έγκληματική όργάνωση, λίαν επικίνδυνη για την ανθρωπότητα.

Η λειτουργία λ.χ. τής τράπεζας του Βατικανού διευκολύνει τό ξέπλυμα χρημάτων, ύποστηρίζουν οι ύπεύθυνοι μίας τριετούς έρευνας για την έν λόγω τράπεζα, σύμφωνα μέ έμπιστευτικά έγγραφα, τά όποια επικαλούνται δύο ίταλικές έφημερίδες². Ωστόσο, πιό τεκμηριωμένη είναι ή καταγγελία τής Κάρεν Χιούντες, ή όποια έργαζόταν επί είκοσι συναπτά έτη στην νομική ύπηρεσία τής Παγκόσμιας Τράπεζας και από την όποια άπολύθηκε, όταν κατήγγειλε μία μεγάλη άπάτη στην Ίνδονησία! Η πρώην νομικός σύμβουλος τής Παγκόσμιας Τράπεζας σέ μία πρόσφατη συνέντευξη σέ άμερικανικό τηλεοπτικό δίκτυο ύποστήριξε ότι ό παγκόσμιος πλούτος μίας όμάδας άπατεώνων μεγαλοτραπεζιτών καταλήγει στο Βατικανό³. Στο συμπέρασμα αυτό, όπως χαρακτηριστικά τόνισε, κατέληξε, όταν κατάφερε νά άκολουθήσει την όδό του χρήματος, ή όποια de facto όδηγεί στο Βατικανό.

Οι καταγγελίες της φέρνουν στο νοΐ μας τίς άποκαλύψεις για τίς διασυνδέσεις του Βατικανού μέ την έγκληματική όργάνωση, που κρυβόταν πίσω από τή τεκτονική στοά Ρ2, καθώς και μέ τή μαφία! Η όργάνωση Opus Dei των Ίησουϊτών είναι γνωστό πλέον ότι όχι μόνο έλέγχει τό εύρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα, αλλά βρίσκεται επικεφαλής και του ίσχυροΐ σιωνιστικού κλάμπ των μεγαλοτραπεζιτών, που έχει ως έδρα την Έλβετία, είπε ξεκάθαρα ή Κάρεν Χιούντες!

Μέσα στο πλαίσιο αυτό κρίνεται αναγκαίο νά παρουσιαστεί δημοσίευμα⁴, όπου παρουσιάζεται ό τρόπος δράσης τής ίησουϊτικής όργάνωσης Opus Dei, γεγονός που έπαληθεύει και δικαιώνει τά λεγόμενα τής πρώην νομικής συμβούλου τής Παγκόσμιας Τράπεζας. Παρατίθεται μόνο ένα μικρό άπόσπασμα, από τό όποιο όμως μπορεί νά κατανοηθΐ ή δράση των έκφραστών του μυστηρίου τής άνομίας. Μία δράση που στην ούσία επιβεβαιώνει τή ρήση του άγίου Κοσμά του Αίτωλου «τόν πάπα νά καταρᾶστε», αλλά και του διδασκάλου του άγίου, Άναστασίου του Γορδίου, που στο άνεπανάληπτο έργο του «Κατά Ίσλάμ και κατά Λατίνων», τό όποιο κάποιον είχάν φροντίσει νά τό έξαφανίσουν τόν προηγούμενο αιώνα και

1. Ψήφισμα τής ειρηνικής διαμαρτυρίας για τίς έκδηλώσεις «όμοφυλοφιλικής ύπερηφάνειας» (Gay Pride), Θεσσαλονίκη, προάυλιος χώρος Ί. Ν. Αγίου Δημητρίου, 14-6-2013.

2. Σ.Ο. τεϋχ. 147.

3. www.Kahudes.net.

4. http://www.egolpion.com/opus_dei.el.aspx#iz z2fuIy2U10

άφορᾷ τὴν ἐρμηνεία ἐδαφίων τῆς Ἀποκάλυψης, ταυτίζει τὸν «πάπα» μὲ τὸ δικέρατο θηρίο τῆς ἄσεβειας.

«...Το *Limmat Foundation*, μὲ ἔδρα τὴν Ἑλβετία, δρᾷ στὴν Κεντρικὴ καὶ Ἀνατολικὴ Ἀφρική, τὴ Νότιο Ἀμερικὴ, τὴ Νοτιοανατολικὴ Ἀσία καὶ τὶς χώρες τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Ἄν καὶ διατείνεται ὅτι δὲν ἔχει πολιτικὸ ἢ θρησκευτικὸ χαρακτήρα, εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ ἴδρυμα αὐτὸ ἐπηρεάζει ἅμεσα τὴν πολιτικὴ τῶν χωρῶν στὶς ὁποῖες δρᾷ, ἐνῶ ὅλα τὰ ἱδρυτικά του μέλη ἔχουν ἰσχυροὺς δεσμούς μὲ τὴν *Opus Dei*. Τὸ ἴδρυμα *Limmat* ἔχει ἐτήσιο προϋπολογισμό πάνω ἀπὸ 1.000.000 \$ ἐκ τῶν ὁποίων τὸ 78% προέρχεται ἀπὸ ἰδίου πόρους, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο 22% καλύπτεται ἀπὸ κρατικὰ κονδύλια καὶ ἐπιχορηγήσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως. Τὸ ἴδρυμα ἔχει ἄμεση σχέση μὲ τὸ πανευρωπαϊκὸ τραπεζικὸ σύστημα, πού ἐλέγχει ἡ *Opus Dei*. Στὸν κατάλογο τῶν μελῶν του συγκαταλέγονται κορυφαῖα στελέχη τῆς Λαϊκῆς Τράπεζας τῆς Ἰσπανίας, τῆς *Nordfinanzbank* τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ ἱδρύματος *Rhine-Dunode*, πού εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου χρηματοδοτούμενο ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσῆ.

Ἕνας ἄλλος ὀργανισμός, πού ἱδρύθηκε ἀπὸ μέλη τῆς *Opus Dei*, εἶναι τὸ ἴδρυμα *Hanns-Seidel*, μὲ ἔδρα τὴ Γερμανία. Τὸ ἴδρυμα χρηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσῆ, ἐνῶ σχετίζεται μὲ τὸ Βαυαρικὸ Χριστιανοδημοκρατικὸ κόμμα *CSU*, ὁ εὐρωβουλευτὴς τοῦ ὁποίου, Φρίτζ Πίρκλ, εἶναι ἱδρυτικὸ μέλος τοῦ *Hanns-Seidel*. Τὸ ἴδρυμα αὐτό, σὲ συνεργασία μὲ τὸ *Limmat*, ἔχει ἱδρύσει στὶς Φιλιππίνες τὸ Κέντρο Ἑρευνας καὶ Ἑπικοινωνίας, μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ ὁποίου συγκαταλέγεται ἡ πλειοψηφία τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς ἐλίτ τῆς χώρας. (Σήμ. στὴν ἐν λόγω χώρα ἡ κ. Χιοῦντες κατήγγειλε κατὰ τὴ συνέντευξή της μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ληστρικὲς ἐπιδρομὲς τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας)! Ὁ Ὄργανισμός *Progedi* μὲ ἔδρα τὶς Βρυξέλλες, εἶναι μία ἀκόμη ἀπὸ τὶς «βιτρίνες» τῆς *Opus Dei*. Στὸν κατάλογο τῶν μελῶν του φιγουράρουν ὀνόματα, ὅπως αὐτὸ τοῦ Τζιάν Μάριο Ροβεράρου, ἰδιοκτῆτη τῆς Ἐμπορικῆς Τράπεζας *Akros* τοῦ Μιλάνου καὶ οἰκονομικοῦ συμβούλου τοῦ Βατικανοῦ. Τὸ *Instituto per la Cooperazione Universitaria* μὲ κεντρικὰ γραφεῖα στὴ Ρώμη καὶ τὶς Βρυξέλλες, δραστηριοποιεῖται ἀπὸ τὸ 1993 σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμον. Ἰδιαίτερη δρᾶση παρουσιάζει σὲ χώρες ὅπως τὸ Περού, τὴν Ἀλβανία καὶ τὰ κράτη τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς του ξεπερνᾷ τὰ 4.500.000 \$, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ 10% προέρχεται ἀπὸ ἴδια κεφάλαια, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα καλύπτονται ἀπὸ κονδύλια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

Ἡ ὀργάνωση *Association for Cultural Cooperation* ἔχει ἔδρα τὸ Βέλγιο. Ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς της ξεπερνᾷ τὸ 1.000.000 \$, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ 30% προέρχεται ἀπὸ ἰδιωτικά κεφάλαια, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο 70% ἀπὸ κοινωνικοὺς φορεῖς καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσῆ. Ἡ ὀργάνωση δρᾷ σὲ ἐπτὰ χώρες τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Βέβαια, ὁ μακρὺς κατάλογος δὲν τελειώνει ἐδῶ. Εἶναι προφανές λοιπὸν ὅτι ἡ *Opus Dei* ἔχει ἄμεση ἀνάμιξη στὰ κοινωνικὰ δρώμενα. Ἡ ἐπιρροή, πού ἀσκεῖ στὴν πολιτικὴ τῶν χωρῶν, στὶς ὁποῖες ἡ παρουσία της εἶναι ἰσχυρὴ ἔχει ἅμεσο ἀντίκτυπο καὶ στὴν παγκόσμια πολιτικὴ σκηνή. Τὰ μέλη της, ἄλλωστε, ἔχουν κατορθώσει νὰ εἰσχωρήσουν στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο, νὰ γίνουν ἐπίτροποι τῶν χωρῶν τους στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσῆ ἢ κυβερνητικοὶ ἐκπρόσωποι στὸν ΟΗΕ. Ἔτσι, καταφέρνουν νὰ ἐπεμβαίνουν στὶς ἐξελίξεις, ἔχοντας πετύχει νὰ ἐλέγχουν ἀκόμη καὶ διεθνεῖς κοινωφελεῖς ὀργανισμοὺς ὅπως τὴν *UNESCO*, τῆς ὁποίας ὁ γενικὸς διευθυντὴς Φεντερίκο Μαγιόρ εἶναι μέλος τῆς ὀργάνωσης...».

Κατόπιν αὐτῶν ὁ κοινὸς νοῦς ἀντιλαμβάνεται τὰ διάφορα παιχνίδια, πού παίζονται στὸ κρατίδιο τοῦ Βατικανοῦ. Μέσα στὸ πλαίσιο αὐτὸ σύμφωνα μὲ ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους ἐντασσόταν καὶ ἡ ψήφιση νόμου στὶς ΗΠΑ μὲ ἀναδρομικὴ ἰσχὺ (!!!), πού ἔδωσε τὴ δυνατότητα σὲ ἑκατοντάδες θύματα σεξουαλικῆς κακοποίησης ἀπὸ «ἱερεῖς» τοῦ Βατικανοῦ νὰ διεκδικήσουν τεράστιες ἀποζημιώσεις. Ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ κηρύξουν πτώχευση Ἀρχιεπισκοπὲς καὶ Ἐπισκοπὲς τοῦ Βατικανοῦ στὶς ΗΠΑ! Οὐσιαστικά, οἱ ἴδιοι κύκλοι ὑποστήριζαν ὅτι ὁ νόμος αὐτὸς ὑποκινήθηκε ἀπὸ τοὺς μεγαλοτραπεζίτες σιωνιστὲς καὶ ἀπέβλεπε ἀποκλειστικά στὸν ἔλεγχο τῆς ἐξουσίας καὶ στὴν προώθηση ἐνός «πάπα», πού θὰ λειτουργῇ ἀμιγῶς ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τους καὶ θὰ ἐργάζεται ὡς τυφλὸ ὄργανο στὴν ὑλοποίηση τοῦ σχεδίου τῆς παγκοσμιοποίησης. Ἡ Κάρεν Χιοῦντες ἀπροκάλυπτα, λοιπὸν, ἰσχυρίζεται ὅτι τὴν Ἀμερικανικὴ Ὁμοσπονδιακὴ Τράπεζα τὴν ἐλέγχουν σὲ ἀπόλυτο βαθμὸ οἱ Ἰησουῖτες, ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν ὁποίων προέρχεστε κι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε!

Ὅπως, λοιπὸν, οἱ Ναῖτες μὲ τὸν σατανιστὴ-καμπαλιστὴ ἀρχηγὸ τους Ντύ-Μολέ ἐπεχείρησαν νὰ καταλάβουν ἐκ τῶν ἔσω τὴν θέση τοῦ «πάπα», ἀλλὰ ἀποκαλύφθηκαν καὶ διώχθηκαν καὶ θανατώθηκαν, ἔτσι καὶ οἱ Ἰησουῖτες τῆς *Opus Dei* μὲ τοὺς σιωνιστὲς μεγαλοτραπεζίτες συνεργάτες τους ἐπεχείρησαν διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς οἰκονομίας, ὅπως καὶ οἱ

Ναίτες, νά πράξουν τὸ ἴδιο. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι οἱ τελευταῖοι ἀπέφυγαν τὰ λάθη καὶ κατάφεραν νά ἐξαναγκάσουν σέ παραίτηση τὸν γερμανικῆς καταγωγῆς ἐκλαμπρότατο Βενέδικτο μέσα ἀπὸ δημοσιεύματα, ἀλλὰ καὶ τὴν τρίτομη καταγραφὴ οἰκονομικῶν καὶ ὄχι μόνο σκανδάλων... Κατάφεραν ἔτσι νά προωθήσουν ἐσᾶς, τὸν λεγόμενο μαῦρο πάπα, ὀνομασία, πού λάβατε, λόγω τῆς ἀρχηγικῆς θέσης, πού εἶχατε στὸ τάγμα τῶν Ἰησουϊτῶν!

Ἦδη στὰ πρῶτα δημόσια δείγματα σας, μέ τὴ βοήθεια τῆς κατευθυνόμενης, προσχεδιασμένης καὶ ἀνάλογης μέ πολιτικούς ἀρχηγούς προβολῆς σας, πείθετε τίς μάζες τῆς Δύσης¹.

Οἱ ἐξελίξεις στὸ «Κράτος τοῦ Θεοῦ» εἶναι καταιγιστικές. Τὰ ὑπόγεια σκάνδαλα ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, μάταια προσπαθεῖτε νά καταλαγιάσετε τὰ «σκάνδαλα», πού ἀναδύονται ἀπὸ τὰ «ἅγια» ἄδυστα! Τὰ οἰκονομικά «ἄπλυτα», τὰ ὁποῖα βγαίνουν στὴ φόρα, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, θυμίζουν περισσότερο συμμορία μαφίας καὶ καμόρας, παρά τὴν «ἔδρα τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ»! Τὸ σχετικὸ δημοσίευμα ἀναφέρει: Ἡ λειτουργία τῆς τράπεζας τοῦ Βατικανοῦ διευκολύνει τὸ ξέπλυμα χρημάτων, ὑποστηρίζουν οἱ ὑπεύθυνοι μίας τριετοῦς ἔρευνας γιὰ τὴν ἐν λόγω τράπεζα, σύμφωνα μέ ἐμπιστευτικὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται σέ σημερινὰ δημοσιεύματά τους δύο ἰταλικές ἐφημερίδες. Τὸ Ἰνστιτούτο γιὰ τὰ Ἔργα τῆς Θρησκείας (IOR, ἡ ἐπίσημη ὀνομασία τῆς τράπεζας τοῦ Βατικανοῦ) δὲν προχώρησε σέ ἐπαρκεῖς ἐλέγχους τῶν πελατῶν του καὶ ἐπέτρεψε σέ κατόχους λογαριασμῶν νά μεταβιβάζουν σημαντικὰ ποσὰ γιὰ λογαριασμὸ τρίτων, σύμφωνα μέ τὴν ἴδια πηγή. «Υπάρχει ἓνας αὐξημένος κίνδυνος στὸν τρόπο λειτουργίας τοῦ IOR, τὸ ὁποῖο, καθὼς δὲν ταυτοποιεῖ μέ ἀκρίβεια τοὺς πελάτες του, μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖται ὡς παραπέτασμα γιὰ νά κρυφτοῦν παράνομες ἐπιχειρήσεις», ἀναφέρουν οἱ ἐρευνητές σ' ἓνα ἔγγραφο τὸ ὁποῖο ἐπικαλεῖται ἡ Corriere Della Sera. Οἱ ἐρευνητές κατηγοροῦν ἐπίσης τίς ἰταλικές τράπεζες, οἱ ὁποῖες ἀποδέχθηκαν τίς μεταβιβάσεις τοῦ IOR, χωρὶς νά ἐλέγξουν τὴν προέλευση τῶν κεφαλαίων, τὰ ὁποῖα μεταφέρθηκαν στὴ συνέχεια σέ ἄλλες τράπεζες. «Τὸ IOR μπορεῖ εὐκόλα νά γίνει ἓνας φορέας ξεπλύματος χρημάτων, πού προέρχονται ἀπὸ ἐγκληματικές δραστηριότητες», ὑπογραμμίζουν οἱ ἐρευνητές. Διαψεύδουν, ἐπίσης, τίς διαβεβαιώσεις τοῦ IOR ὅτι ὅλοι οἱ πελάτες του εἶναι θρησκευτικές κοινότητες ἢ κληρικοί. «Υπάρχουν, ἐπίσης, ἰδιῶτες, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδὴ ἔχουν μία προνομιακὴ σχέση μέ τὴν Ἁγία Ἐδρα, μποροῦν νά κάνουν καταθέσεις χρημάτων καὶ νά ἀνοίγουν λογαριασμούς», διευκρινίζουν. Ἡ ἔρευνα ἀφορᾷ μεταβιβάσεις 23 ἑκατομμυρίων εὐρώ, πού πραγματοποιήθηκαν τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 2010 ἀπὸ τὴν τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ πρὸς τὸν ἰταλικὸ πιστωτικὸ ὀργανισμὸ Credito Artigiano, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τρία ἑκατομμύρια εὐρώ κατατέθηκαν στὴ συνέχεια στὴν Banca Del Fucino καὶ 20 ἑκατομμύρια στὴν JP Morgan τῆς Φρανκφούρτης. Ἡ μεταφορὰ τῶν κεφαλαίων αὐτῶν εἶχε ἐγκριθῇ ἀπὸ τὸν Πάολο Τσιπριάνι, τότε γενικὸ διευθυντὴ τοῦ IOR, καὶ ἀπὸ τὸν ἀναπληρωτὴ του, τὸν Μάσιμο Τούλι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἔκτοτε ἀμφότεροι παραιτηθῇ καὶ οἱ ἐρευνητές σκοπεύουν νά ἀσκήσουν σέ βάρος τοὺς διώξεις. Σύμφωνα μέ τὴ La Repubblica, οἱ δύο ἄνδρες κατηγοροῦνται ἐπίσης ὅτι εἶχαν προχωρήσει σέ μία δεκαριά ἄλλες μεταβιβάσεις χρημάτων πρὸς τὴν JP Morgan². «Ὁ "ἐπίσκοπος" Νούντζιο Σκαράνο μαζί μέ ἓνα πράκτορα τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἓνα χρηματιστὴ κατηγοροῦνται γιὰ ἀπάτη καὶ διαφθορά, ἔπειτα ἀπὸ ἔρευνα, πού διενέργησε ἡ ἀρμόδια οἰκονομικὴ ὑπηρεσία τῆς ἰταλικῆς ἀστυνομίας. Ὁ Σκαράνο, ὁ ὁποῖος ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα τοῦ Βατικανοῦ, σκόπευε νά μεταφέρει 20 ἑκατ. εὐρώ ἀπὸ τὴν ἁγία ἔδρα στὴν Ἑλβετία, ἀλλὰ ἐντοπίστηκε ἀπὸ τίς ἀρχές, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀνατραποῦν τὰ σχέδιά του³. Ὁ Σκαράνο, πρῶην ἀνώτατο στέλεχος τῆς οἰκονομικῆς διοικήσεως τῆς Ἁγίας Ἐδρας, συνελήφθη μαζί μέ τὸν Τζοβάνι Τζίτο, ἓνα πράκτορα τῶν ἰταλικῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν, καὶ τὸν χρηματομεσίτη Τζοβάνι Καρίντσιο. Κατηγοροῦνται ὅτι συνωμότησαν, γιὰ νά φέρουν λαθραῖα στὴν Ἰταλία 20

1. «Ἐργαλεῖο» ὁ νέος πάπας στὰ σχέδια τῶν ἀπατεώων μεγαλοτραπεζιτῶν, 11-10-2013, orthodoxia.gr, <http://www.agioritikovima.gr/batikano/30182-ergaleio-o-ne>.

2. Στοιχεῖα «φωτιά» γιὰ τὴν τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ. Διευκολύνει τὸ ξέπλυμα χρήματος, <http://www.iefimerida.gr/node/113665#ixzz2bqj1vV2I>, <http://www.amen.gr/article14571>.

3. Πάπας Φραγκίσκος: «Ἡ Ἐκκλησία βασιζέται στὸ μαρτύριο καὶ ὄχι στὴν ἐξουσία», <http://www.protothema.gr/world/article/290604/papas-fragiskos-i-ekklisia-vasizetai-sto-marturio-kai-ohi-stin-exousia/>, <http://www.amen.gr/article14489>

έκατ. ευρώ για πλούσιους φίλους του Σκαράνο, που ασχολούνται με τα ναυτιλιακά στην πόλη Σαλέρνο, στη νότια Ιταλία»¹.

Το πρώτο, που θα λέγαμε, είναι ότι όπου απουσιάζει η Χάρis του Θεού, υπερπερισσεύει η σατανική ενέργεια και γι' αυτό έχουμε αυτά τα αποτελέσματα²!

Το δεύτερο είναι ότι έσείς, Έκλαμπρότατε συνεχίζετε το ρεσιτάλ υποκρισίας σε μία απέλπιδα προσπάθεια να συγκινήσετε, να παραπλανήσετε τον λαό και να διορθώσετε την κακίστη εικόνα του Κράτους του Βατικανού. Κατά την επίσκεψή σας στη Βραζιλία δηλώσατε, συμφώνως προς την έφημερίδα «Τά Νέα» της 3ης-4ης Αυγούστου, μεταξύ άλλων τα εξής: *«Τά ανθρώπινα δικαιώματα δεν καταπατούνται μόνο από την τρομοκρατία και την καταστολή, αλλά και από τις άδικες οικονομικές δομές, που δημιουργούν τεράστιες ανισότητες»*. Σε άλλο σημείο των δηλώσεών σας είπατε: *«Α, πόσο θα ήθελα μία φτωχή Εκκλησία και για τους φτωχούς»*.

Οι δηλώσεις σας προκαλούν έντύπωση και θαυμασμό. Με την βοήθεια δέ των Μέσων Ένημερώσεως, Έκλαμπρότατε, διορθώνετε την πολύ κακή εικόνα του Βατικανού, το οποίο συγκλονίζεται από πάσης φύσεως σκάνδαλα, ενώ έσείς ο ίδιος «άγιοποιείστε». Λησμονείτε, όμως, ήθελημένως ότι το Βατικανό εξελίχθηκε σε οικονομική δύναμη κατά την διάρκεια του μεσοπολέμου, υπό την οικονομική ήγεσία του τραπεζίτη Μπερναντίνο Νογκάρα. Αυτός ίδρυσε χρηματοπιστωτικές εταιρείες για λογαριασμό του Βατικανού, το οποίο διείσδυσε σε τράπεζες, σε βιομηχανίες όπλων και φαρμάκων, στις αγορές καυσίμων και χρυσού. Λησμονείτε, επίσης, ήθελημένως ότι: α) Το 1942 ιδρύθηκε η Τράπεζα του Βατικανού, η περιβόητος Ι.Ο.Ρ (Ίδρυμα θρησκευτικών συγγραμάτων). β) Μεταπολεμικώς το Βατικανό άπλωσε τις δραστηριότητές του σ' ολόκληρο τον κόσμο με εταιρείες ασφαλίσεων, τσιμέντων, χάλυβος, ζυμαρικών, μηχανών, ξενοδοχείων, κτηρίων και συγκροτημάτων. Η δραστηριότητα αυτή ευνόηθηκε από το γεγονός ότι άπαλλασσόταν από φόρους. γ) Από το 1968, με «πάπα» τον Παύλο VI, τα οικονομικά του Βατικανού αναλαμβάνουν ο «έπίσκοπος» Σικάγου Πώλ Μάρκινγκους, ο τραπεζίτης της Μαφίας Μικέλε Σιντόνα, ο πολυεθνικός τραπεζίτης Ρομπέρτο Κάλβι και ο πολλαπλός πράκτωρας Λίτσιο Τζέλι, ιδρυτής και «Μέγας Διδάσκαλος» της διαβόητης Μασονικής στοάς «Προπαγκάντα Ντούε» (P-2). Οι έπιχειρήσεις και οι τράπεζες του Βατικανού «ξεπλένουν» βρώμικο χρήμα, όπως αποκαλύφθηκε και λίγο πριν από την παραίτηση του έκλαμπροτάτου Βενεδίκτου.

Τό 1978 απέβίωσε ο «πάπας» Παύλος VI και τον διαδέχθηκε στον θρόνο του Βατικανού ο Άλμπινο Λουτσιάνι, που ανέλαβε καθήκοντα τον Αύγουστο του 1978 με το όνομα Ιωάννης Παύλος Ι'. Ακριβώς τριάντα τρείς ήμέρες μετά την ανάληψη των καθηκόντων του, απέβίωσε αιφνιδιακά και άνεξηγέτως. Είχε εκφράσει την θέλησή του να πραγματοποιήσει κάθαρση στο Βατικανό και είχε άρχισι να λαμβάνη μέτρα προς την κατεύθυνση αυτή, με την απομάκρυνση όλων των προαναφερθέντων, πολλών συνεργατών τους και των μασόνων. Άρκετό καιρό μετά τον θάνατό του λέχθηκε (άνευ αποδείξεων) ότι ο «πάπας» δολοφονήθηκε με digitalis. Νεκροψία, πάντως, δεν έγινε. Τόν διαδέχθηκε ο Πολωνός Βοϊτίλα, ως «πάπας» Ιωάννης Παύλος II, και η τάξη «άποκαταστάθηκε».

Τόν «πάπα» Ιωάννη Παύλο II διαδέχθηκε ο «πάπας» Βενέδικτος ΙΣΤ', ο οποίος παραιτήθηκε τόσο για τα σκάνδαλα όμοφυλοφιλίας εντός του Βατικανού, όσο και για οικονομικά σκάνδαλα. Μή λησμονούμε ότι λίγο πριν την παραίτηση υπήρχαν έπίσημες καταγγελίες από τις ίταλικές άρχές ότι «ξεπλένει» μαύρο χρήμα. Επίσης, λίγο πριν την παραίτηση, μεταφέρθηκαν τεράστια ποσά προς τις γερμανικές τράπεζες. Τό Βατικανό, σύμφωνα με την βιβλιογραφία, έλέγχει εταιρείες στον Παναμά, τό Λουξεμβούργο, τό Λίχτενστάιν, τράπεζες (Λουξεμβούργο), έκδοτικούς όμίλους, τραπεζικές ενώσεις κ.λπ. Τό Βατικανό έχει μυθικό πλοίο. Θά μπορούσε να διαθέση ένα τμήμα άπ' αυτόν για την έξάλειψη της πείνας, της πείνας, διαφόρων άσθενειών κ.λπ. Άλλά, με τους πτωχούς θά άσχοληθήτε στο Βατικανό; Άλλο πραγματική ένασχόληση με τα καθημερινά προβλήματα της ανθρωπότητας και άλλο προπαγάνδα. Έκλαμπρότατε, κάνετε προπαγάνδα, για να βελτιώσετε την εικόνα του

1. Βατικανό: «Πάγωσαν» τούς λογαριασμούς άνώτερου κληρικού, που ένέχεται σε ύπόθεση ξεπλύματος χρήματος, <http://www.amen.gr/article14648>

2. «Τράπεζα του Βατικανού: "Πλυντήριο" ξεπλύματος παρανόμου χρήματος»! Όρθόδοξος Τύπος (6-9-2013) 2.

έωσφορικού κράτους του Βατικανού. Γι' αυτό στην αρχή μιλήσαμε για «ρεσιτάλ ύποκρισίας» από μέρους σας¹.

25. Τό σχέδιο του Παπισμού έναντι της Ελλάδος

Σχετικά με τα κακά, που έχει προξενήσει ο Παπισμός στο Έλληνικό Έθνος, θα αφήσουμε τον εν άγιους πατέρα ήμων Νεκτάριο Έπίσκοπο Πενταπόλεως να μᾶς μιλήσει. Ο Άγιος, λοιπόν, στο δίτομο έργο του «*Μελέτη ιστορική περί των αιτίων του σχίσματος*», στο όποιο εκφράζεται πολύ σκληρά, άρνητικά και αύστηρά για τον «πάπα» και τον Παπισμό, λέει: «*Τί πρός ταῦτα νά εἶπῃ τις; Νά κλαύσῃ ἢ νά μυκτηρίσῃ τὰς τοιαύτας τῶν παπῶν ἀξιώσεις; Φρονῶ ὅτι δέον νά κλαύσῃ, διότι πολλά τό Ἑλληνικόν ἔθνος ἔχουσέ δάκρυα διά τούς τοιούτους πάπας, οἵτινες ἐγένοντο οἱ κακοί δαίμονες τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους*»². Καί ἄλλοῦ: «*Τό κατά τῶν Ἑλλήνων μῖσος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τό ἐμπνευσθέν καθ' ὅλην τήν Δύσιν, κατέστησε τούς ἀμαθεῖς λαούς τῆς Δύσεως φανατικούς ἐχθρούς τῶν Ἑλλήνων, οὓς ἐθεώρουν ὡς ἐχθίστους αἰρετικούς... Οἱ Σταυροφόροι, ὄχλος ἀμαθῆς καί φανατικός, ἔτρεφον ἴσον μῖσος πρός τούς Ἕλληνας ὅσον καί πρός τούς Ὀθωμανούς. Ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπό τῶν Σταυροφόρων, τῶν ἀγρίων τῆς Δύσεως Βανδάλων, ἐπέθηκε τήν σφραγίδα ἐπὶ τό σχίσμα*»³. Καί τέλος, «*οἱ πάπαι καί ἀμαρτάνουσι καί κολάζονται καί θά κολάζονται μέχρι τῆς Δευτέρας παρουσίας ἴσως καί αἰωνίως διά τὰ πρός τήν Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν κακά καί τὰς ψευδοενώσεις καί τὰς ἀσεβεῖς καί ἀντιχριστιανικάς διατάξεις*»⁴.

Τά σχέδια του Βατικανού για τήν Ελλάδα συμπίπτουν μέ τά σχέδια τῶν ἐκκλησιομάχων. Πίσω ἀπό τά αἰτήματα τῶν ἐκκλησιομάχων, γιά μετάλλαξη τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἀπό ὁμολογιακό καί κατηχητικό σέ θρησκευολογικό καί συγκρητιστικό καί γιά χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους, κρύβεται τό Βατικανό. Ἀπόδειξη τοῦ παραπάνω ἰσχυρισμοῦ εἶναι τό ἄρθρο μέ τίτλο «*Τά ἀρχαῖα, τά θρησκευτικά καί ὁ φανατισμός*» τοῦ ἐντιμοτάτου κ. Νικολάου Γασπαράκη, δικηγόρου, πρ. διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Τύπου τοῦ Παπισμοῦ στήν Ελλάδα που δημοσιεύτηκε στήν ἔγκριτη ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία»⁵.

Στό ἄρθρο του αὐτό ὁ κ. Γασπαράκης εἰσηγεῖται τήν ἀνάγκη μεταλλαγῆς τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν σέ θρησκευολογικό **καί** τόν χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους. Ἀποπειράται νά προσθέσει ὡς ἐπιχείρημα περί χωρισμοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Πολιτείας ὅτι: «*ὁ χωρισμός αὐτός θά ἀπέβαινε ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας ... ἄλλωστε οἱ οἰκονομικοί δείκτες τῆς βαρέως πάσχουσας σήμερα χώρας μας θά ἦταν πολύ εὐνοϊκότεροι γιά τό λαό*», ὑπονοώντας ἀσφαλῶς ὅτι θά διεκόπονταν ἡ μισθοδοσία τοῦ Ὁρθοδόξου Κλήρου καί θά «ἐλαφρύνονταν» ὁ δημόσιος προϋπολογισμός.

Ἄς μᾶς ἀπαντήσῃ, ὅμως, ὁ κ. Γασπαράκης, ἐάν, σύμφωνα με τίς ἀρχές δικαίου τῶν κρατῶν δικαίου ἀνά τήν ὑφήλιο, ὑφίσταται ἔννομη τάξη, ἡ ὁποία ἔχει ἀπαλλοτριώσει τό 96% τῆς περιουσίας ἑνός ὀργανισμοῦ ἄνευ ἀνταλλάγματος, διότι ἡ μισθοδοσία τοῦ Ὁρθοδόξου Κλήρου δέν ἀποτελεῖ χαριστική ἐνέργεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ἀλλά συμβατική του ὑποχρέωση, ὅπως ἀπέδειξε πασιδῆλως, σχετικῶς προσφάτως τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων μέ τήν ἀκύρωση τοῦ γνωστοῦ Νόμου Τρίτση (Ν. 1700/1987)⁶.

26. Ἡ ἐπικείμενη ἐπίσκεψή σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκῖσκε, στό Ἱεροσόλυμα καί στό Φανάρι

Σύμφωνα μέ πληροφορίες, ἀποδεχθήκατε, Ἐκλαμπρότατε, τήν πρόσκληση τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχῃ κ. Βαρθολομαίου νά ἐπισκεφθῆτε τήν Ἱερή Καθέδρα τῆς Πρωτόθρονης Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδοξίας στό Φανάρι, στό ἄμεσο μέλλον⁷. Ἐπίσης, κατά τίς ἴδιες πληροφορίες, συμφωνήσατε μέ τήν πρόταση τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ

1. Γ. ΖΕΡΒΟΣ, «Ρεσιτάλ ύποκρισίας ὑπό τοῦ νέου πάπα. Ὁμιλεῖ διά τούς πτωχοῦς, ὅταν τό Βατικανόν διαθέτει τραπέζας, ἐταιρείας, ξενοδοχεῖα, “ξεπλένει” μαῦρον χρῆμα», Ὁρθόδοξος Τύπος (13-9-2013) 1, 7.

2. ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ, *Μελέτη ιστορική περί των αιτίων του σχίσματος*, τ. Α', σ. 298.

3. Ὁ.π., τ. Β', σ. 96.

4. Ὁ.π., σ. 103.

5. *Ἐλευθεροτυπία*, φύλλο τῆς 19-7-2013, στήλη «Ἐλεύθερο Βῆμα», σ. 40.

6. Ἡμετέρα Ἐπιστολή πρός τόν διευθυντή τῆς ἐφημερίδας Ἐλευθεροτυπία σχετικά μέ ἄρθρο τοῦ κ. Ν. Γασπαράκη μέ τίτλο "Τά ἀρχαῖα, τά θρησκευτικά καί ὁ φανατισμός", <http://www.romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19207-epistoli-peiraios-elftherotipia>.

7. «Ὁ Πάπας σχεδιάζει ἐπίσκεψιν εἰς τό Φανάρι κατά τό 2014», Ὁρθόδοξος Τύπος 19-7-2013.

Πατριάρχη νά συναντηθῆτε τόν Μάιο τοῦ 2014 στήν Ἁγία Πόλη τῶν Ἱεροσολύμων, μέ τήν εὐκαιρία τῆς συμπλήρωσης 50 χρόνων ἀπό τήν συνάντηση τῶν προκατόχων σας, Παύλου Στ' καί Ἀθηνάγορα¹. Τέλος, φέρεται νά ἀποδεχθῆκατε τήν πρόσκληση νά παραστήτε στό σημαντικό γεγονός τῆς ἐκθέσεως γιά τόν Ἅγιον Ὄρος, πού θά πραγματοποιηθεῖ, τό 2015, στό Προεδρικό Μέγαρο τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας τά ἐγκαίνια ἀναμένεται νά τελέσει ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Μοναστικῆς Πολιτείας².

Ἀλήθεια, τί καλό μπορεῖτε νά προσφέρετε στήν Ὀρθοδοξία, Ἐκλαμπρότατε, ἐσεῖς, ὁ ἐκλεκτός ἰησουΐτης «πάπας» τῶν ἐβραίων, τῶν ραββίνων, τῶν μασόνων, τῆς δικτατορίας, τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς πανθηρσκείας, τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου» καί τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων»;

Ἐπίλογος

Ἐμεῖς, οἱ Ὀρθόδοξοι, θέλουμε τήν ἔνωση καί εὐχόμαστε διαρκῶς «*ὑπέρ τῆς τῶν πάντων (προσώπων) ἐνώσεως*» ἐν ἀληθείᾳ καί ὄχι ὑπέρ τῆς ἐνώσεως τῶν ψευδοεκκλησιῶν χωρίς ἐγκατάλειψη τῶν ποικίλων αἱρέσεων τους μετά τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, τῆς θεηλάτου "ἐνώσεως ἐν τῇ διαφορετικότητι τῶν κακοδοξίων". Οὐσιαστικά τήν ἐμποδίζετε ἐσεῖς, οἱ παπικοί. Ἐμεῖς, οἱ Ὀρθόδοξοι, εἴμαστε οἱ κατ'ἐξοχήν ἐνωτικοί, ἐνῶ ἐσεῖς, οἱ παπικοί, οἱ ἀνθενωτικοί. Ἄν δέν μετανοήσετε ἐδῶ, στήν πρόσκαιρη ζωή, θά μετανοήσετε στὸν Ἄδη, ὅπου ὅμως «*οὐκ ἔστι μετάνοια*»! Ἐμεῖς, οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, θέλουμε τήν ἔνωση, ὅπως τήν ὀρίζει ὁ Χριστός, ἐνῶ ἐσεῖς, οἱ Λατῖνοι, τήν θέλετε, ὅπως τήν ὀρίζετε, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε. Ἐάν ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ἤσασταν σύμφωνος μέ τόν Χριστό, μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι κι ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι, πού κατέχουμε τήν ὀρθή πίστη τοῦ Χριστοῦ, θά δεχόμασταν τήν ἔνωση. Ἐφόσον, ὅμως, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, δέν συμφωνεῖτε μέ τόν Χριστό, δέν εἶναι δυνατόν ποτέ, ποτέ, νά συμφωνήσουμε μ' ἐσᾶς. Πῶς εἶναι δυνατόν, Ἐκλαμπρότατε, νά δεχθοῦμε ἔνωση, ἐφόσον ἐσεῖς καί οἱ παπικοί εἴστε ἀσύμφωνοι καί ἀντίθετοι στή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων Ἀποστόλων; Πῶς εἶναι δυνατόν νά δεχτοῦμε ἔνωση μ' ἐσᾶς, πού μιλάτε, φρονεῖτε καί ἐνεργεῖτε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἐναντίον τῶν Πατερικῶν Παραδόσεων;

Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, παραμένετε ἀμετανόητος καί ἐμμένετε ἐωσφορικῶς στίς αἱρέσεις σας, ὀφείλουμε νά διακόψουμε κάθε σχέση μαζί σας, καί ὁ καθένας νά πορευθῇ τὸν δρόμο του, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ μακαριστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' τοῦ Τρανοῦ (1581), ὁ ὁποῖος κράτησε ἀξιομνημόνευτη καί ὑποδειγματική στάση στὸν διάλογο μέ τοὺς προτεστάντες «θεολόγους» τῆς Τυβίγγης. Ὅταν διαπίστωσε σύντομα ὅτι ἐμμένουν στίς πλάνες καί ἀπορρίπτουν τήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν φωστήρων καί θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας, διέκοψε τήν ἐπικοινωνία καί τοὺς ἄφησε νά βαδίζουν τὸν δικὸν τους δρόμο. «*Ἀξιοῦμεν δὲ ὑμᾶς τοῦ λοιποῦ μὴ κόπους παρέχειν ἡμῖν, μηδὲ περὶ τῶν αὐτῶν γράφειν καί ἐπιστέλλειν, εἴ γε τοὺς τῆς Ἐκκλησίας φωστήρας καί θεολόγους ἄλλοτε ἄλλως μεταχειρίζεσθε, καί τοῖς λόγοις τιμῶντες ἀθετεῖτε καί τὰ ὅπλα ἡμῶν ἄχρηστα ἀποδεικνύετε, τοὺς λόγους αὐτῶν τοὺς ἁγίους καί θείους, δι' ὧν ἂν ἡμεῖς γράφειν καί ἀντιλέγειν ὑμῖν ἔχομεν. Ὡστε, τὸ καθ' ὑμᾶς ἀπαλλάξατε τῶν φροντίδων ἡμᾶς. Τὴν ὑμετέραν οὖν πορευόμενοι, μηκέτι μὲν περὶ δογμάτων, φιλίας δὲ μόνης ἔνεκα, εἰ βουλητόν, γράφετε. Ἐρρωσθε*»³.

Ὁ θεοκῆρυκας Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «*Νὰ εἴτε σταθεροὶ καί νὰ μένετε πιστοὶ στίς διδασκαλίας, πού σᾶς παραδώσαμε εἴτε προφορικὰ εἴτε μέ ἐπιστολή μας*»⁴. Καί πάλι: «*Ἀλλὰ κι ἂν ἐμεῖς ἢ ἀκόμη κι ἓνας ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σᾶς κηρύξει ἓνα εὐαγγέλιο διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιο πού σᾶς κηρύξαμε, νὰ εἶναι ἀνάθεμα*»⁵! Τὸ ἴδιο λέει καί ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος: «*Ὅποιος μιλάει ἢ κάνει ἐνάντια σ' αὐτά πού διαταχτήκαμε, κι ἂν ἀκόμη εἶναι ἀξιόπιστος ἄνθρωπος, κι ἂν νηστεύει, κι ἂν ζεῖ στήν παρθενία, κι ἂν κάνει θαυμαστὰ σημεῖα, νὰ τὸν βλέπεις σὰν λύκο μέ προβατὰ προβάτου, πού ἐτοιμάζει μέ τὰ ἔργα του τὴ φθορά τῶν*

1. 19-3-2013, Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης προσκαλεῖ τὸν Πάπα στό Φανάρι, <http://www.amen.gr/article12925>.

2. 20-3-2013 Ἐγκάρδια συνάντηση Πάπα – Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί ἔπονται καί ἄλλες..., <http://www.amen.gr/article12935>.

3. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, *Τὰ Δογματικά καί Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Graz 1968, τ. 2, σ. 489.

4. Β' Θεσ. 2, 15.

5. Γαλ. 1, 8.

προβάτων». Ἀλλά καί ἡ Ζ' Ἀγία καί Οἰκουμενική Σύνοδος ὀρίζει: «*Τρεῖς φορές ἀναθεματίζουμε ὅλες τίς καινοτομίες, ποῦ ἔγιναν, καί ποῦ μέλλουν νά γίνουν, ἐνάντια στήν Ἐκκλησιαστική Παράδοση καί στή διδασκαλία καί στό παράδειγμα τῶν ἁγίων καί ἀειμνήστων Πατέρων*»¹. Ἐπίσης, ὁ σοφός Βρυέννιος λέει: «*Ἄν κάποιος σαλεύει κάτι ἀπό τίς διδασκαλίες τῶν θεοφόρων Πατέρων, αὐτό νά μὴν τό ποῦμε κατ' οἰκονομία παρέκκλιση, ἀλλά παράβαση καί προδοσία τῆς πίστεως καί ἀσέβεια πρὸς τὸ Θεό*».

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τὴν πρώτη ἐντολή τῆς ἀγάπης καί ἡ Ἐκκλησία εὐχεται «*ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως*». Ὁ Θεός, ὅμως, μᾶς διδάξε τὴν ἀγάπην τὴν ἀληθινὴν, ὅχι τὴν ψεύτικη. Τὴν ἀγάπην, ὅχι μὲ τὰ χεῖλη καί τὸ στόμα, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην μὲ ὅλη μας τὴν ψυχὴ καί τὴν καρδιά. Ὅχι τὴν ἀγάπην τὴν ἐπιφανειακὴν, ἀλλὰ τὴν ἐσωτερικὴν. Ὁ Κύριος μᾶς διδάξε τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην, ἀλλὰ συγχρόνως μᾶς διδάξε καί μᾶς παρήγγειλε, γιὰ νά μᾶς προφυλάξει, νά προσέχουμε ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφῆτες, τοὺς ψευδοχριστοὺς, τοὺς ψευδοδιδασκάλους, τοὺς λυκοποιμένες, τοὺς λύκους, τοὺς σκύλους, τοὺς ὑποκριτές, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, γραμματεῖς καί φαρισαίους. Αὐτοὺς ὁ Κύριος καυτηρίασε μὲ τὰ φοβερά καί φριχτὰ ἐκεῖνα «οὐαί», χαρακτηρίζοντάς τοὺς ὑποκριτές, ἀνόητους, τυφλοὺς, ὁδηγοὺς τυφλῶν, ἄρπαγες, ἄδικους, τάφους ἀσβεστωμένους, φίδια, γεννήματα ἐχιδνῶν. Ἀπὸ τέτοιους ἀνθρώπους μᾶς παρήγγειλε ὁ Κύριος νά προσέχουμε, νά μὴν τοὺς πλησιάζουμε, νά μὴν ἔχουμε καμιά ἐπικοινωνία. Μόνο νά εὐχόμεστε νά τοὺς φωτίσῃ ὁ Κύριος νά μετανοήσουν. Πῶς φέρθηκαν ἀπέναντι σὲ τέτοιους ἀνθρώπους (λυκοποιμένες, ψευδοδιδασκάλους, ψευδοπροφῆτες, ψευδοχριστοὺς αἰρετικούς) οἱ ἅγιοι Πατέρες; Αὐτοὶ λοιπόν, οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ μιμητὲς τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ καί διάδοχοι τῶν Μαθητῶν του, οἱ θεῖοι ποιμένες, ποὺ θυσίασαν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὰ λογικά τους πρόβατα, ποὺ συγκρότησαν τίς σεπτές καί ἁγίες Ἑννέα Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ὅλους αὐτοὺς τοὺς αἰρετικούς, ποὺ ἀναφέραμε τοὺς ἐκσφενδόνισαν μὲ τὴ σφενδόνη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μακριὰ ἀπὸ τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. Τοὺς ἐδίωξαν μακριὰ καί τοὺς παρέδωσαν, ὡς ἀμετανόητους, στὸ αἰώνιο ἀνάθεμα².

Μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καί Παπισμοῦ (μὲ τὸ παλαιότερο καί τὸ σύγχρονο πνεῦμα καί τὴν εἰδωλολατρία του) δὲν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ κανενὸς εἴδους συμβιβασμός.

Οὔτε ἐνότητα, οὔτε πολὺ περισσότερο ἔνωση. Ἐμεῖς λατρεύουμε τὸν Θεάνθρωπο, ἐνῶ ἐσεῖς λατρεύετε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ θεοποιήσατε, καί τελικὰ τοὺς ψευδοθεοὺς τῆς εἰδωλολατρίας. Οἱ πραγματικοὶ καί συνεπεῖς Ὁρθόδοξοι σὲ καμμία περίπτωση καί μὲ κανένα ἀντάλλαγμα δὲν κάνουμε μικτοὺς γάμους, δὲν συμπεθεριάζουμε μὲ αἰρετικούς καί ἀπίστους. Τὸ τέρμα καί ὁ σκοπός, ποὺ ἐπιδιώκουμε ἐμεῖς, εἶναι ὁ οὐρανὸς καί ἡ αἰώνια μακαριότητα, ἐνῶ γιὰ ἐσᾶς εἶναι ἡ γῆ καί ἡ εὐδαιμονία πάνω σ' αὐτήν.

Πειθαρχοῦμε στήν θεόπνευστη παραγγελία τοῦ Ἀπ. Παύλου : «*Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις... τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν; ἢ τίς μερίς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; τίς δὲ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;... ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε*»³.

Ἐάν, Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, θέλετε ἔνωση, νά ἀναγνωρίσετε καί νά ὁμολογήσετε ὅλες τίς πλάνες, αἱρέσεις καί καινοτομίες, τίς ὁποῖες ἔκαναν, οἱ κατὰ καιροὺς «Πάπες» τῆς δευτέρας χιλιετίας, ἀποσχισθέντες ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν, νά μετανοήσετε, νά κλάψετε πικρῶς, νά ταπεινωθῆτε καί τότε εἴστε δεκτοί. Ἐάν δὲν ἀποβάλλετε τὴν ὑπερηφάνειαν καί ἐάν δὲν ταπεινωθεῖτε, μιμούμενος τὸν Κύριο, ὅχι μόνο δὲν θὰ πετύχετε, ἀλλὰ θὰ αὐξήσετε τὴν διαίρεση καί θὰ προξενήσετε μεγάλα σκάνδαλα, ταραχές, συγχύσεις, μεγάλη βλάβη καί ζημιὰ στὸ ποίμνιο. Ἐάν μιμηθῆτε τὸν Κύριο καί ταπεινωθῆτε, θὰ πετύχετε τὴν ἔνωση, θὰ ὠφελήσετε τὸν ἑαυτὸ Σας καί τὸ ποίμνιο καί θὰ δοξασθῇ καί ἀπὸ Σᾶς, ὅπως δοξάσθηκε καί ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους τὸ Ὄνομα τοῦ Οὐρανίου Πατρός, ἐπειδὴ ὁ «*Κύριος ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν*», καί «*πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται*»⁴.

1. Συνδικὸ τῆς Ζ' Ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, Τριῶδιο, Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας.

2. ΓΕΡΩΝ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ, *Διδαχὲς πατρικὲς καί θαυμαστά γεγονότα τοῦ γέροντος Φιλόθεου Ζερβάκου*, ἐκδ. Ὁρθόδοξη Κυψέλη, σσ. 103-111, <http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=984>.

3. Β' Κορ. 6, 14-17, Ὁρθόδοξος Τύπος, 19-10-2012, http://aktines.blogspot.gr/2012/10/blog-post_282.html.

4. Λκ. 18, 14, <http://www.impantokratoros.gr/C140A962.el.aspx>

Γιά τὸ συγκεκριμένο θέμα εἶναι πολὺ χαρακτηριστικά τὰ ὅσα ἀναφέρονται γιὰ τοὺς συγχρόνους ἡγιασμένους Γέροντες τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας, τὸν μοναχὸ π. Παῖσιο Ἀγιορείτη καὶ τὸν ἱερομόναχο π. Πορφύριο. Ὁ τότε «πάπας», ἔχοντας πληροφορηθεῖ γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῶν ἀγίων αὐτῶν Γερόντων καὶ τὴν ἐπιρροή, ποὺ ἀσκοῦν στὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα, θέλησε νὰ τοὺς γνωρίσει. Τοὺς βολιδοσκόπησε μὲ πρόσωπα, ποὺ ἔστειλε, ἂν ἤθελαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν. Ἡ ἀπάντηση ἀμφοτέρων, χωρὶς συνεννόηση, γιατί ἦταν πνευματοκίνητοι καὶ θεοκίνητοι, ἦταν ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ «πάπας» ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκφράζη τὸν ἐγωϊσμό, τὴν ἔπαρση καὶ τίς πλάνες τοῦ Παπισμοῦ καὶ δὲν μετανοεῖ, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο. *«Ὁχι, δὲν μπορούμε νὰ πᾶμε. Διότι, ὁ Παπισμός καὶ ὁ πάπας δὲν εἶναι ἔτοιμοι. Ἐχουν πολὺ ἐγωϊσμό. Ὁχι μόνο θέλουν νὰ μᾶς ὑποτάξουν, ἀλλὰ καὶ δὲν πιστεύουν ὅτι ἔχουμε τὴν ἀλήθεια ἐμεῖς. Δὲν χρειάζεται νὰ πᾶμε. Καλύτερα θὰ βοηθήσουμε τὴν ὑπόθεση μὲ τὴν προσευχή μας»*¹. Ἐπειδὴ, λοιπόν, Ἐκλαμπρότατε, ὁ θάνατος εἶναι ἄδηλος καὶ ἐπειδὴ, σύμφωνα μὲ τὸν Εὐαγγελικὸ λόγο, *«οὐκ οἴδατε τὴν ὥραν οὐδέ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου»*, ἐξαιτίας αὐτοῦ Σᾶς παρακαλοῦμε, ὡς μέλη τοῦ Παναγίου καὶ Παναχράντου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ δὴ ὡς Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι, νὰ σπεύσετε νὰ ἐπανέλθετε στοὺς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, προτοῦ ἔλθῃ τὸ τέλος. Ὁ Ἅγιος Τριαδικὸς Θεὸς σᾶς δέχεται με ἀνοικτὲς ἀγκάλες! Χαρά θὰ γίνῃ καὶ στὴ γῆ ἀπὸ τοὺς ὀρθῶς φρονοῦντας ἀδελφούς, χαρά θὰ γίνῃ καὶ στοὺς Οὐρανούς ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους γιὰ τὴν ἐπιστροφή Σας! Δράμετε καὶ προφθάστε νὰ εἰσέλθετε στὸν θεῖο νυμφῶνα, πρὶν κλείσῃ ἡ θύρα, ἐπειδὴ, σύμφωνα μὲ τὸν ἅγιο Κύριλλο, ὅσοι μιάνθηκαν μὲ αἵρεση, θὰ στερηθοῦν τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀφθαρσίας.

Τέλος πρέπει νὰ σᾶς δηλώσουμε ὅτι οἱ ὅποιες ἐπικρίσεις ἢ ὕβρεις ἀκουσθοῦν γιὰ τὴν ἐνέργειά μας αὐτὴ θὰ ἀποτελοῦν τὸν μέγιστο στέφανο τῆς ζωῆς μας κατὰ τὴν ἀψευδῆ διαβεβαίωση τοῦ Σωτῆρος μας (Ματθ. ι' 11) καὶ νὰ εἴσθε βέβαιος ὅτι σύντομα θὰ διακριβώσουμε τὴν ἀλήθεια τῶν ἀνωτέρω διότι *«ἐδόθη ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις, ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται»*.

Εὐχόμαστε ἡ ἄκτιστος Θεία Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος νὰ φωτίσῃ τὸν νοῦ σας, νὰ σᾶς ἐνισχύσῃ καὶ νὰ σᾶς ἐνδυναμώσῃ, γιὰ νὰ ἀποτινάξετε καὶ νὰ ἀποσκορακίσετε τὸν ὕπνο τῆς πλάνης, τῆς αἰρέσεως καὶ τῆς ραθυμίας καὶ νὰ προσέλθετε στὶς ἀγκάλες τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἐπαναφέρετε τὸ τέως περίπυστο καὶ πρῶην πρεσβυγενὲς Πατριαρχεῖο τῆς Παλαιᾶς Ρώμης καὶ τῆς Δύσεως στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναλάβετε τὰ Ἱερά σας καθήκοντα ὡς Ὁρθόδοξος Πρῶτος τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν μὲ τὸ ἀληθὲς πρωτεῖο τιμῆς ποὺ θὰ δικαιωθῇ ὡς Ὁρθόδοξος Πρωθιεράρχης, τῆς Μᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀμήν.

Μετά τιμῆς

† ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτης ΑΝΔΡΕΑΣ

† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

1. Μ. ΜΙΧΑΗΛ, *Τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ Γέροντα Παΐσιου*, Κύπρος 1997, σ. 115.